

Zoraki Evlilik
Gerçek Aşk

JULIA
QUINN

©psilon®

Şehirde, herkesin hayatını değiştirecek bir skandal patlak veriyor. Kapalı kapılar ardında, hizmetçi odalarında, kulüplerde herkes fısır fısır konuşuyor.

Georgiana Bridgerton odasından çıkamaz hâle geliyor.

Kötü niyetli bir adamın bencilliği yüzünden başına gelenlere içten içe isyan ederken itibarına sürülen lekeyle günden güne öfkesi perçinleniyor. İçine düştüğü bu durum ve hiç sevmediği hatta nefret ettiği bir adamla adının anılması, onu perişan ediyor.

Ancak herkes bilir ki masumiyete sürülen leke kalıcı değildir. Suya yazı yazmak gibi, geçici ve hükümsüzdür.

Ve bir gün, Edinburgh'dan bir atlı düşüyor yola. Belki de onun kurtarıcı meleği...

O günden sonra Georgiana Bridgerton, tahmin bile edemeyeceği bir aşka sürükleniyor.

KDV'den
muafır.

Zoraki Evlilik Gerçek Aşk

Eski Bir Bridgerton Hikâyesi

JULIA
QUINN

Çeviri *
Ayşe Belma Dehni

Düzenleme
Ny.ozlem

©psilon'

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Bölüm 1

Kent, İngiltere 1791

En azından kimse ölmemişti.

Bunun ötesinde Nicholas Rokesby'nin, Kent'teki evine neden çağrıldığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Birisi ölmüş olsaydı, babasının şu an Edinburgh'da olan Nicholas'a gönderdiği mektupta bunu söyleyebileceğini düşündü. Mektubu hızlı bir atıyla göndermişti, dolayısıyla bunun biraz acil bir mesele olduğu belliydi, eğer biri ölmüş olsaydı Lord Manston kesinlikle şundan fazlasını yazardı:

Lütfen mümkün olan en hızlı şekilde Crake'e dön.

Annenle benim seninle mümkün olan en kısa sürede

konuşmamız gerekiyor, çok önemli.

Çalışmalarını yarıda kestiğim için üzgünüm.

Seni seven baban.

Manston

Nicholas, yolculuğunun son ayağında tanıdık ağaç gölgeliklerine baktı. Edinburgh'dan Londra'ya ve Londra'dan Maidstone'a posta arabasıyla gitmişti ama şimdi son on beş mili at sırtında tamamlıyordu.

• Tarihte belli güzergâhlarda tarifeli olarak seyahat edilebilen at arabalarına verilen ad. (ed.n.)

Yağmur sonunda durmuştu, Tanrı'ya şükür. Ama bindiği at inanılmaz miktarda çamur sıçratıyordu ve Nicholas, çamurlarla çiçek tozları arasında cebelleşerek Crake'deki evine ulaşmaya çalışırken, yüzünde ve bedeninde çok kötü yaralar çıkmış bir impetigo hastası gibi görüldüğünü hissediyordu.

Crake. Oraya bir milden az kalmıştı.

Varır varmaz sıcak bir banyo ve yemeğin ardından babasını bu kadar telaşa kapılacak kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu öğrenecekti.

Ölüm kadar olmasa da ciddi bir şey için olmalıydı yoksa iki ülke mesafelik yoldan, sırf erkek kardeşlerinden biri kraldan ödül alıyor diye çağrılıyorsa birinin lanet kolunu kesebilirdi.

Bunu nasıl yapacağını da biliyordu. Fırsatını bulunca tüm tıp öğrencilerinin ameliyatları gözlemlemesi gerekiyordu. Bu, Nicholas'ın çalışma programının favori kısmı sayılmazdı, o daha ziyade semptomları değerlendirmek ve hastalığın teşhisine yönelik sürekli değişkenlik gösteren sorunları çözmekle ilgili, tıbbın kafa yormayı gerektiren zihinsel çalışmalarını tercih ediyordu. Ama bu çağda bir uzvun nasıl kesileceğini bilmek de önemliydi. Çünkü doktorun enfeksiyona karşı sahip olduğu bu tek savunma sıklıkla oluyordu. İyileştirilemeyen bir şey sözkonusu olduğunda hastalığın ilerlemesi böyle durdurulabilirdi.

Yine de tedavisi olsa iyi olurdu.

Evet, önlemek daha iyiydi. Sorunları başlamadan önce durdurmak gerekti.

Nicholas, Crake sonunda görüldüğünde bıkkınlıkla baktı. Bu yağmurlu ilkbahar gününde onu Kent'e getiren her ne sorun varsa çoktan başlamış olduğuna dair bir his vardı içinde.

Ayrıca kardeşleri de kraldan ödöl alamazlardı. Artık *gerçekten* üçü de kendilerini kanıtlamış soylu birer centilmendi.

Yoldaki son sapağı dönerken atmı yavaşlattı. Ağaçlar görüş alanının dışına çıktı ve birdenbire kireçtaşından, iki buçuk asırlık bir tanrıça gibi topraktan yükselen görkemli ve sağlam evi belirdi. Nicholas, bu kadar ihtişamlı ve büyük bir binanın ona iyice yaklaşıana kadar nasıl bu kadar iyi gizlenebildiğine her zaman hayret etmişti. Her zaman bir parçası olan bir şeye sürekli şaşırabilmesinin, bir tür şiirsellik taşıdığını düşündü.

Annesinin, herkesi kışkandıracak güzellikteki, çok sevilen kırmızı, pembe gülleri tamamen açmıştı. Nicholas yaklaştıkça nemli havada onların, kıyafetlerinin üzerinden hafifçe geçip burnunun dibine kadar gelen kokularını hissetti. Gül kokusundan hiçbir zaman özellikle hoşlanmamıştı. Herkesin bilmediği, nadir bulunan türden çiçekleri beğenirdi. Gelgelelim böyle anlarda, her şey bir araya geldiğinde güller, sis ve toprağın nemi... Bu, evdi.

En azından şu an, birkaç hafta daha burada olmayı planlamamış olmasının önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Burası eviydi, evindeydi ve beyni onu nasıl bir felaketin çağırdığını merak ederek huzursuzlukla karıncalanırken bile bu his onu huzura kavuşturuyordu.

Personel onun yaklaşmakta olduğu konusunda uyarılmış olmalıydı çünkü bir seyis, atını almak için giriş yolunda hazır bekliyordu ve Nicholas daha ön basamağa adımını atmadan Wheelock hemen kapıyı açmıştı.

“Bay Nicholas,” dedi kâhya. “Babanız sizi hemen görmek istiyor.”

Nicholas ona çamura bulanmış kıyafetini gösterdi. “Ta-

mam ama öncesinde benden temizlenmemi isteyeceğinden eminim...”

“Hemen, dedi efendim.” Wheelock’ın çenesi hafifçe evin arka tarafını gösterir şekilde eğikti. “Kendisi annenizle altın-yeşil odada sizi bekliyor.”

Şaşkınlıktan, Nicholas’ın kaşları aşağı indi. Ailesi çoğu kişiden daha az resmiydi, özellikle de burada, taşradayken ama çamura bulanmış bir palto, annesinin en sevdiği misafir odasında asla kabul edilebilir bir kıyafet değildi.

Wheelock hemen paltoya uzanarak “Bunu alayım,” dedi. Adam her zaman son derece iyi bir akıl okuyucu olmuştu.

Nicholas çizmelerine baktı.

“Ben olsam öylece yürür giderdim,” dedi Wheelock.

Yüce Tanrım, muhtemelen biri *ölmüştü*.

Wheelock’m paltoyu omuzlarından alabilmesi için dönerken “Konunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?” diye sordu

“Söylemek bana düşmez.”

Nicholas omzunun üzerinden geriye baktı. “Yani biliyorsun.”

“Efendim,” Wheelock acılı görünüyordu.

“Zaten bir aydan kısa sürede dönecektim.”

Wheelock, paltodaki kurumuş çamur parçalarını fırçalar gibi yaparken Nicholas’ın bakışlarından kaçındı. “Zamanın önemli olduğuna inanıyorum.”

Nicholas gözünü ovuşturdu. Aman Tanrım, ne kadar da yorgundu. “Böyle şifreli konuşmaktan çok mu hoşlanıyorsun?”

“Pek hoşlanmıyorum.”

Koskoca bir yalandı. Wheelock, yalnızca konumlarına çok güvenen kâhyaların kullanabileceği türden, bu kendi-

lerine özel küçümseme tarzını seviyordu. Ancak Nicholas, Wheelock'ın bu özel konuşmada sevilecek hiçbir şey bulmadığını söyleyebilirdi.

“Özür dilerim,” dedi Nicholas. “Seni böyle bir duruma sokmam hiç hoş olmadı. Geldiğimi haber vermene gerek yok. Çamurlu botlarımla gider, anne babamı kendim bulurum.”

“Altın-yeşil oda,” diye hatırlattı Wheelock.

“Tabii,” diye mırıldandı Nicholas. Sanki unutacakmış gibi.

Koridorun sonundaki altın-yeşil odaya giden yolu öylesine iyi tanıyordu ki daha adımını attığı an anne babasının onun gelişini duyduğundan emindi. Zeminler mermerdi ve her zamanki gibi mükemmel şekilde parlatılmıştı. Çoraplı ayaklar sanki buz üstünde paten gibi kayar ve ayakkabılar küçük bir orkestrayı andırmaya yetecek kadar ses çıkarırdı.

Ancak odaya ulaşıp kapı aralığından içeri baktığında anne ve babası ona bakmıyordu. Babası pencerede durmuş, dışarıdaki yemyeşil çimenliğe bakıyordu; annesi ise nane yeşili kanepenin en sevdiği köşesine kıvrılmıştı.

Annesi her zaman kanepenin sol tarafının sağ tarafa göre daha rahat olduğunu söylerdi. Ama beş çocuğu da bir taraftan diğer tarafa giderek test ettikleri bu iddiasını çürütmüştü. Adil olmak gerekirse *hiç kimse* doğrulanabilir bir sonuca varamamıştı. Mary her iki tarafa oturduğunda da aynı şeyi hissettiğini açıklamıştı, Edward gerçekten rahat olmanın tek yolunun, kişinin ayaklarını yukarı kaldırmak olduğunu söylemişti ama buna genelde izin verilmiyordu. Andrew o kadar çok kez oradan oraya zıplamıştı ki minderlerden birinin dikişini patlatmıştı. George tüm bu girişimin saçma olduğunu iddia etse de bunu yapmadan

önce kendisi de göstermelik bir deneme yapmıştı. Nicholas'a gelince...

Bu aile deneyi sırasında henüz beş yaşındaydı. Ama ayağa kalkmadan önce her yere oturmuş ve "Onun yanıldığını kanıtlayamayız," demişti.

Zamanla fark etmişti ki bu söz hayattaki pek çok şeyi kapsıyordu.

Bir şeyin doğru olduğunu kanıtlamak, tersinin yanlış olduğunu kanıtlamakla aynı şey değildi.

Ve eğer kanepenin sol tarafı annesini mutlu ediyorsa aksini kim söyleyebilirdi ki?

Bir an kapı eşiğinde tereddüt ederek ebeveynlerinden birinin onun varlığını fark etmesini bekledi. Fark etmedikleri için içeri girip halının kenarında durdu. Zaten koridorda bir çamur izi bırakmıştı.

Hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve sonunda ikisi de döndü.

Önce annesi konuştu. "Nicholas," dedi kolunu ona doğru uzatarak. "Tanrı'ya şükür, buradasın."

Dikkatle önce annesine sonra babasına, ardından yine annesine baktı. "Bir sorun mu var?"

Çok saçma bir soruydu. Elbette bir sorun vardı. Ama kimse siyah giymemişti, o yüzden...

Babası kanepayı işaret ederek "Otur," dedi.

Nicholas annesinin yanına oturdu ve onun elini ellerinin arasına aldı. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Ama annesi elini tutup ayağa kalkarak onu şaşırttı.

"Ben konuşmanız için ikinizi yalnız bırakıyorum," dedi annesi. Elini Nicholas'ın omzuna koyarak kalkmasına gerek olmadığını işaret etti. "Burada olmazsam daha kolay olur."

Bu da neydi şimdi! Ortada bir sorun vardı ama annesi sorumluluk almak yerine gönüllü olarak sahneyi terk mi ediyordu? Normal değildi.

“Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim,” diye mırıldandı, yanağına bir öpücük kondururken. “Bu beni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar rahatlatıyor.” Sonra eşine baktı. “İhtiyacınız olursa yazı masamda olacağım...” Ne diyeceğini bilemez gibiydi. Nicholas onu hiç bu kadar huzursuz görmemişti.

“Bana ihtiyacın olursa,” diye bitirdi annesi sonunda.

Nicholas annesini, sessizce ve afallamış bir hâlde çıkarırken, kapıyı arkasından kapatana kadar gidişini izledi. Babasına döndü. “Neler oluyor?”

Babası içini çekti ve “Bir olay yaşandı,” demeden önce uzun, ağır bir dakika geçti. Babası zaten her zaman kibarca durumu hafife almada ustalaşmıştı.

“Önce bir kadeh içki iç.”

“Efendim.” Nicholas içki istemedi. Şu an sadece açıklama istiyordu. Ama teklif, babasından geliyordu. Bu yüzden kendisine uzatılan içkiyi aldı.

“Konu, Georgiana’yla ilgili.”

“Bridgerton mı?” Nicholas sanki babasının kastettiği başka bir Georgiana’yıymış gibi inanmazlıkla sormuştu soruyu.

Lord Manston sertçe başını salladı. “O hâlde gerçekten duymadın.”

Nicholas “Biliyorsun, Edinburgh’daydım,” diye hatırlattı.

Babası konyağından bir yudum aldı. Sabahın bu erken saatleri için normalden çok daha büyük bir yudumdu. Ya da günün herhangi bir saati için. “İşte bu iyi geldi.”

“Sana hürmetim sonsuz fakat senden konuyla ilgili daha anlaşılır konuşmanı rica ediyorum.”

“Bir şeyler oldu işte.”

“Hâlâ anlaşılır değil,” diye mırıldandı Nicholas.

Babası onu duymasına rağmen -dürüst olmak gerekirse Nicholas duyduğunu düşünüyordu- hiçbir tepki vermiyordu. Bunun yerine hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve “Kaçırıldı,” dedi.

“Ne?” Nicholas birden ayağa fırladı, elindeki konyak kadehi parmaklarından kayıp paha biçilemez halının üzerine düştü. “Konuşmaya bununla başlamayı düşünmedin mi? Yüce Tanrım, kimse...”

“Sakin ol,” dedi babası sertçe. “Şu an iyi. Güvende.”

“O...”

“Tecavüze uğramamış.”

Nicholas aniden damarlarında tanıdık olmayan bir şeyin dolaştığını hissetti. Rahatlama diye düşündü ama bununla birlikte başka bir şey daha vardı. Keskin ve buruk bir şey. Rızaları olmadan cinsel birleşmeye zorlanan kadınlarla tanışmıştı. Onlara yapılan şeyleri, biraz anlayabileceğini düşündüğü bedenlerine, sonra da hiç anlayamadığını bildiği ruhlarına yapılanları az çok biliyordu. İçindeki bu his, rahatlama çok bir öfke uğultusuyla beliren keskin bir diş gibiydi. Georgiana Bridgerton onun için bir kız kardeş gibiydi. Hayır, kız kardeş sayılmazdı. Tam olarak değildi. Ama onun erkek kardeşi Edmund onun için bir kardeş gibiydi, dürüst olmak gerekirse kendi erkek kardeşinden daha yakındı.

Lord ve Leydi Manston, Nicholas çıkageldiğinde artık çocuk sahibi olamayacaklarını düşünüyorlardı. Yaşı ona en yakın kardeşinden tam sekiz yaş küçüktü, bebek bez-

leriyle dolaşmaktan fazlasını yapabilecek yaşa geldiğinde artık hepsi okula gidiyordu.

Ama bir de Edmund Bridgerton vardı, yalnızca birkaç mil ötedeki Aubrey Hall'da yaşıyordu. Sadece iki ay arayla doğmuşlardı ve zamanla ayrılmaz ikili hâline geldiler.

“Ne oldu?” diye sordu Nicholas babasına.

Babası, dişlerini sıkarak “Lanet olası servet avcısı peşine düştü,” dedi. “Nithercott’un oğlu.”

“Freddie Oakes mu?” Nicholas bunu söylerken çok şaşırılmış görünmüyordu. Onunla aynı okula gitmişlerdi. En azından birkaç yıl boyunca. Freddie okulu bitirmemişti. Popülerdi, cana yakındı ve kriket konusunda çok iyiydi ama sınavlarda başarısız olmakla kalmayıp kopya çektiği için on altı yaşmdayken Eton’dan atıldı.

“Doğru,” diye mırıldandı Lord Manston. “Onu tanıyor sun.”

“Pek iyi tanımıyorum. Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık.”

“Olmadınız mı?”

“Onunla hiçbir zaman arkadaş *olmadık*,” diye açıkladı Nicholas. “Herkes Freddie Oakes’la anlaşırdı.”

Lord Manston ona sert bir bakış attı. “Onu mu savunuyorsun?”

“Hayır,” dedi Nicholas hızlıca ama olayın aslını bilmediği için, ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yine de Georgiana’nın hatalı olduğu bir senaryoyu hayal etmek zordu. “Ben sadece onun her zaman çok popüler biri olduğunu söylüyorum. *Kötü niyetli* değildi ama sen hiçbir zaman benim onunla aramı bozmamı istemedin.”

“Çünkü bir zorbaydı.”

“Hayır.” Nicholas gözlerini ovuşturdu. Lanet olsun, yorulmuştu. Ve okulun sosyal hiyerarşisinin inceliklerini orada hiç bulunmamış birine açıklamak neredeyse imkânsızdı. “Sadece... Bilmiyorum. Dediğim gibi, aslında arkadaş değildik. Sığ biriydi sanırım.”

Babası merakla baktı.

“Ya da belki de değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse değildi. Onunla kahvaltıda ne olduğu ya da yarıyıl tatilinde eve kimin gideceği dışında hiçbir şey konuşmazdım.” Nicholas okulla ilgili anılarını gözden geçirerek bir an düşündü. “Çok kriket oynuyordu.”

“Sen de oynuyordun.”

“İyi değildim.”

Babasının bunu hemen düzeltmeye kalkışmaması, içinde bulunduğu sıkıntının bir işaretiydi. Manston Kontu’nun zihninde, dört oğlunun da onun suretinde yaratıldığına dair sarsılmaz bir inanç vardı; Eton Koleji’nin spor sahalarında hüküm süren muhteşem atletlerdi hepsi. Yalnızca yüzde yirmi beş oranında yanıliyordu. Nicholas beceriksiz bir atlet değildi. Aksine, oldukça iyi bir eskrimciydi ve hem tüfekle hem de yayla tüm kardeşlerinden daha isabetli atış yapabiliyordu. Ama onu herhangi bir topla (hangisi olursa olsun) ve birkaç adamla birlikte bir sahaya koyun, tam anlamıyla çaresizdi. Kalabalık içinde nerede olduğunu bilmek, ayrı bir yetenek isterdi. Ya da belki bu bir içgüdüydü. Her neyse onda o yoktu. Kriket, alan oyunu, duvar oyunu...

Hepsinde çok kötüydü. Okuldaki en kötü anılarının tümü oyun sahalarında yaşanmıştı. İzleniyor olma ve yetersiz bulunma hissi... Bundan daha kötü olan tek şey, takımların seçilmesini beklemektir. Bir çocuğun topa iyi

vurup vuramadığını ya da ustaca bir falsolu atış yapamadığını anlamak uzun sürmezdi. Ve herkes yapamayanları hemen anlardı.

Akademik hayatta da durumun pek farklı olmadığını tahmin ediyordu. Eton'a başladıktan sadece birkaç ay sonra, herkes onun fen bilimlerinde tam not alan çocuk olduğunu öğrenmişti. Hatta Freddie Oakes bile zaman zaman ondan yardım istemeye başlamıştı.

Nicholas düşürdüğü bardağı almak için sonunda eğildi. Bardağı alıp birkaç saniye inceledi ve o anın keskin bir bakış mı yoksa biraz yumuşak bir tavır mı gerektirdiğine karar vermeye çalıştı. Muhtemelen ikisinin arasında bir şeydi.

Babasına baktı. Bardağını yeniden doldurmak için odanın karşı tarafına geçerken "Belki de artık neler olduğunu anlatsan iyi olur," dedi, içmek isteyip istemediğine daha sonra karar verebilirdi.

"Pekâlâ." Babası sert bir takırtıyla elindeki bardağı masaya bıraktı. "Ne zaman tanıştıklarını bilmiyorum ama Oakes niyetini açıkça ortaya koymuştu. Ona kur yapıyordu. Annen, Oakes'un evlenme teklif edeceğine inanıyordu."

Nicholas, annesinin neden Freddie Oakes'un aklını okuyabildiğini düşündüğünü bir türlü anlayamıyordu, ama bu konuyu şimdi dile getirmek için kesinlikle uygun bir an değildi.

Lord Manston, "Georgiana evet der miydi bilmiyorum," diye devam etti. "Oakes çok fazla kumar oynuyor, bunu hepimiz biliyoruz ama sonunda baronluğu ele geçirecek ve Georgie de gitgide gençleşmiyor."

Yirmi altı yaşındaki Georgie, Nicholas'tan tam bir yaş küçüktü ama kadınların erkeklerle aynı oranda yaşlanma-

dığının farkındaydı; en azından İngiliz evlilik gelenekleri söz konusu olduğunda durum böyleydi.

“Neyse,” diye devam etti babası, “Leydi Bridgerton ve annen Londra’daydılar, alışveriş yapıyorlardı sanırım, nedenini ona sormadım ve Georgiana da onlarla gitti.”

“Ama takdim için değil,” diye mırıldandı Nicholas. Bil-diği kadarıyla Georgie hiçbir zaman Londra sosyetesine takdim konusunda düzgün bir Londra Sezonu geçirmemişti. Bunu hiç istemediğini söylemişti. O da üstüne fazla düş-memişti. Kendisi için de Londra’da bir sezon geçirmek dış çektiirmek ne kadar çekiciyse o kadar çekici geliyordu, bu yüzden o kimdi ki kalkıp Georgie’yi sorgulayacaktı?

“Sadece bir ziyaret,” diye onayladı babası. “Eminim bir etkinliğe gittiler. Ama resmi bir şey değil. Zaten sezon ne-redeyse bitti. Ama Oakes birkaç kez aradı ve Georgiana’yı dışarı çıkardı.”

Nicholas bardağına biraz konyak döktü ve babasının yüzüne bakmak için arkasına döndü. “Leydi Bridgerton’ın izniyle mi?”

Lord Manston sertçe başını salladı ve içkisinden büyük bir yudum aldı. “Her şey olması gerektiği gibiydi. Hizmet-çisi onlara eşlik etti. Bir kitapçıya gittiler.”

“Georgie bundan hoşlanmışa benziyor.”

Babası başını sallayıp onayladı. “Aslında Oakes onu götürdü. Daha doğrusu, kaçırdı. Ama Georgie arabaya is-teyerek bindi, yani neden binmesin ki?”

“Peki ya hizmetçi?”

“Arabaya binmeden Oakes onu kaldırıma doğru itti.”

“Tanrım, iyi mi?” Kafasını çarptıysa durum oldukça ciddi olabilirdi.

Lord Manston gözlerini kırptırdı ve Nicholas'ın aklına babasının muhtemelen hizmetçinin sağlığını pek düşünmediği geldi. "Yani bununla ilgili hiçbir şey duymadıysan muhtemelen iyidir," dedi Nicholas.

Babası bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Artık evde," dedi.

"Georgie mi?"

Babası başını sallayıp doğruladı. "Sadece bir gün onun yanında kaldı ama büyük yara aldı."

"Onun tecavüze uğramadığını söylediğini sanıyordum."

Babası bardağını sertçe yandaki sehpanın üzerine koydu.

"İtibarının zedelenmesi için illa tecavüze uğraması gerekmiyor. Yüce Tanrım, oğlum, aklını kullan. Ona ne yapıp yapmadığı önemli değil. Büyük yara aldı, ayrıca itibarı mahvoldu. Ve bunu herkes biliyor."

Babası Nicholas'a utanmış bir ifadeyle baktı. "Görünüşe göre sen hariç."

Burada aşağılayıcı bir şey vardı ama Nicholas bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Edinburgh'daydım efendim," dedi gergin bir sesle, "Bu yüzden bütün bunların gerçekleştiğine dair hiçbir bilgim yoktu."

"Biliyorum. Üzgünüm. Çok üzücü." Lord Manston elini saçlarının arasından geçirdi. "O benim vaftiz kızım, biliyorsun."

"Evet."

"Onu koruyacağıma yemin ettim. Kilisede."

Babası pek dindar bir adam olmadığından Nicholas yemin yerinin neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi ama yine de başıyla onayladı. Bardağını dudaklarına götürdü ama içmedi, bunun yerine babasını izlerken ifade-

sini kısmen gizlemek için bardağı kullandı. Onu hiç böyle görmemişti, bu olaydan ne çıkaracağından emin değildi.

Babası kesin bir dille, “Onun başına geleni görmezden gelemeyiz,” dedi. “Üzülmesini, itibarının zedelenmesini görmezden gelemeyiz.”

Nicholas bir an nefesini tuttu. Şu an beyninin bilmediği şeyi akciğerlerinin bildiğini fark etti. Hayatı ciddi bir değişime uğramak üzereydi.

“Yapılacak tek şey var,” dedi babası. “Onunla evlenmelisin.”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Bölüm 2

Babası açıklama yapar yapmaz, Nicholas'ın aklından epey şey geçti.

Az önce ne dedin?

Sen delirdin mi?

Delirmiş olmalısın.

Evet, kesinlikle delirdin.

Dur bir dakika, doğru mu duydum?

Bütün bunların özeti şuydu: **O LANET OLASI AKLI-NI MI KAÇIRDIN ?**

Ama söylediği şey sadece şuydu: “Pardon, ne dediğini anlayamadım?”

Babası tekrar, “Onunla evlenmelisin,” dedi.

Bu açıklama A) Nicholas'ın onu yanlış duymadığını B) babasının gerçekten de aklını kaçırdığını kanıtlıyordu.

Nicholas konyasını bir dikişte bitirdi. “Georgiana'yla evlenemem,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü... Çünkü...” Nicholas'ın bunu tek bir kelime ile ifade edememesinin pek çok nedeni vardı.

Babası tek kaşını havaya kaldırdı. “Başka biriyle mi evlendin?”

“Tabii ki hayır.”

“Başka birine onunla evleneceğine söz mü verdin?”

“Tanrı aşkına, baba...”

“O hâlde görevini yapmaman için bir neden göremiyorum.”

Nicholas, “Bu benim görevim değil!” diye patladı.

Babası ona sert bir bakış attı ve Nicholas kendini yine küçük bir kural ihlalinden dolayı azarlanan bir çocuk gibi hissetti.

Ama bu önemsiz bir şey değildi. Bu bir evlilikti. Ve Georgiana Bridgerton’la evlenmek, doğru ve onurlu bir şey de *olsa* kesinlikle *görevi* değildi.

“Baba, ben şu an evlenecek durumda değilim,” diye tekrarladı.

“Elbette evlenecek durumdasın. Yirmi yedi yaşındasın, akli başında birisin, sağlığın da yerinde.”

“Edinburgh’da kiralık bir odada yaşıyorum. Bir uşağım bile yok.”

Babası boş ver bunları dercesine elini salladı. “Bunların hepsi halledilir. Sana şehrin yeni bölgesinde bir ev bulabiliriz. Erkek kardeşin planlamada görevli mimarlardan birkaçını tanıyor. Senin için mükemmel bir yatırım olacak.”

Nicholas bir an için hiç konuşmadan sadece babasına bakakaldı. Babası emlak yatırımlarından mı bahsediyordu?

“Bunu bir düğün hediyesi olarak düşünebilirsin.”

Nicholas elini alnına götürdü ve başparmağı ile orta parmağını şakaklarına bastırdı. Odaklanması gerekiyordu. Düşünmeliydi. Babası hâlâ dürüstlükten, görevden, doksan dokuz yıllık kontratlardan söz ediyor ve Nicholas beyninin acıdığını hissediyordu.

“Tıp biliminin neleri kapsadığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu, elleriyle üzerlerini örttüğü gözleri kapalıydı. “Bir eş için harcayacak zamanım yok.”

“Onun senin zamanına ihtiyacı yok. İsmine ihtiyacı var.”

Nicholas geç bunları dercesine elini salladı. Ardından dönüp babasına baktı. “Sen ciddisin.”

Babası, *Sen beni dinlemedin mi?* der gibi ona baktı.

“Onu görmezden geleceğim biriyle evlenemem.”

“Öyle olmayacağını umuyorum,” dedi babası. “Ben sadece bunu bir işbirliği olarak düşünmeni ve böylesi kritik bir noktada bu işbirliğinin hayatınızı olumsuz etkilemek zorunda olmadığını belirtmeye çalışıyorum.”

“Bu açıklamanın içinde bana kötü bir koca olacağımı söyleyen çok fazla kelime var.”

“Hayır, aslında bu açıklamanın içinde sana genç bir kadının kahramanı olacağını söyleyen çok fazla kelime var.”

Nicholas gözlerini devirdi. “O hâlde bu açıklamanın ardından gidip ona kötü bir koca olabilirim.”

“Eğer dileğin buysa,” dedi babası kısık sesle.

Nicholas babasına ne kadar süre inanamayarak baktığından emin değildi. Fakat başını yavaşça iki yana salladığını fark ettiğinde kendisini geri dönmeye zorladı. Dikkatini başka bir yere yöneltmek için bunu bir bahane olarak kullanıp pencereye doğru yürüdü. Şu an babasına bakmak istemiyordu. Onu ya da çılgın teklifini düşünmek istemiyordu.

Hayır, bu bir teklif değildi, değil mi? Bu bir emirdi. Babası “Georgiana ile evlenir misin?” dememişti.

“Onunla evlenmelisin,” demişti.

İkisi aynı şey değildi.

Babası, uygun gördüğü kadar düşünceli bir sessizliğin ardından, “Onu Kent’te bırakabilirsin,” dedi. “Edinburgh’a seninle gelmesine gerek yok. Aslında, muhtemelen seninle Edinburgh’a gelmek istemiyordur bile. Oraya daha önce gittiğini sanmıyorum.”

Nicholas arkasını döndü.

“Elbette sana kalmış,” dedi babası. “Sonuçta fedakârlığı yapan sensin.”

“Beni ikna etmek için böyle bir yol seçmen gerçekten tuhaf,” dedi Nicholas.

Ancak iki ayrı konuşma yaptıkları açıktı çünkü babası daha sonra “Bu sadece bir evlilik,” dedi.

Bunun üzerine Nicholas homurdandı. “Bunu gidip aneme söyle ve sonra geri gelip tekrar bana söyle.”

Babasının yüzü asıldı. “Bahsettiğimiz kişi Georgiana. Neden bu kadar inat ediyorsun?”

“Ah, bilmiyorum... Belki de beni iki ülke mesafelik onca yoldan getirip çalışmalarımın uzaklaştırdığın ve buraya geldiğimde bana yardım edip bu zor durumu çözebilecek hiçbir yol *önermediğin* içindir. Bana evlilik fikri hakkında ne hissettiğimi *sormadın* bile. Sadece beni oturtun ve neredeyse kız kardeşim olan bir kadınla evlenmemi emrettin.”

“Ama o senin kız kardeşin değil.”

Nicholas arkasını döndü. “Dur,” dedi. “Lütfen dur.”

“Annen bunun en iyi çözüm olduğu konusunda hemfikir.”

“Aman Tanrım.” Ona karşı birleşiyorlardı.

“Tek çözüm bu.”

“Bir dakika,” diye mırıldandı Nicholas. Parmaklarını tekrar şakaklarına bastırdı. Başı zonklamaya başlamıştı. “Bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Biz...”

“Tanrı aşkına, *düşünebilmem* için bir saniyeliğine sessiz olur musun?”

Babasının gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi.

Nicholas ellerine baktı. Titriyorlardı. Babasıyla hiç bu şekilde konuşmamıştı. Bunun mümkün olabileceği aklına bile gelmezdi.

“Bir içkiye ihtiyacım var,” diye mırıldandı. Bu sefer gerçekten iyi bir şey olmalıydı. Tekrar büfeye doğru yürüdü ve bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu. “İskoçya’dan buraya gelene kadar yol boyunca merak ettim,” diye açıkladı Nicholas, “bu kadar gizemli ama bariz şekilde göz ardı edilemez bir çağrının sebebi ne olabilirdi? Birinin ölmüş olabileceğini düşündüm ve çok meraklandım.”

“Ben asla...”

“Hayır,” diye araya girdi Nicholas. Babasının yorumunu istemiyordu. *Konuşma ve iğneleme sırası kendisindeydi* ve doğru zamanda, kendi yöntemleriyle bunun üstesinden gelmeye kararlıydı.

“Hayır,” dedi tekrar. “Kimse ölmüş olmazdı. Öyle olsa babam asla bu kadar şifreli bir not yazmazdı. Peki başka ne olabilirdi ki? Böyle şaşırtıcı derecede uygunsuz bir zamanda beni çağırmasma ne sebep olmuş olabilirdi?”

Lord Manston ağzını açtı ama Nicholas onu başka bir sert bakışla susturdu.

“Gerçi *uygunsuz*, bu durumu tam olarak açıklamak için yeterli bir sözcük değil. Bu yüzden sınavlarımı kaçırdığımı biliyor muydun acaba?” Nicholas, sorunun yanıtını beklemediğini belli edecek kadar kısa bir süre duraksadı. “Profesörlerim ben *döndüğümde* bu sınavlara yeniden girme talebimi kabul ettiler ama tabii ki onlara tam olarak ne zaman döneceğimi bilmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım.” Konyağından büyük bir yudum aldı. “Aslında *bu* konuşmayı yapmak artık çok tuhaf.”

Nicholas babasına, sözünü kesmeye yeltenmemesini belli eden sert bir bakış attıktan sonra konuşmaya devam etti. “Onların benim bu gecikmemi makul karşıladıklarını hiç sanmıyorum,” dedi, “ama işte, insanın bir kontun oğlu olması böyle zamanlarda işe yarıyor. Tabii ki arkadaş edin-

mek için değil çünkü sınavdan yırtmak için nüfuzunu kullanan kişiyi kimse pek sevmez. Her ne kadar o kişi, tarihini belirtmediği sınavlara girmeye niyetli de olsa...”

Lord Manston gergin bir sesle “Seni çalışmalarından alıkoyduğum için şimdiden özür diledim,” dedi.

“Evet,” dedi Nicholas yumuşak bir sesle, “son derece ayrıntılı mektubunda bunu da yazmışsın.”

Babası bir an baktı ve sonra, “Huysuzluğun bitti mi?” diye sordu.

“Şimdilik.” Nicholas içkisinden bir yudum aldı, sonra tekrar düşündü. Hâlâ söyleyecek bir şeyi vardı. “Yine de sana eve dönüş yolculuğumda aklımdan geçen tüm senaryoları anlatacağım, doğrusu babamın benim adıma evlenme sözü verdiği kişiyle evlenmemi kabul ettirmeye çalışmak için bu kadar yoldan çağırmış olabileceği aklıma asla gelmedi.”

“Evlenmek senin elinde olan bir şey,” diye tekrarladı babası biraz huzursuz bir homurdanmayla. “Kendini bir kız gibi gösteriyorsun.”

“Şu anda kendimi öyle hissediyorum da ondan ve bundan da hiç hoşlanmadığımı söylemeliyim,” diyerek başını iki yana salladı. “Hatta onlara ne yapmaları gerektiğini söylediğimizde tüm sözlerimize boyun eğdikleri için şu an kadınlara saygı duymaya başladığımı söyleyebilirim.”

Lord Manston homurdandı. “Eğer annene veya kız kardeşine ne yapmaları gerektiğini söylediğimi düşünüyorsan ne yazık ki yanılıyorsun.”

Nicholas bardağını sehpaaya bıraktı. Yeterince içmişti. Daha öğlen bile değildi. “O zaman bana bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü başka seçeneğim yok,” diye karşılık verdi babası. “Georgiana’nın sana ihtiyacı var.”

“Vaftiz kızının iyiliği için oğlunu feda ediyorsun.”

“Benim yaptığım kesinlikle bu değil ve bunu sen de biliyorsun.”

Yine de öyle hissediyordu. Sanki babası en sevdiği çocuğu seçiyordu ve bu çocuk Nicholas değildi.

Bir Rokesby bile değildi.

Gelgelelim Nicholas bile Rokesby ve Bridgertonların yaşamlarının tamamen iç içe geçmiş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yüzyıllardır komşuydular ama aradaki bağı güçlendiren gerçekten de bu nesil olmuştu. Lordlar ve leydiler en yakın arkadaşlardı ve her birine diğer aileden bir vaftiz çocuğu emanet edilmişti.

Rokesbylerin en büyük oğlu, Bridgertonların en büyük kızıyla evlendiğinde her şey daha da resmi hâle gelmişti. Sonra da Rokesbylerin üçüncü oğlu Bridgertonların kuzeniyle evlendi.

Dürüst olmak gerekirse, birisine bir yumak ve bir soy ağacı verseniz, ortaya kapalı çevrede sürdürülen karmaşık bir ilişki ağı çıkar.

“Bunu düşünmem gerekiyor,” dedi Nicholas çünkü şu anda babasının baskısını geçici olarak durdurabilmek için söyleyebileceği tek şey buydu.

“Elbette,” dedi babası. “Bunun senin için sürpriz olduğunu anlıyorum.”

Bu konudaki en hafif kelime buydu.

“Ama zaman çok önemli. Kararını yarına kadar vermen gerekecek.”

“Yarın mı?”

Babası, “Başka çare yok,” derken en azından biraz pişman görünme nezaketini göstermişti.

“Neredeyse iki hafta boyunca, en az altı şiddetli sağanak yağmur altında yolculuk yaptım, çalışmalarımı yarım

bıraktım ve gelir gelmez bana neredeyse bitişik komşumla evlenmem emredildi, şimdi de bunu *düşünmem* için birkaç günlük bile zaman verme nezaketi gösteremiyor musun?”

“Bu seninle ilgili değil. Bu Georgie ile ilgili.”

“Nasıl benimle ilgili değil?” Nicholas neredeyse kükredi.

“Evli olduğunu bile bilmeyeceksin.”

“Sen aklını mı kaçırdın?” Nicholas şimdiye dek babasıyla hiç bu şekilde konuşmadığından oldukça emindi, buna asla cesaret edemezdi. Fakat şu an gerçekten babasının ağzından çıkan sözlere inanamıyordu.

Çıldırması olmalıydı. Georgiana Bridgerton’la evlenmesini önermek başka bir şeydi; bunda Donkişotvari bir mantık vardı. Ama bu evliliğin anlamsız olduğunu, Nicholas’ın sanki onunla evlenmemiş gibi devam edebileceğini öne sürmek...

Oğlunu hiç tanıyor muydu?

“Şu anda seninle konuşamam,” dedi Nicholas.

Çamurlu botlarını hiç çıkarmadığına sevinerek kapıya doğru yürüdü.

“Nicholas...”

“Hayır. Hayır işte.” Bir elini kapının çerçevesine dayadı, sakince nefes almak için durdu. Geriye dönüp babasına bakacak kadar kendine güvenmiyordu ama “Vaftiz kızın için gösterdiğin bu ilgi övgüye değer ama onunla ilgili isteklerini emretmek yerine seni *dinleyebilirdim*,” diyebilirdi.

“Kızgınsın. Anlıyorum.”

“Hiç anladığını sanmıyorum. Kendi öz oğlunun duygularını hiçe sayıyorsun...”

“Yanılıyorsun,” diye çıkıştı babası. “Senin iyiliğini düşünmek, aklımdan bir an bile çıkmadı. Bunu sana hissetti-remedysem sebebi, Georgiana için endişelenmemdir.”

Nicholas zorlukla yutkundu. Şu an vücudundaki her bir kasın sanki kopmak üzere olduğunu hissediyordu.

“Benim de bu fikre alışmam zaman aldı,” dedi babası sessizce. “Zaman insanın farklı düşünmesini sağlıyor.”

Nicholas onunla göz göze gelmek için döndü. “Yani benden sevgisiz, sevişmesiz, hiç ilişkiye girmeyeceğim bir evlilik yapmamı mı bekliyorsun?”

“Elbette hayır. Ama sen zaten içi sevgi ve şefkat dolu birisin. Ve Georgiana da iyi bir kız. Zaman içinde ikinizin de birbirinize çok yakıştığını anlayacağına inancım tam.”

“Ama diğer çocukların âşık oldukları için evlendiler,” dedi Nicholas sessizce. “Dördü de.”

“Ben senin için de aynısının olacağını umuyordum,” diyerek gülümsedi babası ama bu buruk, hüzünlü bir gülümsemeydi. “Bunu göz ardı edemem.”

“Georgiana’ya âşık olmamı bekleme, olmayacağım. Tanrım, ona gerçekten âşık olsaydım, bu evliliğin şimdiye kadar çoktan olacağı hiç aklımdan geçmedi mi?”

Babası ona keyifli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Alaycı bir gülümseme değildi, sadece eğleniyordu.

Ama Nicholas aynı duyguları taşııyordu. “Onu öptüğümü hayal bile edemiyorum,” dedi.

“Onu öpmek zorunda değilsin. Sadece onunla evlenmelisin.”

Nicholas’ın ağzı açık kaldı. “Bunu söylememiş ol.”

Lord Manston birdenbire dostane, babacan bir tavsiyeyle “Çok az evlilik tutkuyla başlar,” dedi. “Annen ve ben...”

“Sen ve annem hakkında bir şey duymak *istemiyorum*.”

Babası homurdanarak, “Bağnazlaşma,” dedi.

İşte o anda Nicholas tüm bu konuşmanın gerçekten rüya olup olmadığını merak etti. Çünkü babasının, annesiyle ilgili mahrem bir detayı paylaşacağı bir senaryo hiç aklına gelmeyen bir şeydi.

“Doktor olacaksın,” dedi babası alaycı bir sesle. “Annenle benim beş çocuk sahibi olamayacağımızı elbette biliyorsundur şayet...”

“Sus!” Nicholas resmen feryat etti. “Tanrım, bunu duymak istemiyorum.”

Babası kıkırdadı. Evet, kıkırdadı!

Nicholas sonunda sesindeki can sıkıcı tonu gizleme zahmetine girmeden, “Bunu düşüneceğim,” dedi. “Ama sana yarın bir cevap veremem.”

“Vermek zorundasın.”

“Tanrı aşkına, beni dinliyor musun?”

“Dinleyecek vaktimiz yok. Georgiana’nın hayatı mahvoldu.”

Konuşurken boşa kürek çeker gibi dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorlardı. Süreki aynı yolu yürüyüp bir adım ilerleyememiş gibiydiler. Ama Nicholas bu çıkmazdan kurtulmayı deneyemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden sadece, “Peki bu konuda düşünmek için birkaç gün ayırırsam bu değişecek mi?” diye sordu.

“Onunla evlenmezsen, ailesinin evlenecek birini bulması gerekiyor,” dedi Lord Manston.

Bu sözler *korkunç* bir düşünceye yol açtı. “Bu konuyu Lord ve Leydi Bridgerton’la konuştunuz mu?”

“Konuşmadım,” demeden önce babası bir an tereddüt etti.

“Bana bu konuda yalan söylemezsin, değil mi?”

“Onurumu sorgulamaya mı cüret ediyorsun?”

“Asla. Ama sağduyuyla karar verebildiğin konusunda artık emin değilim.”

Babası rahatsız bir şekilde yutkundu. “Onlarla konuşmayı düşündüm ama reddetmen durumunda onların umutlarını kırmak istemedim.”

Nicholas ona kuşkuyla baktı. “Ama bana bu konuda reddetmek gibi bir seçeneğim olduğu izlenimini vermedin.”

“Seni kızla evlenmeye zorlayamayacağımı ikimiz de biliyoruz.”

“Ama evlenmezsem, benimle ilgili derin bir hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Babası hiçbir şey söylemedi.

“Bu yeterli bir cevap sanırım,” diye mırıldandı Nicholas ve yorgun hâlde tekrar koltuğa çöktü.

Bu lanet olası durumdan nasıl kurtulacaktı, ne yapacaktı?

Babası onun bıktığını anlamış olmalı ki birkaç kez peş peşe öksürüp boğazını temizledikten sonra, “Anneni bu konuşmaya dahil edelim mi?” dedi.

“Neden?”

Nicholas bu kadar sert çıkmak istememişti ama gerçekten, annesi ne yapabilirdi ki?

“O her zaman sıkıntılı olduğumda beni rahatlatmanın bir yolunu bulur. Belki senin için de aynısını yapabilir.”

“İyi,” diye homurdandı Nicholas. Artık tartışamayacak kadar yorgundu.

Ancak Lord Manston odadan çıkamadan kapı açıldı ve Leydi Manston sessizce içeri girdi. “Bir karara vardınız mı?”

“Bu konuyu düşünecek,” diye yanıtladı kocası.

“Odadan çıkmaya gerek yoktu,” dedi Nicholas.

“Burada olmazsam daha kolay olacağını düşündüm.”

“Her iki durumda da zor olacaktı.”

“Sanırım doğru.” Annesi elini omzuna koydu ve hafifçe sıktı. “Bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama böyle bir duruma düştüğün için üzgünüm.”

Nicholas ona, elinden geldiğince gülümsemeye çalışarak baktı.

Annesi hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Sesi tuhaf

çıkıyordu. “Ayrıca bu akşam Aubrey Malikânesi’nde bir akşam yemeği yiyeceğimizi haber vermek istedim.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Nicholas. Aubrey Malikânesi, Bridgerton ailesinin eviydi. Dolayısıyla *tüm* Bridgertonların orada olacağını tahmin etmek zor değildi

Annesi ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Korkarım hayır oğlum. Bu toplantı zaten bir süredir planlanıyordu ve Leydi Bridgerton’a senin de evde olacağını söylemiştim.”

Nicholas içini çekti. Annesi neden böyle bir şey yapmıştı ki?

“Leydi Bridgerton çalışmalarını duymayı çok istiyor. Herkes öyle. Ama yorgunsun. Bu senin tercihin elbette.”

“Yani gitmem gerekmiyor mu?”

Annesi ona içtenlikle gülümsedi. “Yani herkes orada olacak.”

“Tamam,” dedi Nicholas, giderek sertleşen sesinde buruk bir ton belirmişti. “Yani anlaşılan katılmaktan başka seçeneğim yok.”

Tıpkı hayatının geri kalanında olacağı gibi.

Bölüm 3

Georgiana Bridgerton hayatında pek çok şeyi kaybetmişti; özellikle çok sevdiği deri ciltli bir defteri, kız kardeşi Billie'nin mücevher kutusunun anahtarını, ayakkabısının sol tekini. Ama itibarını ilk kez kaybediyordu.

Bu bir defteri yerine koymaktan çok daha zordu. Ya da ayakkabıyı.

Sonuçta mücevher kutusuna bir çekiç indirmişti ve oluşan katliam gibi hasardan kimse memnun olmasa da Billie'nin zümrüt bileziği kutunun içinden sağ salim çıkarılmıştı.

Billie bir daha hiçbir şeyini ödünç vermemişti ki Georgie bunu hak etmişti.

Ama ya itibar...

Bu oldukça hassas ve de değişkenliğe çok meyilli bir şeydi, onarılmaya ve geri dönüştürülmeye karşı dirençliydi ve yukarıda sözü edilen diğer telafisi mümkün kayıplar hiç önem taşımazken onun kaybı karşısında YAPACAK HİÇ-BİR ŞEY yoktu.

İtibar, özellikle kadınlara karşı pek nazik değildi, hepsi bu.

Georgie yatağının aşağısındaki üç kedisi Judyth, Blanche ve Cat-Head'e üstten bir bakış attı. "Bu hiç adil değil," dedi.

Judyth, gümüş grisi patisini Georgie'nin ayak bileğinin

üzerine koydu; üç kediden en soğuk olanıydı ve ondan beklenebilecek en sempatik hareketti.

“Benim suçum değildi.”

Bu kelimeleri ilk kez söylemiyordu.

“Onunla evleneceğimi hiçbir zaman söylemedim.”

Ya da onlarla.

Blanche esnedi.

“*Biliyorum,*” diye yanıtladı Georgie. “Kuralları bile çiğnemedim. Kuralları asla çiğnemem.”

Doğruydı. Çiğnememişti. Muhtemelen bu yüzden Freddie Oakes, kuralları onun için kolayca çiğneyebileceğini düşünmüştü.

Onu kendisinin cesaretlendirdiğini sanıyordu. Onu *kaçırması* için değil elbette ama izninizle açıklamalıydı ki ona nitelikli ve uygun bir genç beyefendinin ilgi gösterdiği herhangi bir genç hanımın davranması gerektiği şekilde davranmıştı. Her şeye rağmen onun cesaretini kırmamıştı. Sadece bir kez Leydi Manston’ın partisinde, ardından iki kez toplantı salonunda dans etmişlerdi; bir de Georgie, annesiyle birlikte Londra’ya gittiğinde Freddie Oakes, onu Bridgerton Malikânesi’nde kurallara uygun şekilde ziyaret etmişti.

Davranışlarında onun ahlak yoksunu, serseri biri olduğunu düşündürecek hiçbir şey *-hiçbir şey-* yoktu.

Bu yüzden Pemberton’un kitabevine gitmeyi teklif ettiğinde memnuniyetle kabul etmişti. Kitapçıları severdi ve herkes en iyisinin Londra’da olduğunu bilirdi.

Böyle bir gezi için tam olarak evli olmayan bir hanımın giyinmesi gerektiği gibi giyinmişti ve Freddie ailesinin arabasıyla geldiğinde, yüzünde bir gülümsemeyle ve yanında hizmetçisi Marian’la ona katılmıştı.

Bekar ve genç hanımlar yanlarında refakatçileri ol-

madan beylerin faytonlarına binmezlerdi. Ve Georgie de asla bu tür kuralları çiğnememişti. Kitapçıdan sonra çay içip lezzetli keklerden yemek için Pot ve Pineapple'a gitmişlerdi. Ama onun davranışları hep nazik ve görgülü bir genç hanımdan beklenen tarzda davranış ve konuşmalardı. Georgie bunu gerçekten açıklığa kavuşturmak istiyordu; kedileri dışında kimsenin dinlediğini düşünmüyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Yanlış hiç bir şey yapmamıştı. Hiçbir şey.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Freddie ona büyük bir nezaket ve ilgi göstermiş, kendisi tekrar arabaya binmeden önce onu dikkatlice indirmişti. Oakesların seyisi de Marian'a aynı nezaketi göstermişti ama sonra Freddie, kapıyı ikisinin de âdeta yüzüne çarpar gibi kapatmış, sonra da yumruğunu tavana vurmuştu ve uçarcasına Berkeley Sokağı'na doğru gitmişlerdi. Öyle ki neredeyse bir köpeği ezeceklerdi.

Marian çok duygusal ve heyecanlıydı. Aynı şekilde Oakes'un seyisi de öyle. Adam Oakes'un planının içinde yer almamıştı ve hem görevinin derhal sonlandırılmasından hem de sonsuza dek lanetlenmekten korkmuştu. Sonuçta ne seyis ne de Marian kovulmuştu. Oakeslar ve Bridgertonlar bu skandal yüzünden kimin suçlanacağını biliyorlardı ama acısını hizmetkârlardan çıkarmayacak kadar da açık fikirli insanlardı.

Ama toplumun geri kalanı... Ah... Bu haber onları oldukça eğlendirmişti. Ve ortak görüş, Georgiana Bridgerton'ın bunu fazlasıyla hak etmiş olduğuydu.

Kibirli kız kurusu.

Çirkin cadı.

Sanki başka biri ona evlenme teklif edebilirmiş gibi davranacağına Oakes'a teşekkür etmeli.

Elbette hepsi yalandı. O kibirli bir kız kurusu ya da çirkin

bir cadı değildi. Tamamen tesadüfen bir evlenme teklifi almıştı ama sadece bu teklifi kabul etmemeyi seçmekle kalmamış, bu gerçeği dillendirip adamı utandırmamayı da seçmişti.

Kendine özgü bir güzelliği vardı. Ya da en azından öyle olmaya çalışıyordu.

Ama muhtemelen bir *kız kurusuydu*. Georgie hangi yaşın diri ve taze, hangisinin yaşlı olduğu ayrımını yapabildiğinden emin değildi ama yirmi altı yaşında bu sınırı aşmış olmalıydı. Ama bu onun seçimiydi. Genç kızların Londra sosyetesine takdim edildiği Londra Sezonu'nu istemiyordu. Utangaç değildi, en azından öyle olduğunu düşünmüyordu ama gece gündüz bu kalabalıkların gözünün önünde olma düşüncesi çok yorucuydu. Kaldı ki kız kardeşinin Londra'da geçirdiği sürede yaşadıkları, onu aksine ikna etmiyordu. (Billie, kasten olmasa da *kelimenin tam anlamıyla* birisini yakıp tutuşturmuştu.)

Billie'nin, müstakbel Manston Kontu ile evlenmiş olduğu doğrudu ama bunun kısa süren korkunç sezonla alakası yoktu.

George Rokesby sadece üç mil uzakta yaşıyordu ve birbirlerini zaten hayatları boyunca tanıyorlardı. Billie Londra'ya gitmeyip İngiltere'nin güneydoğusunu terk etmeden bir koca bulabildiyse Georgie de kesinlikle bulabilirdi.

Ayrıca ailesini, genç kızların sosyeteye tanıtıldığı geleneksel Londra gezisine çıkmamak konusunda ikna etmek pek de zor olmamıştı. Zira Georgie hasta bir çocuktı, astımı vardı ve sürekli öksürüyordu.

Aslında şu an hastalığı büyük oranda iyileşmişti ama anesi hâlâ bu konuda oldukça endişeli ve evhamlıydı. Georgie istese bu durumu bir iki kez lehine kullanabilirdi. Bu nedenle yalan söylemiş gibi de olmuyordu. Buna gerek yoktu

Çünkü boğucu ve kirli Londra havasının ciğerlerine iyi gelmesi mümkün değildi. Aslında kimsenin akciğerleri için iyi sayılmazdı.

Ama şimdi Londra'nın yarısı, onun bu geleneksel takdim gezisinden kaçtığını düşünüyordu çünkü kendisini bundan üstün görüyordu. Diğer yarısı da kusurlu ve çirkin olmasından dolayı ebeveynlerinin onu açıkça toplumdan saklamaya çalıştığını düşünüyordu.

Bir leydinin *sadece istemediği için Londra'ya gitmemeye karar vermesi ne demek*, Tanrı korusun!

Georgie yüksek sesle “Biraz abartılı düşünüyorum,” dedi. Bu hiç akli başında bir davranış olamaz. Ayağına doğru uzanıp Blanche'ı kucakladı. “Doğru düşünüyorum, değil mi?” diye tüylerinin çoğı siyah olan kediye sordu. “Elbette öyle ama bu ne anlama geliyor?”

Blanche sanki omuz silker gibi birden silkelendi.

Georgie'nin onu tutma şeklinden de kaynaklanmış olabilirdi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı ve onu yere bıraktı. Ama bırakırken kedinin sırtına biraz baskı uygulayarak onu en iyi kıvrılma pozisyonuna getirdi. Blanche bu tüyoyu anlayıp hemen yanına kıvrıldı, Georgie ensesini kaşırken mırlayıp durdu.

Ne yapacaktı?

“Suç asla *erkek*te olamaz,” dedi yüksek sesle.

Freddie Oakes, oğlunun yaşadığı talihsizlikler yüzünden ağlayan annesinin hıçkırıklarını duymamak için odasına kapanmıyordu.

“Muhtemelen kulübünde ziyafet vereceklerdir. *Aferin, sana, iyi iş başardın*,” dedi Georgie İngiliz elit tabakasına özgü abartılı aksanı taklit ederek. Sonuçta *kendi* aksam da böyleydi, bu yüzden onu iyice abartıp gülünç hâle getirmek çok kolaydı.

“*Bridgerton kızlarından birini kaçırmak,*” diye bu aksanı taklit ederek devam etti. “*Bu, ileri görüşlü bir hamle.*

Duyduğuma göre kız yılda dört yüz bin kazanıyormuş.”

Kazanmıyordu. Yani aslında yılda dört yüz bin kazanabilirdi. Ama bu kimsenin öyle çok kolay kazanabileceği bir para değildi. Ancak abartı hikâyeyi daha iyi hâle getiriyordu ve birinin abartılı konuşma hakkı varsa o da Georgie idi.

“*Onunla ilişkiye girdin mi? Onu hallettin mi? Onu iyice becerdin mi?*”

Yüce Tanrım, annesi şu an onu duysaydı.

Peki Freddie böyle bir soruya ne cevap verirdi? Yalan söyler miydi? Bunu dert eder miydi? Onunla cinsel ilişkiye girmediklerini söylese bile...

Girmemişlerdi. Hayalarına attığı diz sayesinde bundan çok emindi.

Ama gerçeği söylese ve aynı yatakta yatmadıklarını itiraf etse bile bir önemi yoktu. On saat boyunca onunla bir arabada yalnız kalmıştı, sonra mecazi olarak adamı paramparça etmeye yetecek üç saatlik bir sürede bir odada yalnız kalmıştı. Dünyanın en sağlam, en el değmemiş bakiresi olsa bile yine de bekareti bozulmuş kabul edilirdi.

“Kızlık zarım bir metre kalınlığında olabilir ama kimse benim bakire olduğumu düşünmez.”

Kedilere baktı. “Haklı mıyım hanımlar?”

Blanche patisini yaladı.

Judyth onu görmezden geldi.

Ve Cat-Head... Tam bir erkekti.

Georgie yaşlı turuncu tekirin bunu zaten anlamayacağını düşünüyordu. Ancak dünyadaki tüm öfke ve kızgınlık Georgie'nin hayal gücünün Londra kulüplerine gitmesini,

orada ülkenin gelecekteki liderlerinin, onun düşüşü hakkında hâlâ dedikodu yaptığını düşünmesini engelleyemiyordu.

Bu korkunç ve berbat bir şeydi ama yine de kendi kendine belki de hakkında konuşmadıklarını söyleyip duruyordu. Belki de onu konuşmak yerine Fransa'daki devrim ya da kuzeydeki tarımın durumu gibi gerçekten önemli olan şeylerden söz ediyorlardı. Bildiğiniz gibi neredeyse yarısı Lordlar Kamarası'nda yer aldığı için uğraşmaları *gereken* başka önemli şeyler vardı.

Ama öyle yapmıyorlardı. Georgie öyle yapmadıklarını biliyordu. Şu an tek yaptıkları onun adını o lanet bahis defterine yazıyor olmalarıydı, sonra da ay sonuna kadar onun Bayan Oakes olma ihtimalini belirliyorlardı. Bugüne kadar kadınları hakkında şiirler yazan, sonra da oturup yazdıklarına kahkahalarla gülen onlarca duygusuz ve deneyimsiz genç erkek tanıdı.

Georgiana Oakes, becerilenler prensesi.

Tanrım, bu çok kötüydü. Ve muhtemelen doğrudu. Bu tam da onların söyleyeceği türden bir şeydi.

Küçük Bayan Bridgerton, o bir şey... şey... değil mi...

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar hiçbir şey Bridgerton adıyla uyduramazdı. Georgie buna minnettar olması gerektiğini düşündü.

Artık seninle evlenmek zorunda kalacak, ha ha ha.

Georgie'nin gözleri kısıldı. "Hiç de bile."

"Georgiana?"

Georgie kapıya doğru kulak kesildi. Annesi koridordan odasına doğru geliyordu. Harika.

"Georgiana?"

"Odamdayım, anne."

"Ah, biliyorum ama..." Annesi yine de kapıyı çaldı.

Georgie, onun beklediği “*Girin*,” yanıtını vermezse ne olacağını merak etti.

Kapı bir kez daha vuruldu. “Georgiana?”

Georgie derin bir iç çekti. “*Girin*.”

Aslında o kadar da inatçı değildi. Belki de enerjisi yoktu.

Leydi Bridgerton kapıyı arkasından dikkatle kapatarak içeri girdi. Her zaman olduğu gibi çok hoş görünüyordu; omuzlarına örttüğü mavi kantaron rengi ipek şal, gözlerinin mavisini ortaya çıkarmıştı.

Georgie annesini seviyordu, gerçekten seviyordu ama bazen onun bu kadar zahmetsizce zarif olmamasını diliyordu.

“Kiminle konuşuyordun?” diye sordu annesi.

“Kendimle.”

“Ah.” Bu, belli ki annesinin beklediği cevap değildi ama aslında Georgie annesinin hangisini tercih edeceğini pek kestiremiyordu. Kedilerle derin bir tartışma içinde olması mı daha iyiydi?

Annesi hafifçe gülümsemeyi başardı. “Nasıl hissediyorsun?”

Elbette annesi bu soruya dürüst bir cevap vermesini beklemiyordu. Georgie bir an bekledi ve sonra, “Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim,” dedi.

“Tabii,” dedi Leydi Bridgerton, yavaşça yatağın kenarına oturdu. Georgie onun gözlerinin biraz şiştiğini fark etti. Yutkundu. Neredeyse bir ay olmuştu ama annesi hâlâ her gün ağlıyordu. Bunun sorumlusunun kendisi olmasından nefret ediyordu.

Onun hatası değildi ama sorumluydu. Bir şekilde... Aslında ayrıntılar üzerinde durmak istemiyordu.

Georgie, Judyth’i kucağına alıp annesine uzattı. “Kedi ister misin?”

Leydi Bridgerton gözlerini kırptırdı ve kediyi aldı.
“Evet, lütfen.”

Georgie Blanche’ı okşarken annesi de Judyth’i okşuyordu. “Yardımcı oluyor,” dedi Georgie.

Annesi dalgın dalgın başını salladı. “Öyle.”

Georgie hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Bana söylemek istediğin özel bir şey mi vardı?”

“Ah. Evet. Akşam yemeğine konuk bekliyoruz.”

Georgie sızlanmamaya çalıştı. Sadece, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Lütfen bu ses tonunu kullanma.”

“Böyle bir durumda insanın sesi nasıl çıkar acaba?”

Annesi Judyth’i yere bıraktı. “Georgiana, bunun senin için çok zor olduğunu anlıyorum ama normal yaşantımıza devam etmeliyiz.”

“Ben etmesem olmaz mı?”

“Hayatım.” Annesi onun elini avucunun içine aldı. “Bu yemeğe ailen için katılacaksın.”

“Hiç aç değilim.”

“Ne önemi var?”

Georgie annesine baktı. “Bu yüzden yemek yemiyor muyuz?”

Leydi Bridgerton’ın dudakları gerildi, başka şartlar altında Georgie, gözlerini devirerek bakmadığı için annesine tam puan verirdi.

“Herkes yemeğe geliyor Georgiana. Sen orada olmazsan çok tuhaf görünür.”

“Herkes derken?”

“Seni önemseyen herkes.”

“Beni önemseyen herkes neden aç olmadığımı anlayacaktır. Bu mahvolmanın, çöküntüye uğramışlığın etkisi, anne. Çöküntü tam bir iştah kapatıcıdır.”

“Georgiana, yapma.”

“Neyi?” diye sordu Georgie. “Bu konuyu hafifletmeyi mi? *Elimden gelen* tek şey bu.”

“Ah, ben yapamıyorum.”

“Bir şey yapmak zorunda değilsin. Ama benim yapma-
ma izin vermelisin. Çünkü yapmazsam ağlayacağım.”

“Belki de ağlamalısın.”

“Ağlamak mı? Hayır. Ağlamayı reddediyorum.” Aslın-
da çoktan ağlamıştı. Ama ağlamanın ona yaptığı tek şey
gözlerini acıtmak olmuştu.

“Daha iyi hissetmeni sağlayabilir.”

“Ağlamak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı,”
diye karşılık verdi Georgie. “Şu anda tek yapmak istediğim
şey, yatağında oturup Freddie Oakes hakkında nefret dolu
şeyler söylemek.”

“Nefret dolu düşüncelerini destekliyorum ama eninde
sonunda bunu yapmak zorunda kalacağız.”

“Bu öğleden sonra değil,” diye mırıldandı Georgie.

Leydi Bridgerton başını salladı. “Annesiyle konuşacağım.”

“Peki, bu ne işe yarayacak?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Leydi Bridgerton. “Ama
birisi o çocuğun annesine, çocuğunun ne kadar berbat bir
insan olduğunu söylemeli.”

“Annesi bunu zaten biliyordur ya da sana inanmaya-
caktır. Ama her iki durumda da onun yapacağı tek şey, oğ-
luyla evlenmem için beni ikna etmeni söylemek olacaktır.”

İşte sorun tam da buydu. Ve Georgie tüm sorunları-
nı ortadan *kaldırabilirdi*. Tek yapması gereken, hayatını
mahveden adamla evlenmekti.

“Seni asla Bay Oakes’la evlenmeye zorlamayacağız,”
dedi Leydi Bridgerton.

“Sanırım herkes benim hamile kalıp kalmadığımı görmek için bekliyor,” dedi Georgie.

“Georgiana!”

“Ah, lütfen anne. Herkesin merak ettiği şeyin bu olduğunu sen de biliyorsun.”

“*Ben* etmiyorum.”

“Çünkü sana onunla yatmadığımı *söyledim*. Sen de bana inanıyorsun. Ama senden başka kimse inanmıyor.”

“Emin ol, bu doğru değil.”

Georgie annesine uzun uzun baktı. Bu konuşmayı zaten yapmışlardı ve her ne kadar Leydi Bridgerton bunu yüksek sesle söylemekten hoşlanmasa da ikisi de gerçeği biliyordu. Georgie’nin ne dediği önemli değildi. Toplum, onunla ilişkiye girdiğini düşünecekti.

Peki onlara, yanlışlıklarını nasıl kanıtlayabilirdi? Yapamazdı. Ya dokuz ay sonra bir bebekle ortaya çıkacak ve herkes, Bridgerton veledi konusunda haklı oldukları için kendini tebrik edecekti ya da incecik kalacak ve bu da kimseye hiçbir şeyi kanıtlamayacaktı. Sonuçta, pek çok kadın ilk seferde hamile kalamayabiliyordu.

Bebeği olsun ya da olmasın, hâlâ kirliydi.

“Pekâlâ,” dedi annesi ve bu konuşmanın daha fazla kaldıramayacağı bir hâlâ geldiğine karar vererek ayağa kalktı.

Doğrusu Georgie bunun için onu suçlayamazdı. “Akşam yemeği iki saat sonra.”

“Katılmak zorunda mıyım?”

“Evet. Ağabeyin ve Violet de geliyor. Sanırım geceyi çocuk odasında geçirmeleri için oğlanları da getiriyorlar.”

“Ben oğlanlarla yemek yiyemez miyim?” diye sordu Georgie şakayla karışık. En azından Anthony ve Benedict onun bir parya olduğunun farkında değildi. Onların gözünde hâlâ çocuk odasındaki neşeli Georgie Hala idi.

Annesi onu duyduğunu ve görmezden gelmeyi seçtiğini belirten sert bir bakış attı. “Lord ve Leydi Manston’ın yanı sıra George ve Billie de geliyor. Sanırım Nicholas da.”

“Nicholas mı? Onun Edinburgh’da olması gerekmiyor muydu?”

Leydi Bridgerton nazikçe omuz silkti. “Tek bildiğim Helen’in bana öyle söylediği. Erken gelmiş.”

“Çok tuhaf. Dönemi önümüzdeki ay bitiyor. Sanırım şu an sınavları olmalı.”

Annesi ona merakla baktı.

“Ayrıntılara dikkat ediyorum,” dedi Georgie. Annesi şimdiye kadar onun bu özelliğini fark etmemiş miydi?

“Her neyse,” dedi Leydi Bridgerton, elini kapı tokmağına koyarak. “Artık ağlayamazsın. Bunca yol geldi.”

“Beni görmek için değil.”

“Georgiana Bridgerton, odanda küflenemezsin.”

“Zaten bunu planlamıyorum. Çocuklarla kızarmış peynir yemek kulağa harika geliyor. Bir kale inşa ederiz. Ben de kedileri getiririm.”

“Kedileri getiremezsin. Bebeği hapşırtırlar.”

“Pekâlâ, kedileri getirmeyeceğim.” Georgie cömertçe gülümsedi. “Ama bir kale inşa *edeceğiz*. İsterse Nicholas da bize katılabilir. Muhtemelen sizinle akşam yemeği yerine bunu tercih eder.”

“Gülünç olma.”

“Değilim, anne. Gerçekten.”

“Sen bir yetişkinsin ve yetişkinlerle akşam yemeği yiyeceksin, o kadar.”

Georgie annesine baktı.

Annesi de ona. Georgie pes etti ya da belki de sadece umudunu kesip vazgeçti. “İyi.”

“Güzel.” Annesi kapıyı açtı. “Sana iyi gelecek. Göreceksin.” Ama tam dışarı çıkacakken Georgie onu durdurdu.

“Anne?”

Leydi Bridgerton arkasını döndü.

Georgie neden ona seslendiğini bilmediğini fark etti. Annesi onu çileden çıkarmanın her yolunu bulmuştu ama ne olursa olsun, onun gitmesine henüz hazır değildi.

“Sence...”

Georgie sessizleşti. Neyi bilmek istiyordu? Ona ne yardım edebilirdi? Herhangi bir şey?

Annesi sabırla bekledi.

Georgie nihayet konuştuğunda sesi kısık bir tondaydı. Zayıf olmasa da kısıktı. Ve yorgun. “Sence erkeklerin kadınlara böyle şeyler yapamayacağı bir toplum var mıdır?”

Annesi öylece kaldı. Georgie bunu garipsedi çünkü zaten öncesinde de hareket ettiği yoktu. Ama bir şekilde durgunluk yayıldı. Bedeninden gözlerine ve ruhuna.

“Bilmiyorum,” dedi annesi. “Umarım vardır. En azından var olduğunu umuyorum.”

“Ama hayır, yok,” dedi Georgie. Aslında ikisi de bunun doğru olduğunu biliyordu. “Burada öyle bir yer yok.”

“Hayır,” dedi annesi. “Henüz yok.” Gitmek için döndü, sonra omzunun üzerinden geriye bakmak için tekrar durdu. “Akşam yemeğine gelecek misin?”

Bir emir değil, ricaydı ve Georgie’nin gözlerinin gerisinde, yabancısı olduğu bir gözyaşı sızısı belirdi. Gözyaşları alışılmadık değildi, tanıdıktı. Son birkaç hafta içinde bir ömre bedel gözyaşı dökmüştü. Bunlar üzüntünün, hayal kırıklığının, öfkenin gözyaşlarıydı.

Ama uzun zamandır ilk kez minnettar hissediyordu. Bir şeyin söylenmesinden ziyade sorulmasının bu kadar güzel hissettirmesi şaşırtıcıydı. Akşam yemeği kadar önemsiz bir

şey olsa bile birinin onun bir insan olduğu ve kendi seçimlerini yapma hakkına sahip olduğu gerçeğini fark etmesini sağlamak güzeldi.

“Orada olacağım,” dedi annesine.

Hatta eğlenebilirdi.

Annesi odadan çıkarken kedilerden birini kucağına aldı. Kimi kandırıyordu ki? Eğleneceği filan yoktu. Ama deneyebilirdi.

Bölüm 4

Georgie akşam yemeği için giyindikten sonra aşağı inmeyi ne kadar erteleyebileceğine karar vermeye çalışırken sanki odasının önünden küçük bir tilki sürüsü geçiyormuş gibi bir ses duyuldu.

Sırıttı. Gerçekten. Yeğenleri buradaydı.

Hemen yatağından fırladı ve yengesinin oradan geçtiği sırada odanın kapısını açtı. Violet hemen döndü ve kollarında bebeği Colin ile telaşla odaya girdi. “Georgie!” diye bağırdı. “Seni görmek çok güzel. Nasılsın? Bana her şeyi anlat. Senin için ne yapabilirim?”

“Ben... Şey...” Nereden başlamalıydı?

“İşte. Bebeği tut, yapabilir misin?” Violet, Colin’i uzattı. Georgie’nin onu almaktan başka seçeneği yoktu.

Çocuk birden çığlık atmaya başladı.

“Sanırım acıkmış,” dedi Georgie.

“Her zaman aç. Doğrusu onunla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Dün benim böreğimin yarısını yedi.”

Georgie küçük yeğenine dehşet içinde baktı. “Dişleri var mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Violet. “Sadece ne bulursa çiğnemedi yutuyor.”

Georgie sevgiyle ona bakıp, “Seni küçük canavar,” dedi. Colin bunun bir övgü olduğunu düşünerek aguladı.

“Daha önce gelemediğim için çok üzgünüm,” dedi Violet. “Colin hastaydı, çok ciddi bir şey değildi ama öksürüyordu ve sesi korkunçtu, hırlar gibi çıkıyordu. Onu bırakmak istemedim.”

Georgie, “Sorun değil, Violet,” diyerek onu rahatlattı. “Çocukların herkesten önce gelmeli.”

“Ayrıca annen yalnız kalmak istediğini söyledi.”

“Doğru söylemiş.”

“Ama sanırım dört hafta yalnız kalmak yeterli olmuştur. Değil mi?”

“Bu gece öğreneceğiz.”

Violet onun bu açıklaması üzerine gülümsedi. “Herkes geldi mi? Ne diyorum ben? Kimin geleceğini bile bilmiyorum.”

“Billie ve George. Lord ve Leydi Manston. Belki Andrew ve Poppy?”

“Hayır, onlar Somerset ailesini ziyaret ediyorlar. Erkek kardeşlerinden biri daha yeni evlendi.”

“Ah, bilmiyordum.”

Violet omuz silkti. “Hangisi olduğunu ben de bilmiyorum. Onda o kadar çok kardeş var ki. Bu kadar büyük bir aileye sahip olduğumu düşünemiyorum.”

Anthony ve Benedict sanki ondan işareti almış gibi birden kapının önünden koşarak geçtiler, bakıcıları da peşlerindeydi.

“Üçü ile başa çıkmak zor gibi,” dedi Georgie.

Violet bir sandalyeye çöktü. “Tahmin bile edemezsin.”

Georgie gülümsedi. Violet’in anneliği hiçbir şeye değişmeyeceğini biliyordu. Açıkçası, o ve Edmund şu an sahip oldukları üç erkek çocuktan daha fazlasını yapıp ailelerini daha da genişletmeye karar verselerdi hiç şaşırmazdı. Yengesi çocuklar yüzünden her zaman tedirgindi ama bir

o kadar da mutluydu. Onu görmek Georgie'yi sevindirmişti, bunun artık kendi hayatında sahip olamayacağı bir şey olduğunu aklına getirmiş olsa bile. Freddie Oakes, bunu gerçekleştirmişti.

Georgie, Colin'i kollarında sallayarak, "Kime benzediğine karar vermeye çalışıyorum," dedi. Bebeğin henüz çok fazla saçı yoktu ama sanki Violet'in koyu sarı buklelerinden daha koyu bir renkte çıkıyormuş gibi görünüyordu.

"Edmund. Hepsi Edmund'a benziyor."

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Bence üçü de ikinizin birleşimi."

"Çok nazıksın ama gerçeği biliyorum." Violet dramatik şekilde içini çekti. "Bridgerton ailesi için bir araçtan fazlası değilim."

Bunun üzerine Georgie bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse çoğunlukla birbirlerine benzediğini düşünüyorum."

"Gerçekten de benziyorlar, değil mi?" Violet gülümsedi. "Uyumlu bir benzerlik diyelim. Ama bunun beni neden bu kadar mutlu ettiğini bilmiyorum."

"Beni de." Georgie, Colin'in yüzüne daha iyi bakabilmek için bebeği kendisinden birkaç santim uzakta tuttu. "Şu yanaklara bak," dedi. "Ve gözleri. Sanırım gözleri yeşil olacak."

"Açgözlülük ve oburluğun rengi," diye mırıldandı Violet.

"Ya kıskançlığın?"

"O da var." Ürperdi. "Yemediğinde gözü kalıyor, sürekli yemek istiyor."

Georgie sırtıttı ve Colin'in burnunu öptü. "İçinizden hiç değilse birinizin Georgie Halanıza destek vermesini ve biraz kızıl görünmesini istemek çok mu fazla? Birazcık olmaz mı? Ailede kendimden başka bir kızıl saçlıya ihtiyacım var."

“Sen yalnız bir kurtsun,” diye espri yaptı Violet. “Kızıl saçlıların sinirli olduğunu sanırdım.”

“Ne yazık ki hayır. Ben bir huzur timsaliyim.”

Violet, parmağını uyarırcasına Georgie’ye doğrulttu. “Sözlerime kulak ver, Georgiana Bridgerton. Bir gün fena patlayacaksın ve patladığında senin yakınında bir yerlerde olmak istemiyorum.”

“İzlemek için bile mi?”

“Eğer bana yönelik değilse.”

Georgie dönüp bebeğe baktı. “Sence annen beni hiç bu kadar öfkeliendirebilir miydi? Hayır mı? Bence de hayır.”

Colin geçirdi ve öne doğru fırladı, bu ani hareket neredeyse Georgie’nin dengesini kaybetmesine neden oluyordu. Onu tekrar sıkı şekilde kavradığında bebek onun omzunu kemiriyordu. “Gerçekten onun aç olduğunu düşünüyorum,” dedi Violet’e.

“Ah...” Violet inanma, dercesine elini salladı.

“Sana inanamıyorum,” diyerek güldü Georgie.

“Anthony bebekken sanki porselenden yapılmış gibi üstüne düşerdik.”

“Bilmiyordum, ama şimdi anladığım kadarıyla gerçekten gürbüzlermiş”

Georgie küçük yeğenine gülümsedi. “Ah, bence sen çok sevimlisin,” dedi ona. O da kocaman bir sırıtmayla karşılık verdi.

“Bana gülümsedi!” diye bağırdı.

“Evet, canı isterse oldukça çekici oluyor.”

“Bebeklerin bu yaşta gülümseyebildiğini bilmiyordum.”

“Anthony gülümsemezdi. Benedict...” Violet bunu düşünürken kaşlarını çatı. “Hatırlamıyorum. Bu beni berbat bir anne yapar mı?”

“Sen asla berbat bir anne olamazsın.”

“Çok nazıksın ve seni bunun için seviyorum.”

Violet kolunu uzattı ama Georgie oraya doğru yürüdüğünde onun yaklaşma amacının bebeği almak olmadığını fark etti. Bunun yerine Georgie’nin elini tuttu ve hızlıca sıktı. “Sen bir kız kardeşle doğdun,” dedi Violet, “ama benim yoktu. Umarım artık benim için bir kardeş olduğunu biliyorsundur.”

“Yapma.” Georgie burnunu çekti. “Beni ağlatacaksın ve zaten bunu fazlasıyla yaptım.”

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa hiç ağlıyor gibi görünmüyorsun.”

“Geçen hafta beni görmedin,” dedi Georgie, başını açık kapıya doğru çevirdi. Sesler duyduğunu sandı. “İnsanlar geliyor, sanırım. Artık aşağı inmeliyiz.”

Violet ayağa kalktı ve Colin’i ondan aldı. Çocuk odasına doğru giderken “Edmund bana olup bitenlerden biraz bahsetti,” dedi. “Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bay Oakes’u çağıracağım düşünmüştüm.”

“Edmund asla o kadar aptal olamaz,” dedi Georgie.

“Kız kardeşisin,” dedi Violet, “senin onuruna leke sürüldü, iffetinden kuşkulandırılmasına neden oldu.”

“Bana onun *onura leke sürülmek* sözcüğünü kullanmadığını söyle.”

“Oldukça küfürlü bir şeydi.”

Georgie gözlerini devirerek, “Şimdi kulağa erkek kardeşim söylemiş gibi geldi işte,” dedi. “Ama onun da artık bu konuda kendi savaşımı verebileceğimi öğrenmesi gerek. Ve aslına bakarsan verdim de.”

Violet’in gözleri neşeye parladı. “Ne yaptın?”

Georgie dizlerini Freddie Oakes'un hayalarına nasıl tüm gücüyle vurup onları ezdiğini Violet'e göstermek için eteklerini iyice yukarı topladı.

"Ve bana öfkeli biri olmadığını söylüyorsun," dedi Violet. "Aferin sana. Canı yandı mı, bağırıp ağladı mı? Lütfen bana ağladığını söyle."

Ağlamıştı ama ertesi gün itibarını korumanın tek yolunun onu kaçırان adamla evlenmek olduğunu anlayan Georgie'nin yarısı kadar bile değil.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Violet.

Georgie onu çocuk odasına kadar takip etti. "Onu bağladım."

"Bravo," dedi Violet hayranlıkla. Colin'i bakıcıya teslim ettikten sonra kafasını koridora uzattı. "Anthony! Benedict! Derhal buraya gelin!" Sonra, bir an bile kaçırmadan Georgie'yi kenara çekti. "Sonra ne oldu? Kendimi kana susamış gibi hissediyorum, öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Pencereden dışarı tırmandım."

"Çok akıllıca."

Georgie mütevazı şekilde başını sallayıp onu onayladı ama gerçekten de oradan kaçmayı başardığı için kendisiyle delicesine gurur duyuyordu.

"Ama kapıdan çıkıp gidemez miydin?"

"Zemin kattaydık, yani durum sanıldığı kadar kötü değildi. Ayrıca handa kaba saba adamlar vardı. Ön odaya tek başıma dönmek istemedim."

"İyi düşünmüşsün," dedi Violet onaylayarak. "Korktun mu? Ben olsam çok korkardım."

"Korktum," diye itiraf etti Georgie. "Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Tek bildiğim kuzey yönüne doğru

gittiğimizdi. Bana Gretna Green'e gideceğimizi söylemişti... Ve saatlerdir yolculuk yapıyorduk."

"Edmund senin Bedfordshire'da olduğunu söyledi, öyle mi?"

"Biggleswade," dedi Georgie.

"Biggles... Ne?"

"Büyük Kuzey Yolu üzerinde bir köy. Orada arabaların mola verdiği pek çok han var." Georgie dudaklarını büzdü. "Sadece bunu biliyorum."

"Sanırım, daha önce hiç kuzeye gitmeniz gerekmemiştir," dedi Violet düşünceli şekilde.

"Ben de sanmıyorum."

"Ama dur bir dakika... Edmund senin oradaki o kadar insan arasından Leydi Danbury tarafından kurtarıldığını söyledi, öyle mi?"

"Aynı handaydı. O da kuzeye gidiyordu ama beni Londra'ya geri götürebileceğini söyledi."

Georgie, Leydi Danbury'nin tanıdık yüzünü hanın dışında gördüğünde hissettiği rahatlamayı tarif bile edemiyordu. Leydi D sosyetenin lideriydi ve şimdiye kadar Georgie Georgie, hayatında onunla iki kelime konuştuğundan bile emin değildi ama resmen kadının üstüne atlayıp yardım etmesi için yalvarmıştı.

"O olmasaydı ne yapardım, bilmiyorum," dedi Georgie. Daha doğrusu o olmasa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Beni korkutuyor," dedi Violet.

"Herkesi korkutuyor."

"Ama herkesin kulağına gitmesinin onunla kesinlikle alakası yoktur," dedi Violet. "O böyle bir dedikoduyu asla yaymaz."

"Hayır," dedi Georgie acı bir ifadeyle. "Bunu yapan Bay Oakes'tu. Londra'ya döndüğünde bütün arkadaşlarına anlattı, tabii onun erkeklik gururuyla oynadığım kısım hariç."

“Ve onu bağladığın.”

“Evet, o kısmı da anlatmamış.”

Violet, duruma uygun bir tiksintiyle sempatik bir şekilde homurdandı.

“Ama öyle olmasaydı bile,” diye devam etti Georgie, “Marian’ı arabadan ittiğinde Berkeley Meydanı’nda büyük bir kargaşa oluştu. Anladığım kadarıyla akşam olduğunda dedikodu şehrin her yerine yayılmıştı.”

Violet dişlerini birbirine kenetledi. “Bu beni o kadar kızdırıyor ki anlatamam. Başka bir insana asla vurmadım, biliyorsun, en azından isteyerek ama eğer onu görseydim, o piçin...”

Bakıcının nefesi kesildi.

“Gözünü patlatırdım,” dedi Violet.

“Biliyor musun,” dedi Georgie yavaşça, “bence de patlatırdın.”

Violet başını tekrar kapıdan uzattı. “Anthony! Benedict!” Violet’in alışılmadık derecede kaba konuşmasının etkisinden hâlâ çıkamamış olan bakıcıya baktı. “Nereye gittiklerini biliyor musunuz? Bakıcı başını bilmediğini ifade eder gibi iki yana salladı.

Violet derin bir iç çekti. “Seni böyle bıraktığım için üzgünüm ama bizim akşam yemeğine inmemiz gerekiyor.”

Georgie bakıcıya dönüp, “Uşaklardan birinden onları bulmasını isteyebiliriz,” diye güvence verdi. “Onlar oğlanların en sevdiği saklanma yerlerini bilirler.”

Koridora çıktıklarında Violet, “O bakıcıya yeterince para ödeyemiyorum,” dedi. Gözlerinin rengiyle aynı renkte olan koyu mavi elbisesini düzelterek “Düzgün görünüyor muyum?” diye sordu.

“Çok güzel görünüyorsun.”

Violet omuzlarını incelemeye çalışırken çenesini göğsü-

ne çekti. “Emin misin? Bebek arabada kustu. Gerçi üzerimde pelerin vardı ama...”

“Mükemmel görünüyorsun,” dedi Georgie. “Yemin ederim. Ayrıca görünmesen bile bunu kimse umursamaz.”

Violet minnetle gülümsedi. “Sanırım sana daha önce sormuştum ama herkes geldi mi?”

“Öyle olduğunu sanıyorum, bilmem?” dedi Georgie. Emin değildi. Araba yolunda en az bir araba sesi duymuştu ama görmek için pencereden dışarı bakmamıştı. İki ya da beş kişi gelmiş olabilirdi. “Ah, sana söylemeyi unuttum. Nicholas geliyor.”

“Nicholas mı? Neden? Onun burada olmaması gerekiyor. Sınavlarının ortasında.”

“Belli ki sınavlarının ortasında değil çünkü burada, Kent’te. Bana da bu öğleden sonra annem söyledi.”

“Çok tuhaf. Umarım bir sorun yoktur. Edmund daha geçen hafta ondan bir mektup aldı, hayır, belki de geçen haftadan daha önce ama yine de hiçbir şeyden bahsetmedi.”

Georgie, Violet’i merdivenlerden aşağı takip ederken omuz silktilti. “Yalnızca annemin bana anlattığı kadarını biliyorum. Bildiğim kadarıyla annem de yalnızca onun annesinin söylediklerini biliyor.”

“Biz tam bir dedikoducu sürüsüyüz.”

Georgie kesin bir dille, “Değiliz,” dedi. “Biz birbirini seven ve önemseyen insanlarız ve bu nedenle mantıken olan bitenle, kim gelmiş, kim gitmişlerle ilgilenen insanlarız. Bu dedikodu yapmakla aynı şey değil.”

“Özür dilerim,” dedi Violet yüzünü buruşturarak. “Birbirlerini seven, önemseyen ve bu nedenle mantıken gelen gidenle ilgilenen insanlar için gerçekten daha iyimser bir kelime olmalı.”

“Aile?” dedi Georgie.

Violet oturma odasına girer girmez yüksek tonda bir kahkaha attı. Edmund, keyifli bir gülümsemeyle önceden doldurduğu şeri kadehini ona uzattı. “Komik olan ne?”

“Sen,” dedi. “Aslında bu odadaki herkes.”

Georgie’ye döndü.

“Haklı,” dedi Georgie.

“Odada kadınların nispeten az olduğu tarafa dönmem gerekebilir,” diye şaka yaptı Edmund.

“Ah, lütfen,” diye karşılık verdi Violet, kolunu onun koluna dolayarak. “Evde erkeklerin sayısı azmış gibi davranma. Dörde karşı bir.”

Edmund onun elini öptü. “Sen *beşimize* bedelsin.”

Violet, Georgie’ye baktı. “Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim.”

“Ben olsam niyeti ne olursa olsun, kabul ederdim.”

Edmund, Georgie’ye her zamanki muzip gülümsemesiyle bakarak “Sana da iyi akşamlar kardeşim,” dedi.

Georgie bu jestle onun yanağına kondurduğu hızlı bir öpücükle karşılık verdi. “Sözümü geri alıyorum,” dedi Violet’e.

“Niyetini göz ardı etmek, niyetinin olduğunu varsayar. Çoğu zaman konuştuğunda, kelimeler sanki ağzından fışkırır gibi çıkıyor...” Ellerini yüzünün önünde yuvarlayarak kabaca bir laf kalabalığı taklidi yaptı.

“Çok kötüsün,” dedi Edmund onaylayarak.

“Bunu konunun uzmanından öğrendim.”

“Evet öğrendin, değil mi?”

“Nicholas geldi mi?” diye sordu Violet. “Georgie geleceğini söylemişti. Neden şu an evde olduğunu biliyor musun?”

Edmund bilmediğini ifade eder şekilde başını iki yana salladı. “Billie ve George buradalar ama Lord ve Leydi Manston ile Nicholas’ın ayrı ayrı geleceğini söylediler.”

George Rokesby kontluğun varisiydi, Billie ve üç çocuklarıyla birlikte Crake'te yaşıyorlardı. Lord Manston, sık sık Rokesby ailesinin 1672'de unvanlarını almalarından bu yana başlarına gelen en güzel şeyin Billie olduğunu söylerdi. Çiftçilik ve arazi yönetimi konusunda tutkuluydu ve Crake'in tarımsal üretimi George'la evlendiğinden bu yana neredeyse iki katına çıkmıştı.

Gelgelelim Billie, Georgiana'dan biraz daha büyüktü ve hiçbir zaman çok yakın olmasalar da Georgie yetişkinliğe adım attıkça bu durum değişmeye başlamış gibiydi. Georgie on altı yaşındayken çok korkutucu olan dokuz yaş fark, yirmi altı yaşındayken o kadar da fazla gelmiyordu.

“Gidip Billie'yi karşılayayım,” dedi Georgie ve Edmund ile Violet'i her zamanki aşk ve şefkat dolu bakışmalarıyla baş başa bıraktı. Bazen onların yanında olmak zordu. Birbirlerine o kadar âşıklardı ki. Georgie birbirleri için yaratıldıkları bu kadar bariz olan başka bir çift görmemişti. İkisini de gerçekten seviyor olsa da bu gece asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatıyorlardı.

Bir kocası yoktu. (Freddie Oakes ile evlenmeyi kabul etmedikçe hayır ve *bu da* asla gerçekleşmeyecekti.)

Evlatları yoktu. (Bunun için de bir koca lazımdı.)

Ve bunları takip eden diğer şeyler de yoktu.

Ama çoğu insandan fazlasına sahipti. Sevgi dolu bir ailesi vardı ve bir sonraki öğünün nereden geleceği konusunda hiçbir zaman endişelenmesine gerek yoktu. Kendine bu konu üzerinde düşünecek kadar zaman tanırса hayatta bir tür yeni amaç bulacağını düşünüyordu.

Annesi haklıydı. Sonsuza kadar odasında kalamazdı. Muhtemelen birkaç hafta daha kendisi için üzülebilirdi ama ondan sonra yoluna devam etmesi gerekecekti.

“Georgie, hayatım,” dedi Billie, Georgie onun yanına gidince. “Buna nasıl dayanıyorsun?”

Georgie omuz silkti. “Eh, işte.”

“Annen seni delirtiyor mu?”

“Birazcık.”

Billie derin bir iç çekti. Skandal patlak verdiğiinden beri onunla sadece birkaç kez görüşmüştü ama Georgie bu görüşmeler sırasında annesinin onu kaygılarıyla boğmaması için dikkatini dağıtmaya çalışmıştı. “Aslında niyeti iyi.”

“Biliyorum. Onu katlanılabilir kılan da bu. Hatta bazen hoş bile.”

Billie elini tuttu ve sıktı. “Bay Oakes’tan haber aldın mı?”

“Hayır,” dedi Georgie telaşla. “Neden, bir şey mi duydun?”

“Pek sayılmaz. Sadece hâlâ mevzuyu gündemde tutmaya çalıştığına dair ufak tefek söylentiler var.”

“Bu yeni bir haber değil.” Georgie’nin dudakları birden sert bir çizgiye dönmüştü. Kent’e döndükten sonraki gün Freddie Oakes’tan bir mektup almıştı. Mektup saçmalıklar ve zırvalarla bezeliydi. Ölümsüz aşkı ve bağlılığını anlatan sırnaşık sesini duyabiliyordu. Yazdıklarına göre Georgie’nin kendisine ait olması için yanıp tutuşuyordu. Zırva. Hepsi. Her şeyden önce ona ait olmaya ihtiyaç duyup duymadığını açıkça sorması gerekirdi. “Bu akşam dikkatini dağıtmak için elimizden geleni yapacağız,” dedi Billie. “Birini güldürmek için Rokesbyler ve Bridgertonlardan oluşan kalabalıktan daha iyi bir şey olamaz,” diye düşündü. “Ya da ağla. Ama bu gece gülmenin daha iyi geleceğini düşünüyorum.”

“Kalabalıktan bahsetmişken Nicholas’ın neden evde olduğunu biliyor musun?”

Billie bilmediğini ifade eder şekilde başını iki yana salladı. “Onu çok kısa bir süre gördüm. Oldukça somurtkan görünüyordu.”

“Ah, Tanrım. Umarım bir sorun yoktur.”

“Varsa da zaten hazır olduğunda bize söyleyeceğinden eminim.”

“Bu kadar sabırlı olman ne kadar da alışılmadık bir şey.”

“Çok ciddi bir şey olamaz diye düşünüyorum,” dedi Billie. “Okulda sorun olduğunu hiç sanmıyorum, her zaman çok zekiydi. Moralini ne bozabilir ki?”

Georgie omuz silkti. Son birkaç yıldır Nicholas’ı pek sık görmemişti. Fakat bir ailenin gerçekten de birbirini seven ve önemseyen (ve dolayısıyla mantıken geliş gidişleriyle ilgilenen) bir grup insan olduğu göz önüne alındığında, genel olarak onun neyin peşinde olabileceğini biliyordu.

“Sanırım geldiler,” dedi Billie, omzu üzerinden koridora açılan kapıya bakarak.

Thamesly, sanki kimin beklendiğini bilmiyormuş gibi, “Manston Kontu ve Kontesi,” diye duyurdu, “ve Bay Nicholas Rokesby.”

Bu formaliteyi, Edmund’ın daha neşeli selamlaması izledi. “Rokes!” diye bağırdı. “Kent’te ne işin var?”

Nicholas güldü ve hiçbir anlam ifade etmeyen türden bir ses çıkardı. Georgie, Edmund’ın bununla yetinmesini oldukça dikkat çekici buldu ama iki adam hiçbir terslik yokmuş gibi sohbete başladılar.

“Şunu gördün mü?” diye sordu kız kardeşine.

“Neyi gördüm mü?”

“Sorudan tamamen kaçındı ve Edmund bunu fark etmedi bile.”

“Ah, fark etti,” dedi Billie. “Sadece fark etmemiş gibi davranıyor.”

“Neden?”

Billie omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki gerçekten umursamıyordur.”

“Elbette umursuyor. Nicholas onun en yakın arkadaşı.”

“O zaman daha sonra sorar. Gerçekten Georgie, neden bu kadar merak ediyorsun?”

“Sen neden merak etmiyorsun?”

“Muhtemelen nasılsa yakında öğreneceğimi bildiğim için. Sonuçta biri ölmedi ya.”

“Elbette,” diye mırıldandı Georgie çünkü başka ne söyleyebilirdi ki? Bazen kız kardeşini gerçekten anlayamıyordu.

“Bir bardak şeri alacağım,” dedi Billie. “Sana da bir tane getireyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben gidip Nicholas’a merhaba diyeceğim.”

Billie ona bir bakış attı. “Sıkboğaz etme.”

“Etmeyeceğim!”

Billie inanmadı. Dudaklarını sıkıp salona doğru giderken ona parmağını salladı. Bu daha çok, henüz yapılmamış bir şeyden dolayı peşinen azarlanmak gibiydi. Georgie kaşlarını çatarak karşılık verdi zira insanın içindeki çocuksuluğu ortaya çıkarmakta abladan iyisi yoktur. Ve tam da o anda kendisini onunla yüz yüze buldu. “Nicholas!” diye haykırdı.

Aslında *haykırmak* fazla iyimser bir fiil olabilirdi. Ağzından çıkan tam olarak insani bir ses sayılmazdı.

“Georgiana,” dedi Nicholas ve ona kibarca selam verdi. Ama bakışı biraz temkinliydi.

“Özür dilerim,” dedi Georgie hızlıca. “Beni şaşırttın.”

“Özür dilerim. Kimseyi şaşırtmak istemedim.”

“Hayır, elbette hayır. Neden isteyessin ki?”

Buna verecek bir cevabı yoktu. Kendi deyimiyle, neden istesin ki? Aptalca bir soruydu.

“Özür dilerim,” dedi Georgie. “Yeniden başlayalım. Seni görmek çok güzel.”

“Seni de.”

Eğer bu şimdiye kadar yaptıkları en garip konuşma değilse hangisiydi, bilemiyordu. Georgie bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Nicholas Rokesby’ye asla sırdaş demezdi ama kesinlikle arkadaşındı ve daha önce onunla sohbet ederken hiç zorluk yaşamamıştı.

“İyi görünüyorsun,” dedi Nicholas.

Ama Nicholas yorgun *görünüyordu*. Hem de oldukça. Tüm kardeşleri gibi onun da gözleri maviydi ama altındaki mor gölgeler onları her zamanki ışıltılarından mahrum bırakıyor gibiydi.

Ama onu neredeyse bir yıldır görmediği için bunu ona söyleyemedi, bunun yerine iltifatı için kibarca teşekkür etti.

“Ee, teşekkür ederim. Şey...” Ah, Tanrı aşkına, ona neler olduğunu duymuş olmalıydı. Sonunda, “Olaylarla dolu birkaç hafta oldu,” dedi Georgie.

“Evet, ben, şey...” Nicholas hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Sanırım öyle.”

Bir başka garip sessizlik oldu, sonra bir tane daha; bu da ona, arka arkaya gelen iki garip sessizliğin aslında yalnızca uzun bir garip sessizlik olup olmadığını düşündürdü.

Peki ya bir insan, ayaklarını yere sürtmek gibi bir hareketle bu duraksamaları bölmüşse? Bu, onların iki ayrı duraksama sayılmasına neden olur mu? Çünkü Georgie kesinlikle ayaklarını sürtmüştü.

Nitekim şu an bunu yine yapıyordu.

Veee şimdi de bu resmen uzun duraksamalar tarihindeki en uzun duraksamaydı.

“İı...”

“Ahh...”

“İskoçya’yı seviyor musun?” dedi Georgie birden.

“Evet.” Böylesine iyi niyet içeren bir soru sorduğu için Nicholas rahatlamış göründü. “Tabii oldukça soğuk ama yılın bu zamanı çok fazla değil.”

“Çok kuzeyde.”

“Evet.”

Georgie onun kendisine bir soru sormasını bekledi çünkü *tüm* sıkıcı soruları o soramazdı ama o yüzünde mide bulandırıcı bir ifadeyle orada öylece duruyordu ve sık sık ebeveynlerine bakıyordu.

Çok tuhaftı.

Şu an Lord ve Leydi Manston onun anne ve babasıyla konuşuyordu ki bu hiç tuhaf değildi. Fakat bazı anlarda, Lord Manston’ın onlara doğru gizlice baktığına yemin edebilirdi. O bakmadığında da Leydi Manston bakıyordu.

Dürüst olmak gerekirse tüm bu değişim düpedüz tuhaftı. Georgie nazik bir sohbet için son bir girişimde bulunmaya karar verdi ve Nicholas’a en güzel ve parlak gülümsemesiyle baktı. “Bu sabah gelmişsin, öyle mi?”

“Öyle.”

“O hâlde akşam yemeğine gelmeye karar verdiğin için çok şanslıyız.”

Nicholas’ın kaşları hafifçe havaya kalktı.

Georgie sesini mırıltıya yakın bir tona indirdi. “Yoksa başka seçeneğin olmadığını mı varsaymalıyım, bu daha doğru bir tespit mi olur?”

“Hem de hiç.” Alaycı bir gülümsemeyle ona baktı ve Georgie bunun bu geceye dair ilk gerçek ifadesi olduğunu hissetti.

“Kesinlikle anlıyorum,” diye yanıtladı. “Aslında ben de çocuk odasında Anthony ve Benedict’le peynir kızartması yememe izin vermesi için anneme yalvardım.”

“Peynir kızartması mı yiyorlar?” Kesinlikle kıskanmış görünüyordu.

“Böyle zamanlarda onlara *hep* kızarmış peynir verilir,” diye yanıtladı Georgie. “Neden biz de yemiyoruz, gerçekten bunu bilmek istiyorum. Hepimizin gerçekten istediği şeyin bu olduğunu biliyoruz.”

Nicholas çenesini kaşıdı. “Ama ben aşçınızın şu meşhur kuzu kızartmasına bayılıyorum.”

Georgie ona doğru yaklaşıp eğildi. “Ama kızarmış peynirle çok daha iyi olur.”

Nicholas gülümsedi. İşte bu daha iyi, diye düşündü Georgie. Belki de onun, tuhaf bir şekilde baktığını kafasında büyütmişti.

Kızarmış peynir her şeyi düzeltirdi. Yıllardır bunu bilir, bunu söylerdi.

Bölüm 5

Ama görünen o ki kızarmış peynir her şeyi düzeltmemişti.

Georgie bunu artık biliyordu çünkü annesi nadir görülen bir nezaket gösterisiyle çorbanın yanında servis edilmesini istemişti ve şimdi herkes mutlu bir şekilde bir şeyler atıştırıyor, bunun ne kadar hoş ve rahatlatıcı bir sürpriz olduğunu ve neden her zaman yemekle birlikte kızarmış peynir yemediklerini söylüyordu.

Keyifli olmalıydı. Keyifli olabilirdi, ama...

Georgie sağma doğru bir bakış attı.

Nicholas yine ona bakıyordu.

Georgie hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değildi. Nicholas Rokesby'nin ona tuhaf bir ifadeyle bakmaya devam etmesi mi yoksa onun tuhaf bir ifadeyle baktığını fark etmek mi?

Çünkü bu *Nicholas*'tı.

Rokesby.

Kendisini tuhaf ve yabancı hissetmesine neden olmayacak bir beyefendi varsa o da kesinlikle oydu.

Yine de kaçamak bakışlar atmaya devam ediyordu ve Georgie'nin beyefendilerle olan deneyimi sınırlı olsa da bu yan yan bakışların hayranlık dolu bakışlar olmadığını görebiliyordu.

Freddie Oakes ona bolca böyle bakmıştı. Samimiyetsiz bakışlardı ama yine de.

Ama Nicholas... Şu an ona farklı bakıyordu. Sanki onu değerlendiriyor, inceliyor gibiydi.

Bu durum son derece rahatsız ediciydi.

Georgie, “Çorbadan memnun kaldın mı?” diye sordu birden ona.

“Ne?”

“Çorba,” dedi Georgie. Tatlı ve uzlaşmacı görünmeye çalışıyordu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa açıkça başarısız olmuştu. “Nasıl buldun?”

“Şey...” Şaşkın bir ifadeyle önündeki kâseye baktı. Ama Georgie, sorusunun daha çok âdeta çemkirir gibi ve emreden bir tonda çıktığı göz önüne alındığında onu pek suçlamayacağını düşündü.

“Çok lezzetli” dedi sonunda. “Sen... Eğleniyor musun?”

Son kelimedede sesi, sanki sormaktan çok sorgular gibi normalden fazla yükselmişti.

Georgie onun ne düşündüğünü tam olarak bilemiyor, sadece tahmin edebiliyordu. *Onunla konuşmalı mıydı? Bu şekilde biraz yabani gibi mi görünüyordu?*

Dişlerini gösterse onun ne yapacağını merak ediyordu.

Acaba onun başına gelen felaketten haberi var mıydı, ona söylenmiş miydi? Söylenmiş olmalıydı, anne ve babasının ona söylemeyeceğini düşünemiyordu. Lord ve Leydi Manston da zaten biliyor olmalıydı, zira kendi anne ve babasının *onlara* bunu söylememiş olması mümkün değildi.

Yani biliyordu. Biliyor olmalıydı. Ve şu an onu yargılıyordu.

Hayatının geldiği nokta bu muydu? Nicholas Rokesby tarafından yargılanmak?

Lanet olsun, bu onu kızdırmıştı.

“Georgie, sen iyi misin?”

Georgie başını kaldırıp baktı. Violet, masanın karşısından belli belirsiz paniğe kapılmış bir ifadeyle ona bakıyordu.

Georgie titrek bir sesle, “İyiym,” dedi. “Harikayım.”

“Bunun doğru olmadığını biliyoruz,” dedi Edmund.

Violet ona bir dirsek attı. Sert bir şekilde.

“Ne?” Edmund homurdandı. “O benim kız kardeşim.”

“Bu da onun duygularına karşı daha dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor,” diye kızdı Violet.

“Ben iyiym,” dedi Georgie.

Konuşmanın ilk yarısını kaçırdığı belli olan Lord Bridgerton, “Harika,” dedi. Ardından karısına döndü. “Çorba çok lezzetli olmuş, hayatım.”

“Öyle mi?” dedi Leydi Bridgerton coşkuyla. “Aşçı bana bunun yeni bir tarif olduğunu söyledi.”

Edmund hâlâ çiğnerken “Bu kızarmış peynir,” dedi. “Çorbanın tadını daha güzel hâle getirmiş.”

“Sen yine de sakın bunu aşçıya *söyleme*,” dedi annesi. “Kızarmış peynir de Georgie’nin fikriydi.”

“Aferin,” dedi Edmund ona göz kırparak.

“Bilmeni isterim, ben çocuk odasında çocuklarınızla birlikte olmak istedim,” dedi Edmund’a.

“Seni kim suçlayabilir ki, onlar küçük ve sevimli baş belaları.”

“Sus,” dedi Violet. “Onlar mükemmel yaratıklar.”

“O kadar çabuk unutuyor ki,” diye mırıldandı Edmund.

“Senin izindeler,” dedi Lord Bridgerton oğluna. “Bunu fazlasıyla hak ettin.”

“Tıpkı kendim gibi çocuklara sahip olmamı mı? Biliyorum, yıllardır aynı şeyi söylüyorsun.”

“Onlar çok sevimli mükemmel küçük yaratıklar,” dedi Violet.

Bu konuşma hem sevimli hem de rahatsız edici bir hâl alırken, Georgiana Nicholas’a döndü. İlk kez ona bakmıyor ya da bakmıyormuş gibi davranıyordu. Ama gerçekten de tuhaf görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu Georgie. Çünkü belki de bu durumun kendisiyle bir ilgisi yoktu. Belki hastaydı. Nicholas bu ani soru karşısında sanki ürkmüştü. Aslında irkilmedi, çünkü tam olarak bir ses çıkarmadı. Ama dudakları, gülümsemeyi andıran bir ifadeyle kıvrılmıştı. “İyiyim,” dedi. “Sonuçta uzun bir yolculuk yaptım.”

“Tabii.”

Kibarca söylemişti ama Georgie onun yalan söylediğini biliyordu. Yorgun olduğu konusunda değil. Bu açıkça doğrudu. Ama onu bu kadar garip davranmaya iten şey her neyse, uykusuzluk değildi.

Açıkçası tüm bu akşam yemeğini sıkıcı bulmaya başlamıştı. Kendisi yüzüne mutlu bir ifade yerleştirip konuşmanın sonunu getirebiliyorsa o neden yapamıyordu? Birbirlerini son gördüklerinden bu yana değişen tek şey onun sosyal çöküntüsüydü.

Elbette Georgie’yi kınamıyordu, herhâlde?

Nicholas yapmazdı.

•

Sanki tüm dünya on derecelik bir eğime ayarlanmıştı ve bunu fark eden tek kişi Nicholas’tı. İlk bakışta her şey normal görünüyordu. Her şey normaldi. Bunu biliyordu.

Ama yine de her şey yolundaymış gibi bir his uyandırmıyordu.

Masanın etrafında Nicholas'ın bu dünyada en iyi tanıdığı kişiler vardı, etrafında kendisini her zaman en rahat hissettiği insanlar oturuyordu. Annesi, babası, ağabeyi George ve onun karısı Billie, Edmund ve Violet, Lord ve Leydi Bridgerton, Georgiana.

Yine de her şeyin yanlış olduğu hissini bastıramıyordu. Ya da yanlış değilse bile, en azından biraz ters giden bir şeyler vardı.

Biraz doğru.

Bir biliminsamının ağzından çıkabilecek en gülünç ifadedeydi.

Ama işte hissedilen tam olarak buydu. Sanki her şey ters gidiyordu. Ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Oysaki Rokesbyler ve Bridgertonlar tamamen normal davranıyorlardı. Georgiana onun solunda oturuyordu ki bu da tamamen normaldi, yemek masasında Georgiana Bridgerton'un yanına kaç kez oturduğunun sayısı belli değildi, Nicholas gerçekten saymaya kalksa sayamazdı. Ama o Georgie'ye her baktığında...

Bu da normalde baktığından çok daha sık baktığı anlamına geliyordu.

Aynı zamanda her bakışın anormal derecede hızlı olduğu anlamına geliyordu çünkü Nicholas da ona çok sık baktığının acı verici şekilde farkındaydı.

Yani lanet olsun ki Nicholas kendini *oldukça tuhaf* hissediyordu.

“Nicholas?”

Nicholas bunu düşünmeden duramıyordu.

“Nicholas?”

Gözlerini kırptırdı. Georgie onunla konuşuyordu. “Özür dilerim,” diye homurdandı Nicholas.

“Kendini iyi hissettiğinden emin misin?” diye sordu Georgie.

“Çok şey görünüyorsun...”

Tuhaf?

Kızgın?

Tuhaf şekilde kızgın?

“Uyudun mu?” diye sordu Georgie.

Öyleyse fazlasıyla tuhaf görünüyordu.

“Çok yorgun olmalısın,” dedi Georgie. Nicholas kendini, onun neden böyle söylediğini merak etmekten alıkoymadı çünkü Georgie’nin sorduğu iki soruya da cevap verememişti.

Georgie başını yana eğdi ama Nicholas onun gözlerinin farklı bir ifadeye büründüğünü fark etti. Tanrı’ya şükür, artık Nicholas’a o tuhaf, etkileyici bakışlarla bakmıyordu.

“Edinburgh’dan Kent’e yolculuk ne kadar sürüyor?” diye sordu.

Nihayet somut bir soruyla karşılaştığı için minnettardı. “Bu, bu yolculuğu nasıl yaptığına bağlı,” diye cevap verdi. “Bu defa on gün sürdü ama Edinburgh’dan Londra’ya posta arabasıyla gittim.”

“Bu da rahatsız bir yolculuk olduğu anlamına geliyor.”

“Doğru.”

Doğruydu. Rahatsız edici bir yolculuktu. Ama şu anki kadar rahatsız edici değildi. Georgie ile konuşurken fazlasıyla dikkat edip mümkün olduğunca mesafeli davranmasına rağmen sonunda onunla evleneceği hissine kapılmıştı.

“Bu akşam bize katılacağını duyduğuma şaşırdım doğrusu,” dedi Georgie. “Aslında burada olmana sevindim ama normalde gelecek ay gelmen gerekmiyor muydu?”

“Evet ama,” Nicholas yanaklarına ateş bastığını hissetti. “Babamın halletmesi gereken bir işi vardı.”

Georgie açık ve meraklı bir ifadeyle ona baktı.

“Bunun için de bana ihtiyacı vardı,” diye ekledi.

“Elbette,” diye mırıldandı Georgie. Ama onun sözlerinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Eğer kızarmışsa bile, bu öyle bir incelikle olmuştu ki, adam mum ışığında bunu fark edememişti.

O sırada Nicholas babasına çok önemli bir soru sormayı unuttuğunu fark etti. Onunla evlenmek için İskoçya’dan çağrıldığını, Georgiana’ya söyleyen olmuş muydu?

“Umarım seni her ne için çağırdıysa buna değmiştir,” dedi Georgie umursamaz bir tavırla. “Eğer ben tıp gibi ilginç bir konuda çalışıyor olsaydım, can sıkıcı ve önemsiz ailevi şeyler yüzünden rahatsız edilmek istemezdim.”

Hayır, demek ki bilmiyordu.

“En çok nesini seviyorsun?” Georgie kaşığını çok tartışılan çorbasına daldırarak sordu. “Yani tıp okumaktan söz ediyorum. Bence kulağa büyüleyici geliyor.”

“Öyle.” Nicholas bir süre bu soruya nasıl cevap vereceğini düşündü. “Her zaman yeni bir şeylerin olmasını seviyorum. Hiçbir zaman aynı şeyler olmuyor.”

Georgie’nin gözleri ilgiyle parladı. “Bence de, örneğin geçen ay Anthony’nin yarasının dikilmesini izledim. Son derece dehşet vericiydi.”

“Yarası iyileşti mi? Enfeksiyon yok, değil mi?”

“Sanırım öyle,” diye yanıtladı Georgie. “Akşam yemeğinden önce gördüm ve son derece sağlıklı görünüyordu. Eğer bir komplikasyon olsaydı Violet kesinlikle bunu söylerdi.”

“Akşam yemeğinden sonra yarasına bir göz atmaktan memnuniyet duyarım.”

“Birazdan uyuyacaktır. Eminim. Violet yatma saatinin erken olması konusunda ısrar ediyor.”

“O hâlde yarın.” Tıp hakkında konuşmak, hayatında insanların ona saygı duyduğu bir alanın olduğunun kendisine hatırlatılması güzeldi. Bir şey söyleyebildiği ve neden bahsettiğini bildiği yerd.

Edinburgh’da kendisiydi.

Elbette hâlâ Nicholas bilgisinin genişliğinin öğreneceklerinden fazla olduğunu düşünecek kadar kibirli değildi. Öğrenilmesi gerekenden daha fazlasını öğrenebileceğinden şüpheliydi. Araştırma yapmaktan ve onları takip etmekten bu kadar keyif almasının bir nedeni de buydu.

Georgie’nin yanından masanın başına doğru baktı. Violet, Billie ile sohbet ediyordu ama Edmund’ın dikkatini çekmek hiç de zor değildi. “Anthony’nin şeyi nasıl...”

Georgie’ye baktı.

“Eli,” diye açıkladı Georgie.

“Eli,” diye tekrarladı Nicholas. “Georgie onun yarasına dikiş atılması gerektiğini söyledi, iyi mi şimdi?”

“Oldukça iyileşti,” dedi Edmund sırtarak. “Ya da ben öyle varsayıyorum. Çünkü dün Benedict’e yumruk atmaya çalıştı ve o eliyle yumruk atmak onu hiç rahatsız etmişe benzemiyordu.”

Violet, erkek çocuk annelerine has bir gülümsemeyle “Sadece kavga etmek için değil, kavgayı durdurmak için yumruk atıyor,” dedi.

“İstersen yarın bir bakayım,” dedi Nicholas. “Enfeksiyonun daha az belirgin belirtileri de olabilir.”

“Onun bir attan daha sağlıklı olduğundan eminim,” dedi Edmund. “ama yine de bakabilirsin tabii.”

Violet özellikle üzerine basarak “Ailede bir doktorun olması çok güzel,” dedi. “Sizce de öyle değil mi?”

“Billie küçükken olsaydı çok faydalı olurdu,” dedi Leydi Bridgerton. “Biliyorsun iki kolunu da kırmıştı.”

“Aynı anda değil,” dedi Billie, herkese bunun yeni bir sohbet konusu olmadığını hatırlatacak kadar keyifli bir can sıkıntısıyla.

“Hiç, bir kemiği yerine oturttu mu?” diye sordu Georgie.

“Birkaç kez,” dedi Nicholas. “Sonuçta hepimizin bunu öğrenmesi gerekiyor. Ama tıp eğitimi felsefe okumaya benzemiyor, bu sadece kitap açıp öğreneceğimiz bir eğitim dalı değil. Yani sırf alçıya almayı öğrenmek için kemikleri kıramayız.”

“Bu gerçekten son derece korkunç *olurdu*,” diye mırıldandı Georgie. Gözleri kısıldı ve Nicholas, onun düşünmesi için bir süre durdu. Uzun zamandır onun sinsi bir yönü olduğundan şüpheleniyordu. “Ne?” dedi Georgie.

“Pardon?”

“Bana bakıyorsun.”

“Yanımda oturuyorsun. Başka nereye bakacağım?”

“Evet ama sen...” Georgie dudaklarını birbirine bastırdı. “Boş ver.”

Nicholas gülümsediğini fark etti ama çorba tabakları kaldırılana kadar bekledikten sonra “Kemik nasıl kırılır, onu çözmeye çalışıyordun, değil mi?” dedi.

Georgie’nin gözleri şaşkınlıkla parladı. “Bunu nasıl anladın, yani...”

“Ah, lütfen, çok belliydi.”

“Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?” diye sordu Nicholas’ın annesi şakır gibi bir sesle.

Nicholas ona bir bakış attı. Bu ses tonunu tanıyordu. Daha önce, kendi büyük kardeşlerine karşı kullanıldığını duymuştu. Georgie’nin büyük kardeşlerine karşı da.

Annesi çöpçatanlık yapıyordu ama aynı zamanda çöpçatanlık yapıyormuş gibi *görünmekten* de kaçınmaya çalışıyordu. Deniyordu ama başarısız oluyordu çünkü bir

şeyler gördüğünü sandığında dilini tutamayacak kadar meraklıydı. Çünkü ya müdahale edince işler daha iyiye giderse?

Annesini tanıyordu. İyi tanıyordu.

Georgie açıkça, “Kemiklerin nasıl kırılacağından bahsediyoruz,” dedi.

Nicholas gülümsemesini saklama zahmetine girmede.

“Ah.” Annesi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Belki biraz da sıkıntılı.

“Ağaçtan düşmeni öneririm,” dedi Billie. “Eğer becerbilirsen iki kere.”

“Ama aynı anda değil,” dedi annesi.

Billie biraz bıkkınlıkla ona döndü. “İnsan aynı anda iki ağaçtan nasıl düşebilir ki?”

“Eğer yapılabilseydi nasıl yapılacağını gösterecek kişinin sen olacağına inancım tam.”

Billie kuru bir sesle “Büyük kızıma ne kadar güveniyorsunuz,” dedi. “Bu kesinlikle moral verici.”

Bir sonraki yemek servis edildiğinde konuşma yavaşladı: naneli jöle eşliğinde kuzu pirzola, otlu patates ve tereyağlı Fransız fasulyesi ve yeşil kabaklı ördek yahni.

Georgie, saf bir dostluk ifadesiyle Nicholas’a döndü. “Kızarmış peynir ve kuzu pirzola. Bu gece kendimizi aşıyoruz.”

Nicholas daha ilk lokmada zevkten neredeyse inleyecekti. “En son ne zaman bu kadar güzel bir yemek yediğimi hatırlamıyorum.”

“İskoç yemekleri o kadar berbat mı?”

“Benim kaldığım pansiyondaki İskoç yemekleri öyle.”

“Ah,” dedi Georgie. “Çok üzgünüm.”

“Yanımda her daim bir şefle seyahat ettiğimi mi sandın?”

“Hayır, elbette. Sadece düşündüm ki... Yani dürüst olmak gerekirse bunu düşündüğümü sanmıyorum.”

Nicholas omuz silkti. Düşünse şaşırırdı.

Georgie tabağındaki eti yavaşça kesti, sonra bıçağını kullanarak üzerine biraz jöle ekledi. Ama gözlerinde dalgın bir bakış vardı ve yemeği ağzına götürmedi. “Bunu düşünmeden duramıyorum,” dedi.

Nicholas’ın çatalı tabağının beş santim kadar üstünde kaldı. “Benim damak zevki eksikliklerimi mi?”

“Hayır, elbette hayır. Bu sadece senin sorunun, alışkanlıkların konusunda kötü bir planlama. Ben kemik kırma konusuna takılıp kaldım.”

“Bu beni neden şaşırtmadı acaba?”

“Senin de söylediğin gibi, tıbbi bir araştırma yaparken kimse bir kitabı açmakla yetinemez.”

“Aslında araştırmalarımızın çoğunu kitap açarak yapıyoruz.”

“Evet ama pratik bilginin gerekli olduğu bir nokta olmalı. Senin de söylediğin gibi insanların kollarını kıramazsın. Bunun olmasını beklemek zorundasın.”

“Doğru ama nadiren hasta ve yaralı sıkıntısı yaşanır.”

Bu açıklama karşısında Georgie biraz sabırsız görünüyordu. “Peki ya senin *beklediğin* şekilde hastalanmamış ya da yaralanmamışlarsa?”

“Bununla ne demek istediğini sorarsam daha sonra pişman olur muyum?”

Onun, (neredeyse) retorik sorusunu geçiştirdi ve “Bu çok ilginç bir etik ikilem,” dedi.

“Kafam karıştı.”

“Peki ya birinin kemiklerini *kırabilseydin*?”

“Georg...”

Georgie onun sözünü kesti. “Yani bilgi araştırması için. Peki ya para teklif etsen?”

“Ne yani birine onun kemiklerini kırmak için para ödemekten mi söz ediyorsun?”

Georgie evet anlamında başını salladı.

“Bu insanlık dışı.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle etik değil.”

“Ama onların izni olursa olabilir.”

“Birinden kolunu kırmak için izin isteyemezsin.”

“İsteyemez misin?” Georgie başını yana eğdi. “Şu örneği düşün. Diyelim ki dulum. Fazla param yok. Hatta neredeyse hiç yok. Ve bakmam gereken üç çocuğum var.”

“Hayatının gerçekten bu kadar kötü bir hâl aldığını bilmiyordum,” diye mırıldandı Nicholas.

“Bir yere varmaya çalışıyorum,” dedi Georgie, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

“Özür dilerim.”

Muhtemelen bir daha sözünü kesmeyeceğinden emin olmak için biraz bekledi ve sonra şöyle devam etti. “Eğer bir doktor bana kolumu kıracak kadar para teklif etse ve sonra da alçıya alıp düzeltseydi, kabul ederdim.”

Nicholas başını iki yana salladı. “Çılgınlık.”

“Öyle mi? Sana üç tane aç çocuğu olan beş parasız bir dulum, diyorum. Bu durumda sanki tek seçeneğim fuhuş yapmak gibi geliyor. Açıkçası fahişelik yapmak yerine kolumun kırılmasını tercih ederim.” Kaşları çatıldı. “Her ne kadar bu, çocuklarıma bakmamı daha da zorlaştırsa da.”

Nicholas çatalını bıraktı. “Fuhuş yapmak tek seçeneğin değil.”

“Şimdi neden bahsediyorsunuz?” diye sordu annesi. Çok endişeli görünüyordu ve Nicholas konuşmanın *fuhuş* kelimesi içeren kısmını duymuş olmasından şüpheleniyordu.

“Hâlâ kırık kemikler üzerine konuşuyoruz!” diye yanıtladı Georgie parlak bir gülümsemeyle.

Ama Georgie tekrar ona döndüğünde bu bakış çelik gibi bir bakışa dönüştü. “Fuhuş yapmamın tek seçeneğim olmadığını söylemek senin için kolay elbette. *Sen* eğitim almış birisin.”

“Sen de öyle.”

Georgie homurdandı. “Mürebbiyemden. Bu senin aldığı eğitimle kıyaslanamaz ve açıkçası benim de eğitilmiş olduğumu ima etmen bile hakaret gibi.” Patatesi öyle bir bıçakladı ki Nicholas acıyla irkildi.

“Özür dilerim,” dedi Nicholas nezaketle.

Bunu görmezden gelerek Nicholas’ın, bunu da büyük ölçüde retorik olarak görüp görmediğini merak etmesine neden oldu.

“Zaten bir önemi yok,” dedi Georgie, “çünkü varsayımsal bir benden bahsediyoruz, gerçek benden değil. Ve bu varsayımsal ben, sevgi dolu ve zengin bir ailenin desteğine sahip değil.”

“Tamam o zaman,” dedi Nicholas. Birlikte bu oyunu oynayabilirdi. “Varsayımsal olarak üç çocuğun var. Peki, onlar çalışacak yaşta mı?”

“İyi bir ücret alacak yaşta değiller. Onları kömür madenlerine göndermediğim sürece. Çünkü açıkçası bu onların sağlıkları açısından kemiklerinin kırılmış olmasından daha kötü bir durum gibi.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Edmund.

Nicholas onu duymazdan geldi. “Dur, bir dakika yani çocuklarının kemiklerini kırmamı istediğini mi söylüyorsun?”

“Elbette hayır. Eğer onların yerine benimkileri kırabilirsen, hayır.”

“Demek istediğim tam olarak bu. Eğer sana ödeme yapılmasaydı böyle bir şey yapmama asla izin vermezdin.”

“Aptal değilim.”

“Sadece çaresizsin.”

Georgie’nin gözlerinde bir şey parladı, acı veren bir şey. Yaralı.

“Yani, *varsayımsal* olarak çaresizsin,” dedi Nicholas yumuşak bir sesle.

Georgie yutkundu. “Çaresiz olmak hoş değil.”

“Hayır.” Nicholas peçetesini dudaklarına götürdü. Bir dakikaya ihtiyacı vardı. Artık ne hakkında konuştuklarından, hatta aym şeyden söz edip etmediklerinden bile emin değildi.”

“İşte bu yüzden birine böyle bir şey yapması için para ödeyemezsin,” dedi Nicholas sessizce. “İzin zorla ve baskıyla alınmış olabilir. Varsayımsal olarak, çocuklarını beslemek için para karşılığında kolunun kırılmasını kabul ettiğini söylüyorsun. Peki, diğer tek seçeneğin vücudunu satmaksa bu gerçekten gönülden bir rıza ya da izinle olabilir mi?”

“Bazıları her iki durumda da bunun bedenimi satmak olduğunu söyleyebilir.”

“Sen kazandım!” diye itiraf etti Nicholas.

“Ne demek istediğini, değinmek istediğin şeyi anlıyorum,” dedi Georgie. “Hatta buna biraz katılıyorum da. Hayatta satılmaması gereken bazı şeyler vardır. Ama öte yandan ben kimim ki başka bir insanın adına buna karar vereyim? Benim vermeyeceğim bir kararı kınamak benim için kolay, ama bu adil mi?”

“Hâlâ kırık kemiklerden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Violet. “Çünkü çok ciddi görünüyorsunuz.”

“Sohbetimiz felsefi bir hâl aldı,” dedi Georgie ona.

“Ve hastalıklı,” diye ekledi Nicholas.

“Biz hiç böyle sohbet edemiyoruz,” diyerek kocasını dürttü Violet. “Daha fazla şaraba ihtiyaçları var, öyle değil mi?”

“Kesinlikle.” Edmund, hemen bardaklarını yeniden dolduran uşağa başıyla işaret etti.

Nicholas, bardaklarının daha fazla içkiyle doldurulmasına gerek duymadıklarını belirtti. İkisi de şaşırtıcı derecede ayıktılar.

Nicholas yavaşça ve yalnızca Georgie’nin duyabileceği bir tonda, “Emin değilim,” dedi, “eğer biz de benzer bir seçim yapmak zorunda kalmazsak insanları aldıkları kararlardan dolayı kınamaya hakkımız var mı?”

“Kesinlikle.”

Bir an sessiz kaldılar. “Bu felsefi açıdan bir dönüm noktası *oldu*.”

“Peki anlaştık mı?”

“Muhtemelen buna bir cevap olmadığı konusunda evet.”

Georgie başıyla onu onayladı.

“Şu an ikiniz de *ağlayacak* gibi görünüyorsunuz,” dedi Violet.

Önce Georgiana cevap verdi. “Felsefe bende böyle bir etki yapıyor.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Edmund. “Açık ara en sevmediğim ders.”

“Ama bunda her zaman başarılı oldun,” dedi Nicholas.

Edmund sırtıttı. “Çünkü konuşarak neredeyse her şeyden kurtulabiliyorum.”

Bunun üzerine aynı bildik ifadeyi takındı çünkü doğruydü.

“Bence bebek Colin senin bu hâlini örnek alıyor,” dedi Georgie.

Edmund gülerek “O henüz dört aylık,” dedi. “Konuşamıyor bile.”

“Bana bakışında bir şeyler var,” dedi Georgie. “Bu sözlerimi unutma, not et. Bu çocuk büyüyünce çapkın olacak.”

“Eğer yemekten patlamazsa,” dedi Violet. “Yemin ederim, bu bebeğin yaptığı tek şey durmadan yemek. Hiç normal değil.”

“*Şimdi* neden söz ediyorsunuz?” diye sordu Leydi Manston, onu neredeyse duyma mesafesinin dışında bırakan bu oturma düzeninden açıkça sıkılmıştı.

“Patlayan bebeklerden,” dedi Georgie.

Nicholas ağzındaki yemeği neredeyse yemeği masaya püskürtüyordu.

“Ah.” Annesi elini kalbinin üzerine koydu. “Aman Tanrım.”

Nicholas gülmeye başladı.

“Ama özellikle sadece bir bebekten,” dedi Georgie, bileğini zarifçe çevirerek sözlerine mükemmel bir alaycılıkla nokta koydu. “*Genel* anlamda patlayan bebeklerden asla söz etmiyoruz.”

Ve Georgie... Ah, gayet formdaydı. Hafifçe Nicholas’a doğru eğilip ona, “Bu çok tatsız olurdu,” diye mırıldanırken gülmesini engelleyemedi.

Nicholas’ın kahkahası sessizleşti ama titremesi âdeta odayı sarsacak türdendi.

“Bu kadar komik olan ne anlamıyorum,” dedi Nicholas’ın annesi.

Bu da az daha Nicholas’ın sandalyesinden düşmesine neden oluyordu.

Georgie onun kulağına doğru eğilirken elini ağzına siper etti, “Müsaade istemen gerekiyor mu?” dedi. “Çünkü ben bu kadar güldüğümde...”

“Ben iyiyim,” dedi Nicholas nefes nefese. Aslında iyi demek azdı, çok iyiydi. Kaburgaları ağrıyordu ve bu iyi hissettiriyordu.

Georgie, kız kardeşinin sorduğu bir soruyu yanıtlamak için döndü; muhtemelen Nicholas’ın neden deli gibi davrandığına dair bir şeydi. Bu kısa mola, biraz nefes almak ve az önce olanları düşünmek için Nicholas’a zaman kazandırmıştı. Bir anlığına neden burada olduğunu unutmuştu.

Babasının onu eve çağırdığını, hayatı boyunca tanıdığı ve neredeyse zerre kadar romantik ilgi göstermediği bir kızla evlenmesini emrettiğini unutmuştu.

Adil olmak gerekirse Georgie de ona karşı en ufak bir ilgi belirtisi göstermemişti.

Ama bunun bir önemi yoktu. O kadar çok gülüyordu ki, Georgie’nin tavsiyesine uyup izin almalıydı. Şimdi tek düşünebildiği, *bunun hiç de kötü olmadığıydı*.

Belki onunla *evlenebilirdi*. Aralarında aşk olmayabilirdi ama Georgie ile hayat hep böyle olacaksa, evlilikleri çoğu insanınkinden çok daha iyi görünürdü.

Georgie, Billie’nin söylediği bir şeye gülmüştü ve Nicholas’ın bakışları sürekli onun dudaklarına kaymıştı. O kız kardeşine bakarken Nicholas da onu profilden izleyip alt dudağının dolgunluğunu ve kıvrımını görebilecek kadar yakındı.

Onu öpmek acaba nasıl olurdu?

Çok fazla kadını öpmemişti. Genellikle akranları eğlenirken o okumayı seçmişti ve hayatında birlikte sarhoş olabileceği ve birlikte aptalca kararlar alabileceği tek erkek Edmund, genç yaşta evlenmişti. Ve orada gençliğin sorumsuz çılgınlığına yer yoktu.

Daha sonra tıp eğitimine başlamıştı ve bir erkeğin neden kendini kontrol altında tutması gerektiğine dair zor ve hız-

lı bir ders varsa o da buydu. Az önce Georgie'ye hastalık eksikliğinin nadir yaşandığını söylemişti ve bu gerçekten de doğruydu. Beynini köreltecek kadar frengi vakası görmüştü.

Frenginin diğer erkeklerin beyinlerini nasıl dondurduğunu görmüştü.

Yani sonuçta hayır, çok geniş bir cinsel deneyimi olmamıştı.

Ama düşünmüştü.

Verebileceği tüm aptalca kararları, doğru kadınla tanışsaydı yapabileceği şeyleri hayal etmişti. Genellikle fantezilerindeki kadınlar isimsizdi, hatta belki yüzleri yoktu ama bazıları da gerçektir. Sokakta yanından geçtiği güzel giyimli bir kadın. Bir meyhanede bira servisi yapan kadın.

Ama onların hiçbirisi asla, *asla* Georgiana Bridgerton değildi.

Şimdiye kadar.

Bölüm 6

*Crake Malikânesi,
o gecenin ilerleyen saatlerinde*

Her ne kadar aşk ve şehvetten arınmış olsa da Nicholas'ın Georgiana Bridgerton hakkındaki ilk düşünceleri yine de endişe vericiydi.

Hem de neredeyse şaşkınlık uyandıracak kadar.

Kesinlikle güzeldi. Sorsalar asla aksini söylemezdi. Aynı zamanda onu sadece... Georgie olarak görmüştü.

O Georgiana Bridgerton'dı, annesi gibi mavi gözleri ve ailedeki hiç kimseye benzemeyen kızıl saçları vardı. Onda fark ettiği şey bu kadardı.

Durun bir dakika. Hayır. Dişleri çok düzgündü, bunu da fark ettiğini sanıyordu. Ortalama bir boydaydı. Aslında *gerçekten* bunu fark etmemişti ama birisi ona onun boyunun ne kadar olduğunu sorsaydı makul bir tahminde bulunabilirdi.

Sonra patlayan bebekler hakkında şakalaşmışlardı ve Georgie bileğiyle o küçük kıvrak hareketi yapmıştı. O sırada Nicholas'ın bakışları açıklanamaz şekilde bileğine odaklanmıştı.

Bileği.

Nicholas gülüyor ve ona bakıyordu, Georgie de o hare-

keti yapmıştı... Bir kavis, bir çevirme, bir süpürme hareketi; kadınların küçük hareketlerle yaptığı, çok şey anlatan ve onları güzelliğin ince sisiyle saran şey. Yeterince masum bir hareketti; belli ki düşünülmeden, sadece espri katmak için yapılmıştı.

Basit, masum.

Eğer babası evlenmelerini önermeseydi Nicholas, Georgie'nin bileğine asla yakından bakmayacağından, hatta bunu *fark* etmeyeceğinden emindi.

Sonra bakışlarını bileğinden yüzüne kaydırmıştı.

Ve onu öpmeyi düşünmüştü.

Georgie.

Georgie.

Georgie'yi öpemezdi. Bu, kız kardeşini öpmek gibi olurdu.

“Kız kardeş mi? Hayır,” dedi dışarıdaki geceye. Yatak odasının açık penceresinin yanında oturuyor, göremediği yıldızlara bakıyordu.

Bulutlu bir geceydi. Hava fırtınalıydı.

Georgie kız kardeşi değildi. Buna emindi. Gerçi bundan sonra...

Fazla yemekten patlayan bebekleri düşünmek, Georgie'nin bileğini düşünmekten çok daha güvenliydi. Daha doğrusu, patlayan bebeklerin gülünçlüğüne gülmeyi düşünmek, ona Georgie'nin bileğini yukarı çevirip dudaklarını dudaklarına bastırmayı düşünmekten daha güvenli geliyordu.

Onu öpebilir miydi? Kendi ellerinden birini avuç içinde yukarı doğru çevirdi; daha doğrusu, yumruk yaptı. Pek rahat hissetmiyordu ve kendi bileğinin iç kısmına gözlerini dikti

Evet. Elbette öpebilirdi. Peki öpmek istiyor muydu?

Geceye baktı. Her günü, her yılı onunla geçirebilir miydi?

Onun masasında, onun yatağında? Gecenin durgunluğunda her şey, bu sorunun yanıtının mümkün olup olmadığına dair güvence vermiyordu ve bir kez daha zamanın yoğunluğunu hissetti. Geçen saniyelerin değil, onun daha kalıcı bir yıkıma uğramasına yol açan saatlerin, günlerin. Daha fazla oyalamazdı. Babasının ona Georgie'nin kocası olması yönündeki planından ve eğer o bu pozisyon için aday olduğunu belirtip öne çıkmazsa onun için bulunması gereken başka bir kocadan söz edişini hatırladı.

Fakat Nicholas'ın da uyması gereken bir çalışma takvimi vardı. Hemen ertesi gün İskoçya'ya yola çıkarsa bile neredeyse bir ay gecikmiş olacaktı. Bir ay süren dersler ve kaçırılan sınavlar. Tahminine göre hem maddi hem manevi bu hasarı telafi edemeyecek kadar umutsuzca geride bırakmadan önce Kent'te ancak sadece birkaç gün, belki en fazla bir hafta daha kalabilirdi.

Karar vermesi gerekiyordu.

Yatağına baktı. Georgie'yi orada hayal edemiyordu.

Henüz değil, gece fısıldıyor gibiydi.

Georgie'nin yüzü, dudakları ve bileği... Bunların hepsi bir an beyninde parladı. Ama onlara tutunmaya, bu hayalleri sabit ve odakta tutmaya çalıştığında hissettiği şey sadece bir kahkahaydı.

Bakışları hâlâ yatağı odaklanmışken onu hayal edemiyordu ve "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Bir esinti tenini serinletti ve ürperdi.

Evet, öpersin.

Sırtını geceye vererek ayağına kalktı. Yatma zamanı gelmişti.

Güzelce uyudu. Sabah kaderine razı olmuştu.

*

Bu kulağa gerçekte olduğundan çok daha dramatik geliyordu. Ancak son yirmi dört saatteki olaylar göz önüne alındığında kendi çıkarlarına hizmet eden bir abartıyı hak ettiğini düşünüyordu.

İyi bir tıraş için erkek kardeşinin uşağını ödünç almış ve önce kendisine doyurucu bir kahvaltı hazırlayan uşağı bir at hazırlaması için ahırlara göndermişti. Aubrey Malikânesi'ne gidecek, Georgiana'yı bulacak ve ondan karısı olmasını isteyecekti.

Georgie'nin düştüğü bu zor durum Nicholas'ın hatası değildi. Ama Georgie'nin de hatası değildi ve Nicholas açıkçası onu bile bile belirsiz bir geleceğe terk edip aynada kendi yüzüne bakabileceğinden emin değildi.

Aslında bu işi çözmek gayet basitti. İşleri düzeltecek araçlara sahipti. Georgie'yi kurtarabilirdi. Hayatını adadığı şey zaten bu değil miydi? İnsanları kurtarmak. Elbette böyle bir yardımseverlik önce kendi evinde başlamalıydı. Ya da bu durumda, yolun üç mil aşağısındaki oldukça görkemli evde.

Gelgelelim Aubrey Malikânesi'ne vardığında kâhyalardan biri ona Georgiana'nın evde olmadığını bildirdi, yeğenlerini yürüyüşe çıkarmıştı. Anthony ve Benedict Bridgerton, Nicholas'a evlilik teklifi için çok da romantik bir destek olarak görünmediler ama zaten pek de romantik bir teklif olmayacaktı.

Deneyebileceğini düşündü ama Georgie bunun nedenini ve onun niyetini hemen anlayacaktı. Çünkü Nicholas'ın onu sevmediğini biliyordu. Kendisinin de içinde bulunduğu koşulları göz önüne aldığına neden evlenme teklif ettiğini tahmin etmesi hiç zor olmayacaktı.

Kimse Georgie ve oğlanların tam olarak nereye gittiklerini bilmiyordu ama göl en olası nokta gibi görünüyordu.

Kıyı geniş ve hafif eğimliydi, bir yandan yere serdiği battaniyenin üzerinde rahatça oturup bir yandan da çılgın şövalyeler gibi koşan iki oğlana göz kulak olmak isteyen bir yetişkin için mükemmeldi. Hafif eğim aynı zamanda göle düşmenin hemen hemen imkânsız olduğu anlamına da geliyordu.

Nicholas'ın hatırladığına göre bir ağaca tırmanmak gerekiyordu. Bir ağaca tırmanılır, yeterince uzağa gidene kadar yatay bir kol boyunca sürünülür ve sonra... Cup! İşte böyle yapılıyordu..

Ama Anthony ve Benedict'in bunu henüz keşfetmemiş olmalarını umuyordu.

Aklındaki düşüncelerle çimlerin üzerinden acele etmeden, görevini yerine getireceği yere yaklaştı. Acaba ona hemen teklif etmeli miydi? Yoksa önce bir ipucu mu vermeliydi? Birbirlerini ne kadar uzun süredir tanıdıklarından söz edebilirdi, nasıl her zaman iyi arkadaş olduklarından...

Açıkçası bunun saçma göründüğünü düşünüyordu ve Georgie'nin de öyle düşüneceğinden şüpheleniyordu ama bir erkeğin birdenbire “Benimle evlenir misin?” diye sormadan önce sanki bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

İlerledikçe bunu çözmesi gerektiğini düşündü. Bunu yapmak onun tarzı değildi; her zaman sınavına, ihtiyacı olandan iki kat fazla çalışan bir öğrenci olmuştu. Fakat bu sınav için hiç hazırlık yapmamıştı. Ortada sadece bir soru ve bir cevap vardı ama bu cevabı verecek kişi kendisi değilken bile bir yanıt vermek zordu. Nicholas yokuş yukarı çıkarken göle giden yıpranmış patikada bir çakıl taşını tekmeledi. Georgie orada değilse nereye bakacağından emin değildi ama tepenin zirvesine ulaştığında üçünün de su kenarında olduğunu gördü.

Görünüşe bakılırsa esintili sabah güneşinin altında uzun

sürelî kalmaya hazırlanmışlardı. Georgie, bir yemek sepetinin ve eskiz defterine benzeyen bir şeyin yanında, koyu mavi bir battaniyenin üzerinde oturuyordu. İki oğlan ciyaklıyor ve su ile çimeni ayıran dar toprak şerit boyunca birbirlerini ileri geri kovalıyorlardı. Büyüleyici bir sahneydi.

“Georgie!” diye seslendi ona doğru yaklaşırken.

Georgie döndü ve gülümsedi. “Ah, Nicholas. Günaydın. Seni buralara getiren nedir böyle?”

“Aslında seni görmeye geldim.”

“Beni mi?” Biraz şaşırmış görünüyordu ama dürüst olmak gerekirse aslında bunun ona her şeyden daha eğlenceli geldiği anlaşıyordu. “Yazık sana.”

“Bana mı yazık?”

Eliyle oğlanları, başıyla da piknik sepetini işaret etti. “Sabahını geçirmenin daha heyecan verici yolları olmalı.”

“Ah, bilmiyorum. Diğer seçenekte annem, onun nakışları ve altı farklı renkte ipliği var.”

“Altı mı?”

“Neredeyse gökkuşağı gibi.”

Georgie’nin ağzının bir tarafı hafif çarpık bir kıvrım oluşturdu. “Bunu sana tüm dürüstlüğümlle söylüyorum, Nicholas. Kendimi şu an olduğu kadar değerli hissetmemiştim.”

Nicholas onun yanına oturup bacaklarını dümdüz önüne uzatırken bir kahkaha attı. Onunla evlenmeye karar verdiğinden beri kendini bu kadar rahat hissetmesi gerçekten dikkat çekiciydi. Önceki gecenin tüm endişesi ve tuhaflığı gitmiş, yerini sanki her zaman var olan çok alışık olduğu bir şey almıştı; ömür boyu sürecektir dostluğun aşinalığı ve rahatlığı.

“Eskiz mi çiziyordun?” diye sordu Nicholas.

“Bu, çizmekten çok kalemi kâğıda körü körüne saplamaya benziyor,” dedi Georgie. “Ben berbat bir sanatçıyım.”

Eskiz defterinin altına sıkıştırılmış birkaç kâğıt parçası vardı ve Nicholas bunları inceleyerek ağaçtaki bir kuş çalışmasının üzerinde durdu. Kurşun kalemle çizilmişti ama Nicholas bir şekilde bunun bir kızılgerdan olduğunu anlayabiliyordu, üstelik sadece şeklinden de değil. “Bunu sevdim,” dedi.

Georgie inanmazlıkla baktı. “Bunu Benedict çizdi.”

“Ah, özür dilerim.”

Georgie yeteneksizliğini umursamayarak elini salladı.

“Gerçekten oldukça iyi.” Nicholas onu daha yakından inceledi. “Kaç yaşında?”

“Beş.”

Nicholas kaşlarının kalktığını hissetti. “Bu... Çok dikkat çekici.”

“Biliyorum. Bu çocuk çok yetenekli ama bence şu an sadece kardeşine işkence yapmakla daha çok ilgileniyor.”

Nicholas bir süre iki çocuğu izledi. Anthony, Benedict’i ayak bileklerinden baş aşağı tutuyordu.

“Ya da işkence görmekten kaçınmaya çalışıyor,” dedi Georgie.

“Durum buysa işini pek iyi yapmıyor demektir.”

“Hayır,” diye kabul etti Georgie. “Ne yazık ki küçük kardeşlerin durumu budur.”

“İkimiz de yaşadık bunu, değil mi?”

Georgie birbirlerini öldürmek üzere olmadıklarından emin olmak için gözlerini yeğenlerinden ayırmadan, onu başıyla onayladıktan sonra, “Aslında...” diye başladı.

Nicholas bir an bekledi ve ardından “Aslında ne?” diye sordu.

Georgie buruk bir gülümsemeyle ona baktı. “İkimiz de biraz yalnız gibiyiz, öyle değil mi?”

“Yalnız mı?”

“Andrew’la aranızda kaç yaş var? Sekiz mi? Siz büyürken gerçekten seninle hiç ilgilendi mi? Sana dikkat etti mi, seni hiç umursadı mı?”

Nicholas bunu düşündü. Çoğu zaman büyük kardeşleri onu görmezden geliyordu. Ya da büyük ihtimalle varlığını unutmuş gibiydiler. “Pek umursadığı söylenemez, hayır.”

“Ona sorsaydın,” diye devam etti Georgie, “bahse girerim kendini ortanca çocuktan çok, en küçük çocuk gibi hissettiğini söylerdi.” Döndü ve omzu üzerinden Nicholas’a baktı. “İşte bu da *seni* yalnız yapıyor.”

Haklı olduğu bir nokta vardı ama Nicholas bu yalnızlığın onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını pek göremiyordu. Georgie, Edmund’tan bir yaş küçük ve Hugo’dan da bir yaş büyüktü, yani aslında ortanca çocuktı. “Peki bu senin işine nasıl yaradı?” diye sordu Nicholas.

“Ah, ben çok farklıydım,” dedi Georgie kaba ve nezaketsiz bir el hareketiyle. “Çünkü her zaman çok hastaydım. Kimse bana kardeş gibi davranmadı.”

“Bu doğru değil.”

“Ah, lütfen. Annem dışarıda oynamama izin verirse öleceğime inanıyordu.”

“Bu biraz fazla görünüyor.”

“Ah, evet, kesinlikle katılıyorum ama o öyle düşünüyordu ve onu aksi yönde ikna etmenin pek bir yolu yoktu. Sanırım dışarı çıkıp ölmediğimi ona kanıtlayabilirdim ama bu pek bir şeyi değiştirmezdi.” Georgie’nin bakışları gölgelendi ve kaşları çatıldı. “Suya o kadar yaklaşma, Benedict!”

Benedict somurttu ama geri adım attı.

“Tam da çocukların dışarı çıkmasının onlar için ölmek anlamına gelmediğinden söz ederken,” diye mırıldandı Nicholas.

“O yüzme biliyor,” dedi Georgie, “ama ne kadar iyi olduğundan emin değilim.”

Nicholas çocukluğunu, Edmund’la birlikte Georgie’nin aralarına hiç katılmadığı bu gölde yüzdükleri zamanları düşündü. Düşündüğünde gerçekten de bir kez olsun Georgie’yi dışarıda gördüğünü hatırlamıyordu. En azından çocukluklarında bunu hiç görmemişti. Her zaman içerideydi, bir kanepeye uzanıp kitap okuyor ya da yerde oturup oyuncak bebekleriyle bir mizansen yaratıyordu.

“Peki, şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu Nicholas. Sağlıksız görünmüyordu, rengi yerindeydi ve enerjisiz bir hâli yoktu.

Georgie omuz silkti. “Biraz daha büyüdüm.”

“Gerçekten o kadar hasta mıydın?” diye sordu Nicholas. Açıkçası ayrıntıları hatırlamıyordu. Seçtiği meslek göz önüne alındığında şu an bunu anlayamamış olması tuhaf görünüyordu ama Georgie’nin çocukluğunda hasta olduğuyla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu, o genelde şu an olduğu gibi görünüyordu. “Sadece nefes almakta zorluk çektiğini hatırlıyorum, öyleydi değil mi?”

Georgie başıyla onu onayladı. “Ama her zaman değil. Çoğu zaman iyiydim. Fakat bazen...” Dönüp ona daha dikkatli baktı. “Hiç nefes almakta zorluk yaşadın mı?”

“Elbette.”

“Bunun hiç iyileşmediğini ve krize dönüştüğünü düşün. Bana olan tam olarak buydu.”

“Peki ya şimdi?”

“En son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. En azından birkaç yıl oldu.”

“Bu konuda hiç doktora göründün mü?”

Georgie ona bir bakış attı. “Bu nasıl bir soru? Annemi bilirsin. O kadar çok doktor gördüm ki burada, sayısı belli değil, onlarla Kent’te bir tıp fakültesi açılabilirdi.”

Nicholas ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Doğrusu bu, çalışmalarımı burada ve çok daha elverişli bir hâle getirirdi.”

“Gerçekten öyle,” dedi Georgie gülerek. “Annenle babanın Edinburgh’a gitmene izin vermesine zaten çok şaşırdım. O kadar uzak ki.”

“Bana izin vermek ya da vermemek onlara bağlı değildi,” diye yanıtladı, bu söz karşısında sinirlenmiş görünüyordu. “Çünkü her halükârda Edward’ın evden ayrılıp Koloniler’de kaybolmasının ardından onlara normal ve sıradan görüldüğünden eminim.”

Kardeşi 52. Alay’da önce teğmen, ardından yüzbaşı olarak orduda görev yaptığında Nicholas, Eton’daydı. Sonunda eve dönmeden önce aylardır kayıptı ve öldüğü varsayılmıştı.

“Doğru,” dedi Georgie. “Sanırım bu, büyük kardeşlere sahip olmanın getirdiği bir kolaylık. Onlar bir anlamda yolu kolaylaştırıyor.”

Nicholas kaşlarını çatı.

“Ah, benim için geçerli değil,” dedi Georgie. “Anne ve babanın önünde bir kez olsun nefes almayı kesersen kız kardeşinin iki kolunu da kırması ve kazara birini ateşe vermesi önemini yitiriyor. Annem üç yıl boyunca gözlerini benden ayırmadı.”

Nicholas öne eğildi. Hikâyeyi pek çok kez duymuştu ama hiçbir zaman tatmin edici ayrıntıları öğrenmemişti. “*Billie gerçekten* birini ateşe mi verdi?”

Georgie keyifle güldü. “Ah, Nicholas, fazlasını öğrenmek istediğin şeyin *bu* olmasına bayılıyorum.”

“Dikkatimi nefes almamanla ilgili kısımdan başka yöne çekebilecek tek şey bu olduğundan olabilir.”

“Ah ama *sen* doktorsun. Nefes almama kısmını diğerinden daha ilginç bulacağını umuyordum.”

“Kısmen doktorum,” diye düzeltti. “Tam olarak doktor olmam için daha bir yıl var. Aslında on dört ay.”

Georgie onu başını sallayarak onayladı ve “Billie’nin bunu bilerek yapmadığı *söylendi* ama görgü tanığı çok az.”

“Gerçekten şüpheli bir durum.”

Georgie bunun üzerine kıkırdadı. “Aslında anlattıklarına inanıyorum. Bu, kraliçeye takdim edilmeden hemen önce oldu. Sen hiç genç kızların yüksek sosyeteye takdime çıktığında giymeleri gereken elbiselerin nasıl olduğunu gördün mü? Neredeyse taaa buradan oraya kadar uzanıyor.” Georgie kolunu aşağıya doğru gidebildiği yere kadar uzattı.

“Aslında daha da uzağa. Giydikleri o kabarık eteklerin ucuna ulaşamazlar. Yan dönmeden kapı aralıklarından geçemezler, hatta neredeyse kımıldayamazlar bile. Bu çok gülünç.”

“Ne yaptı peki, bir şamdanı mı devirdi?”

Georgie başını sallayarak doğruladı. “Ateşe verdiği kız da saray kıyafeti giyyordu. Mum kabarık eteğinin üzerine düşmüş ama ateş vücudundan o kadar uzakmış ki tutuştuğunu hemen fark edememiş.”

“Ulu Tanrım.”

“Ah, keşke görseydim.”

“Tam bir felaket, değil mi?”

“Bunun ne demek olduğunu asla bilemezsin,” diye mırıldandı Georgie.

Nicholas bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken Georgie kendisini sırtüstü yere bıraktı ve “Onlara göz kulak olur musun?” dedi.

“Uyumayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Nicholas biraz eğlenerek.

“Hayır,” dedi Georgie hayatından çok memnun şekilde. “Yüzüme vuran güneşin tadını çıkarıyorum. Ama sakın anneme söyleme. Çillenmemden korkuyor. Saçımın renginden dolayı yüzümün çillenme ihtimalimin yüksek olduğunu söylüyor.”

Saçları onu Bridgerton klanında biraz değişik biri gibi gösteriyordu. Kuzenleri de dahil tamştığı herkes kahverengi saçlıydı, genellikle kestane ile koyu kahverengi arası bir tondur. Ama Georgie tam bir kıızıdır. Bir işaret fişegi gibi parlak turuncu bir renk değildi, yumuşak ve açık bir tondur. İnsanlar bu açık kıızı saç tonuna çilek kıızı diyor ama Nicholas bu tabiri hiç sevmemiştir. Kulağına hiç de doğru gelmiyordu ama güneşin tadını çıkaran Georgie’ye göz attığında her bir saç telinden ışığın nasıl parlak bir ateş gibi yansıdığını görünce hayrete düştü.

Georgie hayatından memnun şekilde içini çekti. “Birbirlerini öldürdüler mi?”

Nicholas çocukları izlemek için hemen dönüp baktı. Aslında yapması gerekenin bu olduğunu hatırladı, onlardan gözünü ayırmamalıydı. “Henüz değil.”

“Güzel. Birden ortalık sessizleşince merak ettim.” Orada gözleri kapalı yatarken bile yüz ifadesi endişeliydi. “Ortalık çok sessiz.”

“Sadece bir aşağı bir yukarı koşuyorlar,” dedi Nicholas. “Bunun bir oyun olup olmadığını, eğer öyleyse kuralları olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.”

“Kesinlikle kuralları var,” dedi Georgie. “Benedict bana bu oyunu anlatmaya çalıştı ama onun İngilizce konuştuğundan emin değilim.”

“Bunu çözebileceğime bahse girerim.”

Georgie ona şüpheli bir bakış atmak için bir gözünü açtı.

“Bir zamanlar ben de yedi yaşında bir çocuktum, biliyorsun.”

“Kesinlikle.”

“Ayağa kalk,” dedi Nicholas ve onu tekrar dürttü. “Anthony’yi izle. Taşı nasıl kaldırdığını görüyor musun?”

Georgie anında heyecanla doğruldu. “Anthony Bridgerton, sakın o taşı kardeşine atayım deme!” diye bağırdı.

Anthony öfkeyle ellerini kalçalarına koyarak durdu. “Atmayacaktım zaten!”

“Ah, kesinlikle atacaktı,” dedi Georgie.

Nicholas düşünceli bir tavırla “Atacağını sanmıyorum,” dedi. “Bak, bak. Orada o taşlarla bir yığın yapıyor.”

Georgie ona bakmak için boynunu uzatırken kaşlarını çattı. “Öyle. Ama taşları yığarak ne inşa ediyor öyle?”

“Bunun önceden planlanmış bir şey olmadığına seni temin ederim. Ama... Şu an Benedict’e dikkat et. Anthony’nin yığınının taşları çekip almaya *çalışıyor*...”

“Ah, olamaz,” diye araya girdi Georgie. “Anthony ondan on beş santim kadar uzun. Ve çok güçlü bir çocuk.”

“O zaman diğerinin gerçekten sessiz ve gizli hareket etmesi gerekecek,” diye doğruladı Nicholas.

Benedict’in bir yaban domuzu ustalığıyla ağabeyine saldırmasını izlediler.

“Gerçi kaba kuvvet her zaman seçenektir,” diyerek kırdadı Georgie.

“Her zaman,” diye onayladı Nicholas.

O sırada Anthony kardeşine karşılık verdi.

“Ama görüldüğü gibi pek akıllıca değil,” dedi Georgie.

“Hayır.”

Georgie oğlanların kol bacak karmaşası içinde yere düşmelerini izlerken kaşlarını çattı. “Endişelenmeli miyiz?”

“Sanki sonu kötü bitecekmiş gibi görünüyor.”

“Peki kan dökülecek mi? Bilmem gereken tek şey bu.”

Nicholas onlara daha değerlendirci bir bakışla baktı. Oğlanlar şaşırtıcı derecede gürültü çıkarıyorlardı ama daha çok yerde yuvarlanan ıslak köpek yavruları gibiydiler. “Derilerinin üzerinde yok.”

Georgie ona bir bakış attı. “*Bu ne anlama gelir?*”

“Bilirsin, bu tip vakaların sonu genellikle kollar bacaklar morarır, hepsi bu. Yani kanama derinin altında olur.”

“Ha.” Georgie’nin sesi, konu ilgisini çekmiş gibi çıktı. “Sanırım doğru. Bunu gerçekten düşünmemiştim.”

“Tabii, haklısın. Biz buna tıp dilinde ekimoz diyoruz.”

“Her morluğa çürük diyemeyiz yani, öyle mi?”

“Elbette hayır. O zaman herkes doktor olabileceğini düşünürdü.”

Georgie onun omzuna vururken Nicholas gülerek, “Ama sorunu tam olarak yanıtlamam gerekirse bir yerlerini kanatmış olduklarını *sanmıyorum*, yine de beni şaşırtabilirler.”

O sırada Benedict pek çığlık sayılmayacak bir ses çıkardı. Ama çığlığa yakındı. Hem de çok yakın.

“Kan görmek gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı?” diye sordu.

Anthony homurdanınca Nicholas ona tekrar dikkatle bakmaya başladı. “Miktarı önemli, ne kadar kan mesela?”

“Yani ille de onların ebeveynlerini endişelendirecek ya da benim küçük çocukları takip etmek konusunda kötü ve yeterince dikkatli olmadığımı düşündürecek miktarda mı olmalı?”

“Zorunlu bir seçim mi bu?”

Georgie dirseğiyle onu itti.

Nicholas güldü. “Üzgünüm, hayır. Öyle düşünmüyo-

rum. Yani tabii bunu yedi yaşında küçük bir çocukken yaşadığım deneyimlere dayanarak söylüyorum.”

Georgie piknik sepetini açmak için kalkıp uzaklaşırken “Bunu söylemen çok tuhaf,” diye mırıldandı.

“Nasıl yani?”

“Yedi yaşında küçük bir çocukken yaşadığım deneyimler,” diye onun taklidini yaptı. “Tonla deneyim yaşamışken, sanki pek az sayıda deneyimin *olmuş* gibi son derece yavan ve sıkıcı bir ses tonu kullandın.”

“Ah, çünkü bunlar uzun zaman *önceydi*.”

Georgie bu açıklamayı çok tuhaf bulduğunu ifade etmek için başını iki yana sallarken sepetten bir kalıp peynir çıkardı. “Açıkçası ben erkeklerin yetişkinliğe erişmiş olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.”

“Ben de,” dedi Nicholas tüm dürüstlüğüyle. “Ben de öyle. Her ne kadar iki kolunu birden kıran kız kardeşin olsa da.”

Georgie güldü ve sonra arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular, ardından sırayla peyniri parçalara böldüler. Georgie, “Ekmek de getirdim,” dedi. Sepetin içine baktı. “Ve reçel.”

“Çilek reçeli mi?”

“Ahududu.”

Nicholas küçümseyerek burnunu çekti. “O hâlde ilgilenmiyorum.”

Georgie ona bir bakış attı, sonra kahkahalarla güldü. “Bu ne demek yani?”

Nicholas tekrar sırtıttı, yüzünde beliren hissin tadını çıkardı. “Hiçbir fikrim yok.”

Georgie’nin yanında kendisini rahat hissediyordu. Sadece biraz komik ve hiçbir anlam ifade etmeyen aptalca yorumlar yapabiliyordu. İnsanın ağzından çıkan her keli-

meyi tartmak, yargılanmak ya da küçümsenmek korkusuyla endişelenmek zorunda olmadığında yaptığı türden bir şeydi bu. Georgie'yle durum hep böyleydi, yani önceki gece hariç. O bile iyi bitmişti ama.

İnsanın arkadaşıyla evlenmesinden daha kötü kaderler vardı.

Kendini daha dik bir pozisyona getirdi ve sepetin içine bakmak için onu hafıfçe itti. "Biraz reçel isterim. Hangisi olursa olsun."

"Ekmek ister misin?" diye sordu Georgie.

"Biz vahşi değiliz."

Georgie bir kaşım havaya kaldırdı. "Kendi adına konuş."

"Neden? Sen reçeli doğrudan kavanozdan mı yiyorsun?"

"Sen hiç yemiyor musun?"

Nicholas ona yandan bir bakış attı. "Ahududu mu, çilek mi?"

Georgie ona bir parça peynir fırlattı.

Nicholas gülüp peyniri ağzına attı. "Tamam, evet. İtiraf ediyorum. Reçeli doğrudan kavanozdan yedim. Ama kaşık kullandım."

"Çok dürüstsün. Ama şimdi sorsam, bana viskiyi hiç direkt şişeden içmediğini de söylersin."

"İçmedim."

"Ah, işte buna inanmamı bekleme," diye alay etti. "Sizinle geçirdiğim o gece, Edmund'la nasıl içki içtiğinizi gördüm."

"Biz orada içkilerimizi kupa ve bardakla içtik," dedi Nicholas altını çizerek. "Tanrım, Georgie, sen bir şişe viskinin bir adama ne yapacağım biliyor musun?"

Georgie bilmediğini belirtmek için başını iki yana salladı. "Hayatımda hiç viski içmedim."

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Nicholas. Georgiana gibi iyi yetiştirilmiş bir hanımefendinin düzenli olarak viski içmesi elbette alışılmadık bir durumdu ama mutlaka bir yerlerde viski içmiş olmalıydı.

Georgie ince bir dilim ekmeğin üzerine reçel sürmeye başladı. “Öncelikle İskoçya’da yaşamıyorum.”

“Sanırım bu işi zorlaştırıyor. Baban içmiyor mu?”

Georgie bunu da bilmediğini ifade etmek için yine başını iki yana salladı. “Hiç fark etmedim.”

Nicholas omuz silkti. Edinburgh’da viski o kadar yaygındı ki İngiltere’de, özellikle de bu kadar güneyde insanların pek viski içmediğini unutmuştu.

Georgie ona elindeki bir dilim reçelli ekmeği uzattı ve kendisi için de bir dilim ekmek hazırlamaya başladı. “Buyur.”

“Georgie Hala!”

İkisi de başını kaldırıp baktı. Anthony bir eli arkasında, yan yan yaklaşıyordu.

“Georgie Hala, solucanları sever misin?”

“Bayılırım!” dedi ve Nicholas’a baktı.

“Onlardan nefret ederim.” Sonra çocuklara dönüp, “Ama sayıları ne kadar çok olursa o kadar iyidir!” dedi.

Anthony küçük erkek kardeşine danıştı. İkisi de bekledikleri tepkiyi alamadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Zeki kız,” dedi Nicholas.

“En azından yedi yaşındaki bir çocuktan daha zekiyim.”

İki çocuğun birkaç solucanı, çoğalması için çaktırmadan toprağa bırakmasını izlediler. Nicholas, “Büyük hedefler,” diye mırıldandı.

Georgie ekmeğinden bir ısırık alıp çiğnerken “Bir hanımefendiye nasıl iltifat edileceğini biliyorsun,” dedi.

“Doğru,” dedi Nicholas boğazını temizleyerek. Bu, konuşmaya başlamak için iyi bir açılış gibi görünüyordu. “Bundan bahsetmişken...”

Georgie ona neşeli bir bakış attı. “Beni övmekten mi bahsediyorsun?”

“Hayır.” Ulu Tanrım. İşler pek iyi gitmiyordu ve daha başlanamıştı bile.

Georgie’nin bakışlarında bir haylazlık belirdi. “Yani aslında beni pohpohlamak istemiyorsun.”

“Hayır. Georgie...”

“Özür dilerim. Dayanamadım.” Ekmeğini dikkatlice peçetenin üzerine koydu. “Ne istiyorsun?”

Ne *istiyordu*? Edinburgh’a dönüp hayatına devam etmesi gerekiyordu. Ama bunun yerine buradaydı, bir evlilik teklif etmek üzereydi ve bunun uygun bir zaman olduğunu varsayıyordu.

Aslında *onun* için uygun bir zaman değildi.

Georgie için de değildi. Tam olarak değil. Son zamanlarda onun da hayatında hiçbir şey yolunda gitmemişti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Nicholas. “Aslında seninle konuşmak istiyordum. Bu sabah buraya gelmemin nedeni buydu.”

“Solucanlar hakkında değil, değil mi?” diye sordu şımarık bir tavırla.

Bu, öncelikle Georgie’nin evlilik kararıyla ilgili bir şey bilmediği inancını güçlendirmişti.

Hafifçe öksürüp boğazını temizledi.

“Çay?”

“Ne?”

Nicholas fark etmeden şişeyi almıştı.

“Biraz çay ister misin? Şu an soğuk ama boğazına iyi gelir.”

“Hayır. Teşekkür ederim. Sorun o değil.”

Georgie omuz silkti ve bir yudum aldı. “Sanırım ciddisin.”

“Evet, doğru, Georgie. Sana gerçekten bir şey sormam gerekiyor.”

Georgie beklentili bir ifadeyle ona bakıp gözlerini kırıştırdı.

“Edinburgh’dan buraya geldiğimde, sana söylediğim gibi, babam bir konuda bana danışmak istiyordu. Ama...”

Göle doğru dönüp “Anthony, hemen onu elinden bırak!” diye bağırmadan önce, “Ah, kusura bakma, bir dakika bekle,” dedi.

Oldukça neşeli şekilde kardeşinin başına oturan Anthony, “Zorunda mıyım?” dedi.

“Evet!” Georgie bir an ayağa kalkıp dediğini yapmazsa kendisi gerekeni yapacakmış gibi baktı ama Anthony sonunda kardeşinin üzerinden kaydı ve elindeki sopayla ıslak toprakta delikler açmaya geri döndü.

Georgie dikkatini tekrar Nicholas’a çevirmeden önce sinirli şekilde gözlerini devirdi. “Özür dilerim. Ne diyecektin...”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı.

Georgie’nin yüzünde şaşkınlık ile eğleniyor olma arasında bir ifade belirdi.

“Hayır, hayır,” dedi Nicholas. “Öyle değil. Ne diyeceğimi tabii ki biliyorum.”

Ama Nicholas hâlâ söyleyemiyordu.

“Nicholas?”

Nihayet, baklayı ağzından çıkarıverdi, tıpkı kendine böyle yapmamasını söylediği gibi.

“Benimle evlenir misin?”

Bölüm 7

“Özür dilerim,” dedi Georgiana yavaşça. “Bana evlenme teklif ettiğini sandım.”

Nicholas’ın ağzı garip bir şekilde hareket etti, sanki kızın ne dediğini tam olarak anlamamış gibiydi. “Ettim.”

Georgie gözlerini kırptırdı. “Hiç komik değil, Nicholas.”

“Amacım komik olmak değil. Bu gerçek bir evlilik teklifiydi.”

Georgie gözlerini dikip baktı. Nicholas geçici bir delilik nöbeti geçirmiş gibi görünmüyordu. “Ama *neden?*”

Şimdi Nicholas geçici delilik krizi geçiren Georgie’ymiş gibi bakıyordu. “Sence neden?”

“Ah, bilmiyorum. Genelde iki insan birbirine âşık olduğu için evlilik teklif edilir ama ikimiz de *bunun* doğru olmadığını bildiğimiz için...”

Nicholas sabırsızca homurdandı. “Öncelikle iki insanın evlenirken çoğu zaman birbirlerine âşık olmadığını sen de çok iyi biliyorsun ve...”

“Ama bu insan âşık olmak isterdi,” diye çıkıştı Georgie.

“Bu insan da öyle,” diye karşılık verdi Nicholas tersleyerek, “ama ne yazık ki her zaman istediğimizi elde edemiyoruz.”

Georgie başını salladığını fark etti. Şu an her şey anlam

kazanmaya başlıyordu. “Yani,” dedi, “bu teklifi acıdığın için yapıyorsun.”

“Dostluğumuz için.”

“Acıdığın için,” diye düzeltti Georgie. Çünkü olan buydu. Çünkü nedeni ancak bu olabilirdi. Bir adam sırf arkadaşına iyilik yapmak için okulunu bırakıp on gün boyunca seyahat etmezdi.

Nicholas ona âşık değildi. İkisi de bunu biliyordu.

Sonra birden gerçeği anladı. “Aman Tanrım,” dedi dehşete düşerek. “Sen İskoçya’dan bu yüzden geldin. Benim yüzümden.”

Nicholas ona bakmadı, onunla göz göze gelmek istemedi.

“Peki ama olanları nereden duydun?” diye sordu Georgie. Dedikodu İskoçya’ya kadar ulaşmış mıydı? Bundan kaçmak için ne kadar uzağa gitmesi gerekecekti? Kuzey Amerika? Brezilya?

“Babamdan,” dedi Nicholas.

“Babandan mı?” Georgie’nin sesi boğulur gibi çıktı. “Baban mı söyledi sana? Mektupta mı yazdı? Manston Kontu’nun en küçük oğluna yazdığı mektupta benim *mahvoluşumu* anlatmaktan başka, yazabileceği daha iyi bir şey yok muydu?”

“Georgie, düşündüğün gibi değil. Daha düne kadar ayrıntıları bilmiyordum bile.”

“Peki ne dedi?”

Ama Georgie ne dediğini biliyordu. Aslında şu an ona bu sorunun cevabını vermekte zorlanan Nicholas’ın bir şey söylemesine gerek yoktu. Nicholas ona cevap veremiyordu çünkü utanıyordu. Bu da Georgie’yi çok kızdırmıştı çünkü onun utanç duymaya hakkı yoktu ve onun üzerine bu kadar utanç yağarken yüzü kızardığı için başını eğip ayaklarına

doğru bakamazdı. Kahretsin, onun arkasında duracaksa, güçlü ve metanetli davranmalı ve gerçekten öyle olduğunu kanıtlamalıydı.

Georgie olduğu yerde daha fazla kalamazdı. Ayağa fırladı ve kollarını vücuduna sararak ileri geri yürümeye başladı. Kollarıyla bedenini sımsıkı sıkıyordu, duygularını kaba kuvvetle içinde tutmaya çalışıyormuş gibi.

“Ah hayır, ah hayır, ah hayır, ah hayır,” dedi kendi kendine. Hayatının geldiği nokta bu muydu? Kendisiyle evlenmeleri için erkeklere yalvarıyorlar mıydı?

Yoksa ona rüşvet mi verildi? Nicholas’a onunla evlenmesi için *rüşvet* mi verilmişti? Çeyiz parası iki katına çıkarak daha cazip hâle mi getirilmişti?

Ailesi, Freddie Oakes’la evlenmeye zorlamayacaklarına söz vermişti ama aynı zamanda hayatını bir kız kurusu olarak devam ettirmeyi seçmesini istemediklerini de açıkça belirtmişlerdi.

Yoksa *ailesi* Lord Manston’dan Nicholas’ı okuldan sırf bunun için çağırmasını mı istemişti? *Herkes* biliyor muydu bunu? Herkes arkasından komplo mu kurmuştu?

“Georgie, dur, bir dakika.” Nicholas, Georgie’nin kolunu tuttu ama o sert bir şekilde savuşturup Anthony ile Benedict’in bu manzarayı izlemediğinden emin olmak için göle doğru hızlı bir bakış attı.

“Bu senin fikrin bile değildi, değil mi?” diye öfkeyle fırladı. “Baban da seni bu yüzden çağırdı.”

Nicholas uzaklara daldı. Belli ki kurnaz tilki gözlerine bile bakamıyordu.

“Bana evlenme teklif etmeni o istedi,” dedi Georgie git-tikçe artan bir öfkeyle. Elleriyle yüzünü kapattı. Freddie Oakes’un onu Gretna Green’e götürmeye çalışması çok kö-rüydü ama bu... Bu...

Ona acıyorlardı. Dayanamadığı şey buydu.

Asla yanlış bir şey yapmamıştı.

Kimse acınamalıydı. Hayran olunmalıydı. Bir adam onu kaçırmıştı. Kaçırmıştı! O da elinden kaçıp kurtulmuştu.

Bu neden kutlanacak bir şey değildi?

Onuruna partiler verilmeliydi. Bir kutlama töreni düzenlenmeliydi. Cesur ve korkusuz Georgiana Bridgerton’a bakın! Özgürlüğü için savaştı ve kazandı!

Erkekler böyle şeyler yaptığında ülkeler kuruluyordu.

“Georgie,” dedi Nicholas, ses tonu berbattı. Histerik bir kadınla karşı karşıya olduklarını düşündüklerinde erkekler hep küçümseyici, üstün bir tavır takınırdı.

“Georgie,” dedi tekrar ve Georgie aslında onun sesinde bunların olmadığını fark etti. Ama yine de umursamadı. Nicholas Rokesby onu hayatı boyunca tanıyordu. Onunla evlenmek istemiyordu. Onun için *üzülüyordu*. Sonra aklına hücum eden düşünceler arasında neredeyse boğulduğunu hissetti. Çünkü Lord Manston’ı tanıyordu. Onun vaftiz babasıydı, babasının da en yakın arkadaşı. Ve bu konuşmayı oğluyla nasıl yaptığını bilecek kadar tanıyordu onu.

Babası Nicholas’a onunla evlenmesi için bir seçenek sunmamıştı.

Georgie başını kaldırıp onun yüzüne bakmak için kendisini zorladı. “Baban sana benimle evlenmeni emretti, değil mi?”

“Hayır,” dedi ama Georgie onun yalan söylediğini anlayabiliyordu. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı. En önemlisi de Nicholas’ın babasının neden ona doğrudan bunu emrettiğini, oğlunun, sahte bir evlilik teklifi yapmayı kabul edeceğini nasıl düşünebildiğini anlamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse işin *en kötü* tarafı buydu.

Nicholas biraz sert bir tavırla, “Babam bana biriyle evlenmemi emredemez,” dedi. “Ben yetişkin bir adamım.”

Georgie ona alaycı bir bakış attı. “Yetişkin adam. Baban seni çağırttı ve sen de uslu bir çocuk gibi koşarak geldin.”

“Kes şunu,” diye çıkıştı, Nicholas.

“Bunların hiçbiri senin fikrinmiş gibi davranma. Babanın emirlerini yerine getirmekten başka bir şey yapmıyorsun.”

“Sana bir iyilik yapıyorum!”

Georgie’nin bu açıklama karşısında nefesi kesildi.

“Öyle demek istemedim,” dedi Nicholas telaşla.

“Ah, ben ne demek istediğini çok iyi anladım.”

“Georgie...”

“Bunu bir ret olarak kabul et,” dedi, her kelimesinde bir öfke kırıntısı vardı.

“Hayır diyorsun.” Ama Nicholas bunu soru gibi sormadı. Daha çok inanamıyor gibiydi.

“Elbette hayır diyorum. Böyle bir teklifi kabul edeceğimi nasıl düşünürsün?”

“Çünkü yapılacak en mantıklı şey bu olurdu.”

Georgie, “*Çünkü yapılacak en mantıklı şey bu olurdu,*” diye alay ederek onun sözlerini tekrarlardı. “Bana gülüyor muydunuz?”

Nicholas onun kolunu yakaladı. “Böyle bir şey yapmadığınızı biliyorsunuz.”

“İnanamıyorum,” dedi Georgie ve kolunu onun elinden kurtardı. “Bunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlıyor musun? Hayır, sen bu kadar çaresiz kalmanın nasıl bir his olduğunu muhtemelen anlayamazsın.”

“Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?”

“Ah, yani bu...” Georgie kolunu çılgınca salladı. “Başka seçeneğin yok mu demek? Yani benimle evlenmen emredildi? İtiraf et, belki o zaman iyi hissedersin.”

“Harika hissediyorum, ne demezsin!”

“Zavallı, küçük, mahvolmuş Georgiana Bridgerton’ı kurtardığın için kendine bir kahraman diyebilirsin. Oysa benim, beni mahveden adamla bana acıyan bir adam arasında seçim yapmak için karar vermem gerekiyor.”

“Sana acımıyorum.”

“Ama âşık da değilsin.”

Nicholas saçlarını yolmaya hazır görünüyordu. “Olmanı istiyor musun?”

“Hayır!”

“O hâlde Tanrı aşkına Georgie, sorun nedir? Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Georgie kollarını kavuşturdu. “Ben sizin hayır işiniz değilim. Hayır işlerinin merkezi olmak istemiyorum.”

“Senin için hayatımı feda etmek istediğimi mi sanıyorsun?”

İşte bu çok incitici, can yakıcıydı.

Nicholas birden telaşla, “Öyle demek istemedim,” dedi.

Georgie’nin kaşları havaya kalktı. “Son birkaç dakika içinde bu açıklamayı ikinci kez yapmak zorunda kaldın.”

Nicholas içten içe sövüyordu, Georgie ise onun bu huzursuzluğundan keyif alacak kadar sabit bakıyordu.

“Bu vesileyle seni tüm yükümlülüklerden azat ediyorum,” dedi Georgie, sinir bozucu derecede kibirli sesiyle. “Sen teklif ettin. Ben hayır dedim. Böylece görevini yapmış oldun.”

“Bu benim için bir görev değil,” diye öfkeyle çıkıştı. “Tamamen benim seçimim.”

“İyi ya işte. Bu da *benim* seçimim, senin de benim seçimime saygı duyman gerektiği anlamına geliyor. Hayır, diyorum, o kadar.”

Nicholas derin bir soluk aldı. “Mantıklı düşünmüyorsun.”

“*Mantıklı düşünmüyor muyum?*” Bir kadına mantıklı düşünmediğini söyleyen bir adamın Tanrı yardımcısı olsundu. Freddie Oakes da kuzeye, Gretna Green’e giden arabada aynı şeyi söylemişti. Georgie bunu bir kez daha duyarsa cevap olarak nasıl bir tepki verebileceğinden emin değildi.

“Sesini alçalt,” diye fısıldadı Nicholas. Ve başını o sırada oyunlarını durdurup onlara bakan Anthony ve Benedict’e doğru salladı.

“Daha fazla solucan buldun mu?” diye seslendi Georgie. Sesinin bu kadar neşeli çıkmasını nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçekten *neşeliyken* bile sesi kulağına bu kadar neşeli gelmemiştir.

“Hayır,” dedi Anthony ama bu konuda biraz şüpheli gibi görünüyordu. “Kimseyi rahatsız etmiyorlarsa eğlenceli değiller.”

“Tamam, peki, devam et o zaman.” Georgie o kadar geniş gülümsedi ki yanakları acıdı.

“Kendini üzerek harap ediyorsun,” diye mırıldandı Nicholas.

“Çeneni kapat ve gülümse ki bize bakmayı bıraksınlar.”

“Delirmiş gibi görünüyorsun.”

“Delirmiş gibi hissediyorum,” diye tısladı resmen. “Bu *seni* endişelendirmeli.”

Nicholas teslim olmuş gibi ellerini kaldırıp bir adım geri attı. Georgie kendisini yüzde yüz haklı bulan o kadar ki-birli ve öfkeli bir tavır takınmıştı ki Nicholas’ın boğazına çökmesi an meselesiydi.

“Georgie Hala neden Nicholas Amca’ya saldıracaktı gibi görünüyorsun?”

Georgie birden dondu ve ancak o zaman ellerini yumruk yaptığını fark etti. Ona endişeli bir merakla bakan

Benedict'e, "Kimseye vurmayacağım," dedi. "Ve o sizin amcanız değil."

"Değil mi?" Benedict bir Nicholas'a, bir Georgie'ye, sonra tekrar ona baktı. Ağzını açtı, kapattı ve bu kez biraz şüpheli bir ifadeyle Georgie'ye döndü. "Emin misin?"

Georgie ellerinden birini göğsüne koydu. Tüm bunlar itina ile hazırlanmış bir şaka olmalıydı. Böyle bir komediyi Shakespeare bile düşünemezdi.

Benedict küçük burnunu kırıştırarak, "Ama babam ona Nicholas Amca dememiz gerektiğini söylüyor," dedi. "Annemin bu sabah senin sözünden hiç çıkmamamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama babama da karşı gelemem."

"Elbette gelmemelisin," dedi Georgie.

Bu sırada Nicholas kenarda durmuş, eğlendiğini gizlemek konusunda berbat bir tavır sergiliyordu.

"Babanızın söylediğini yapmalısınız," dedi Benedict'e.

Benedict başını sallayarak onu onayladı. "Bence Nicholas Amca bizim amcamız olmalı."

Georgie çığlık atmak istedi. Çocuklar bile ona karşı komplo kuruyorlardı.

"George Amca, Nicholas Amca'nın erkek kardeşi, dolayısıyla onun bizim de amcamız olması mantıklı," dedi Benedict.

"George Amca aslında sizin enişteniz çünkü Billie Halanızla evli," diye açıkladı Georgie. "Ve Billie sizin halanız çünkü babanızın kız kardeşi."

Benedict gözlerini kocaman açmış, hiç kırpmadan ona bakıyordu. "Biliyorum."

"Yani bir kişi sırf başka birisinin erkek kardeşi olduğu için sizin amcanız olamaz."

Benedict bunu yarım saniye kadar düşündü.

“Ama bir kişi eğer babanızın erkek kardeşi ise o kişi sizin amcanız *olabilir*.”

“Tıpkı kareler ve dikdörtgenler gibi,” diye araya girdi Anthony, ağabey olmanın otoritesiyle. “Tüm kareler dikdörtgendir ama tüm dikdörtgenler kare değildir.”

Benedict başını kaşıdı. “Peki ya daireler?”

“Peki ya *daireler*?” diye tekrarladı Anthony.

Benedict başını kaldırıp baktı. “Georgie Hala?”

Georgie başını iki yana salladı. şu anda *bunu* kaldırmazdı. Hiç kimse aynı sabah istenmeyen bir evlilik teklifi *ve* geometriyle aynı anda uğraşmak zorunda bırakılamazdı.

“Anlaşılan daireler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Anthony.

Benedict kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Evet, biliyorum.”

“Ama bilseydin sormazdın çünkü bunların *hiçbir* alakası yok...”

Georgie, “Çocuklar kesin şunu,” diye bağırdı. “Hemen şimdi.”

“Bunu her zaman yapıyor,” diye itiraz etti Benedict.

“Benden daha büyük olduğu için bunu yapabileceğini düşünüyor.”

“Senden büyüğüm.”

“Sonsuza kadar öyle kalmayacaksın.”

“Bunu kim söylüyor?”

“Ben!”

“Kesin şunu!” diye bağırdı Georgie.

“Senden nefret ediyorum,” dedi Benedict.

Anthony dilini çıkardı. “Ben senden daha çok nefret ediyorum.”

“Çocuklar, buna bir an önce son verin,” dedi Nicholas sertçe.

Ulu Tanrım, onu dinlemeyip Nicholas'ı dinlerlerse Georgie ıglık atacaktı.

“O başlattı!” diye sızlandı Benedict.

“Ben bir şey yapmadım! Sen daireleri sordun!”

“Çünkü onlar hakkında bilgi edinmek istedim!”

“Yeter!” Nicholas elini Benedict'in omzuna koydu ama küçük çocuk kendini geri çekti.

Ve Georgie'nin evrene olan inancı yeniden canlandı. Sonuçta Nicholas da onları yönetmede başarılı olamamıştı.

Benedict ayağını hırsıyla yere vurdu. “Anthony Bridgerton, senden *çok fazla* nefret ediyorum.” Sonra da yumruğunu kaldırdı.

Georgie öne atıldı. “Kardeşine vurma!”

Benedict'in erkek kardeşine vurmaya niyeti yoktu zaten. Bunun yerine, küçük elini havada savurdu ve göl kenarından alıp o zamana kadar sakladığı ve kimsenin de onun avucunda olduğunu fark etmediği sert çamur parçasını serbest bıraktı.

Georgie ona engel olmaya çalışmasaydı, Anthony'nin suratına çarpacaktı.

Çamur parçası Georgie'nin omzuna düşerken Anthony saf bir üzüntüyle nefesini tuttu. “Ah, Benedict,” diye soludu. “Başın *fena hâlde belada*.”

“Benedict!” diye bağırdı Nicholas sertçe.

“Bunu yapmak istemedim!” diye bağırdı Benedict. “Anthony'yi hedefliyordum.”

Nicholas onu kolundan tuttu ve azarlamak için bir adım geriye çekti. “Bu, yaptığın hatayı affedilir kılmaz.”

Ne olup bittiğini Georgie de anlamadı. Elini yanından koparıp fırlatan o çılgın dürtü nereden geldi, asla bilemeyecekti. Sanki kötü niyetli biri onu kukla gibi oynatmıştı.

Omzundaki çamuru alıp Nicholas'ın boynuna savurdu.

“Benedict’i hedefliyordum,” dedi sevimli bir şekilde.

Sonra dönüp çocuklara baktı. İkisi de ona aynı, gözleri ve ağzı kocaman açılmış bir ifadeyle bakıyordu. Sonra Benedict neredeyse saygılı bir ses tonuyla “Georgie Hala, başın büyük belada.” dedi.

Nicholas, lanet olsun, durumu düzeltmek istemişti ama tersine berbat olmuştu. “Çocuklar,” dedi yanıltıcı bir sakinlikle, “sanırım halanız kendisini pek iyi hissetmiyor.”

“Ben iyiyim,” diye bağıırırdı Georgie ama iyi değildi ve şu an onun yanıldığını kanıtlamaktan çok bu işin bitmesini istiyordu.

Nicholas çocuklara, “Siz eve doğru koşun,” dedi. “Biz hemen arkanızda olacağız.”

“Benedict’in başı belada mı?” diye sordu Anthony umutla.

“Kimsenin başı belada değil.”

“Georgie Hala’nın başı belada mı?”

“Eve,” dedi Nicholas sertçe.

Onun yüzüne bir kez bakıp koşmaya başladılar. Georgie dişlerini gıcırdattı. “Çamur için üzgünüm.”

“Hayır, değilsin.”

“Haklısın. Değilim.”

Nicholas’ın kaşları havaya kalktı. “Bu son derece hızlı bir teslimiyetti.”

“İyi bir yalancı değilim.”

“Ben de,” dedi Nicholas omuz silkerek.

“Evet, biliyorum.”

Sonra ağzı seğirmeye başladı ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

“Gülme,” diye homurdandı Georgie.

“Gülmedim.”

Georgie’nin gözleri kısıldı.

Nicholas ellerini havaya kaldırıp teslim olacakmış gibi görünüyordu. “Gülmedim! İnan bana, burada gülecek bir şey görmüyorum.”

“Bence gülmelisin...”

“Gerçi Edmund’ın bana amca statüsü vermesi *beni* gururlandırdı.”

Nicholas gülmek istiyordu. Georgie bundan emindi.

“Bu kadar kendini beğenmiş görünmeyi bırak,” dedi Nicholas ters bir tavırla. “İkimiz de çamur içindeyiz.”

Georgie ona uzun bir bakış attı ve ardından uzaklaştı.

“Georgie, dur!” diyerek onu yakaladı. “Henüz bitirmedik.”

“Ben bitirdim,” dedi Georgie. Onun için bu iş *bitmişti*. “Babana,” dedi, cümlesinin her hecesi bir öncekinden daha vurguluydu, “gidip ona görevini yaptığını, bana evlenme teklif ettiğini ama benim hayır dediğimi söyleyebilirsin.”

“Düşünmeden konuşuyorsun.”

“Sakın buna *cesaret* etme.” Georgie öne çıkıp parmağını ona doğru uzattı. Sonra parmağını havada salladı ve ardından onu Nicholas’ın göğsüne doğru götürüp dürttü.

“Bana sakın düşünmeden konuşan bir akılsız gibi davrandığımı söylemeye kalkma. Duyuyor musun?”

“Öyle demek istemedim.”

“Yine! Sen ne dediğini duyuyor musun, acaba? Tek bir konuşmada üç kez ‘öyle demek istemedim’ demek zorunda kalıyorsan, belki de önce kendi sözlerindeki belirsizliğe bakmalısın.”

“Belirsizlik mi?” diye tekrarladı Nicholas.

Şimdi de konuşmasını mı düzeltiyordu? Georgie çığlık atmak istedi. “Bence derhal gitmelisin,” dedi kısık bir ses tonuyla. Çocuklar onlardan o kadar da önde değillerdi.

“En azından izin ver...”

Georgie kollarından birini belli belirsiz Crake'e doğru uzattı. "Git!"

Nicholas kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu ve sonra da onun gözlerinin içine sertçe baktı.

"Hayır."

Georgie geriye çekildi. "Ne?"

"Hayır," dedi Nicholas tekrar. "Gitmeyeceğim. Söylediğimi gerçekten duyduğuna ikna olana kadar gitmeyeceğim."

"Evlen. Benimle," dedi Georgie, kelimeleri tek tek parmaklarıyla sayarak. "Senin ne dediğini çok net duydum."

"Kasıtlı olarak duygusuz ve kalın kafalı gibi görünmeye çalışma, Georgiana. Bu sana hiç yakışmıyor."

Georgie ona doğru bir adım attı. "Ne zaman bu kadar hor gören biri oldun?"

Nicholas da ona doğru bir adım attı. "Peki ya *senin* için, ne zaman, bu derece önünü görmeyecek kadar kibirle doldu?"

Bu noktada neredeyse burun burunaydılar ve Georgie'nin içi içini yiyor, öfkeden kaynıyordu. "Bir beyefendi, bir hanımefendiye yaptığı teklifin onun tarafından reddini zarafetle kabul eder."

"Bir hanımefendi de kendisine yapılan teklifi hemen reddetmeden önce onu enine boyuna düşünüp değerlendirir."

"Düşünmemi gerektirecek bir teklif değil."

"Ama ben sana acıdığım için benimle evlenmeni teklif etmiyorum," dedi Nicholas öfkeli ve gergin bir sesle. "Ertim çünkü seni kendimi bildim bileli tanıyorum. Senden *hoşlanıyorum* Georgiana. Sen iyi bir insansın ve bir ahmağın hatalı davranışları yüzünden hayatının geri kalanını tecrit altında geçirmeyi hak etmiyorsun."

Vereceği karşılık boğazında düğümlendi. Çünkü şu an kendisini aptal gibi hissediyordu.

Ne diyeceğini bilemeyen bir ahmak gibi.

Georgie zorlukla yutkundu, boğazındaki yumrunun gözyaşı tadında olmasından nefret ediyordu. Neden bu kadar öfkeli olduğunu Nicholas'ın anlayamamasından nefret ediyordu. Aslında iyi bir insan olmasına rağmen *hâlâ* onu anlayamamış olmasından nefret ediyordu.

Ama hepsinden önemlisi, birisinin ona sadece onu korumak için iyi niyetle nazik bir jest yapması ve onun böyle bir durum karşısında tek yapmak istediği şeyin çılgılık atmak olduğu bu berbat duruma düşmekten nefret ediyordu.

“Teşekkür ederim Nicholas,” dedi Georgie, sözlerini dikkatle seçerek. “Teklifin çok düşünceliydi.”

“Düşünceli,” diye tekrarladı Nicholas, doğrusu bu ona çok şaşırtıcı gelmişti, zira Georgie şu an o son derece sıradan ve alelade bir söz söylemiş gibi bir duyguya kapılmış izlenimi veriyordu.

“Cevabım *hâlâ* hayır,” dedi Georgie. “Beni korumana ihtiyacım yok.”

Nicholas'ın birden tüyleri diken diken oldu. “Teklifimi o amaçla yapmadım.”

“Öyle mi?”

Nicholas pes edip teslim olmadan önce bir süre ona baktı. “Evet, kesinlikle öyle ve burada söz konusu sadece *sen* olduğun için bu teklifi yaptım, Georgie.”

“Ben mi?”

“Evet, yani bunu başkası için yapmayacağımı bilmelisin.”

Georgie birden kalbinin iğne batmış gibi acıdığını, vicdanın sızladığını hissetti. Ağlamak istiyordu. O an *çok* ağlamak istiyor ama nedenini bilmiyordu. Belki de bunun için çok fazla neden vardı ve tek tek düşünüp elekten geçirdiği bu nedenler, onun daha çok ağlamak istemesine neden oluyordu.

Georgie şaşkınlığını ifade etmek için başını iki yana sal-

ladı. “Acaba hayatımın geri kalanını kendimi sürekli minnettar hissederek geçirmek istemeyeceğim hiç aklına geldi mi?”

“Gülünç olma. Tabii ki böyle bir şey olmayacak.”

“Bilemezsin.”

Nicholas gözlerini devirmediyse de Georgie onun bunu yapmak istediğini anlayabiliyordu. “Aksini de bilemezsin,” dedi.

Georgie sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Ben senin fedakârlığın olamam.”

“Bu çok saçma.”

“*Gülünç olma. Bu çok saçma.*” Georgie’nin sesi âdeta çelik kesilmişti. “Lütfen her sözümü küçümsemeyerek, nezaket bahşet.”

Nicholas’ın ağzı açık kaldı. “Ne diyeceğim...”

Nicholas topuklarının üzerinde dönüp ondan bir adım uzaklaşırken Georgie nefesini tutmuş bekliyordu. Geri dönerken bile vücudunun her çizgisi hayal kırıklığıyla ya da belki de öfkeyle kaskatı kesilmişti. “Hiçbir şey demedim farz et,” dedi öfkeyle. “Arkadaş olmaya çalıştığımı unut. Zor bir durumda olduğunu unut. Sana bir çıkış yolu göstermeye çalıştığımı unut.”

Nicholas hızla uzaklaşmaya başladı ama Georgie onun böyle öfkeli gitmesini görmeye dayanamadı, ardından seslenip, “Böyle yapma Nicholas. Seninle ilgili değil,” diye bağırdı.

Nicholas birden arkasına döndü. “Ne dedin sen?” diye sordu, sesi şaşkıncı derecede yumuşaktı.

Georgie anlamamış gibi gözlerini kırptırdı. “Bunun seninle ilgili bir şey olmadığını söyledim,” diye tekrarladı.

Ve Nicholas bir kahkaha attı. Öyle yüksek tonda bir kahkahaydı ki Georgie söyleyecek bir şey bulamadı. Ora-

da aptal gibi durdu ve bu noktaya nasıl geldiklerini merak etti.

“Biliyor musun,” dedi Nicholas gülmekten yaşaran gözlerini silerek, “babam da tam olarak böyle söyledi.”

Georgie onun söylediğinden hiçbir şey anlamadığını ifade etmek için başını iki yana salladı. “Anlamıyorum.”

“Hayır. O da anlamıyordu.” Nicholas durdu ve onu başını eğerek selamladı, o sırada patikanın ikiye ayrıldığı noktaya ulaşmışlardı. Bir yol eve, diğerk yol ise atını bıraktığını tahmin ettiğı ahırlara gidiyordu.

“Sana iyi günler diliyorum.”

İyi bir gündü, gerçekten.

*Duzenleme
Ny.ozlem*

Bölüm 8

Günü gerçekten de iyi geçmişti. Hayır cevabını alacağı, Nicholas'ın aklına hiç gelmemişti.

Atını Crake'in ahırındaki seysilere teslim ederken "İçim rahatladı," dedi kendi kendine. "Zaten onunla evlenmek istemiyordum."

Eve doğru yürürken bomboş çimenliğe doğru dönüp, "Ben görevimi yaptım," diye bağırdı. "Ben teklifimi yaptım ama o reddetti. Yapacağım başka bir şey yok."

Sonunda, Crake Malikânesi'nin devasa ön kapısından geçip koridora çıktığında "Zaten saçma sapan bir fikirdi," diye mırıldandı. "Ulu Tanrım, ben ne düşündüm böyle? *Georgiana Bridgerton*."

"Efendim?"

Bu, Wheelock'tı, her zamanki gibi dibinde bitivermişti. Nicholas neredeyse bir metre havaya sıçradı.

"Sizi ürküttüysem özür dilerim efendim."

Nicholas, Wheelock'ın bu cümleyi kaç kez söylediğini hatırlamıyordu, sayısı belli değildi. Sayamayacağı kadar çok. Wheelock, Rokesbylere sezdirmeden yaklaşmak için yaşıyordu.

"Gezintiye çıktım," dedi Nicholas. Yalan değildi. Bir gezintiye çıkmıştı. Bir kadına evlenme teklif etmek için

Aubrey Malikânesi'ne gitmiş, orada boynundan bir çamur topağıyla vurulmuştu ve tam olarak bu sırayla olmasa da reddedilmişti.

Wheelock, Nicholas'ın boynunu silmek için kullandığı çamurlu koluna baktı.

“Ne?” diye tersledi Nicholas. Wheelock'la bu kadar kaba konuştuğu için daha sonra pişman olacaktı ama şu anda başka bir şey yapamıyordu.

Wheelock cevap vermeden önce, birinin sükunet ve huzurun örneği, diğerinin ise aksi olduğunu açıkça gösteren bir süre boyunca durakladı. Ve sonunda “Sadece bir şeyler içmek isteyip istemediğinizi soracaktım,” dedi.

“Evet,” dedi Nicholas. “Hayır.” Tanrım, kimseyi görmek istemiyordu. Ama karnı açtı. “Evet ama odama göndersinler.”

“Nasıl isterseniz efendim ama bir şey söyleyebilir miyim?”

“Şimdi değil Wheelock.”

“Ama bunu bilmek isteyeceksiniz...”

“Banyo,” diye seslendi, Nicholas. “Yukarı çıkacağım, banyo yapacağım, bir içki içeceğim ve yatacağım.”

“Sabahın on bir buçuğunda mı?”

“Saat daha on bir buçuk mu?”

“Evet, öyle efendim.”

Nicholas gösterişli bir tavırla onu selamladı. “O hâlde sana veda ediyorum.”

Wheelock ona delirmiş gibi baktı. Muhtemelen delirmişti.

Gelgelelim Nicholas henüz üç adım atmıştı ki Wheelock tekrar seslendi. “Nicholas Efendim!”

Nicholas homurdandı. “Sör”ü duymazdan gelebilirdi. Ama Nicholas ve Efendim, onu Wheelock'ın sözünün

kanun olduğu çocukluğuna geri götürmüştü. Ne söyleyeceğini duymak için yavaşça arkasını döndü. “Evet Bay Wheelock?”

“Babanız çalışma odasında bekliyor.”

“Babam her zaman çalışma odasında birilerini bekler.”

“Çok zekice bir gözlem, efendim ama bu sefer sizi bekliyor.”

Nicholas tekrar homurdandı ama bu defa anlamlı bir ses tonuyla.

“Bu durumda yiyeceklerinizi Lord Manston’ın çalışma odasına yönlendireyim mi efendim?” diye sordu.

“Hayır. Odama lütfen. Orada yemek yiyecek kadar uzun süre kalmayacağım.”

Wheelock kuşkuyla bakıyordu ama başım salladı.

“Ama sen yine de onları babamın çalışma odasına göndereceksin, değil mi?” diye sordu.

“İki yere de efendim.”

Nicholas bunun olacağını bilmeliydi. “Ulu Tanrım, çok etkileyicisin.”

Wheelock nezaketle başını salladı. “Sadece elimden geleni yapıyorum efendim.”

Nicholas başını iki yana salladı. “Eğer dünyayı kâhyyalar yönetseydi...”

“Böyle bir ütopyayı ancak hayal edebiliriz.”

Nicholas, şu anki korkunç ruh hâline rağmen gülümse-di ve babasının çalışma odasına yöneldi. Kapı açık olduğundan duvara hafifçe vurup içeri girdi.

“Ah,” dedi Lord Manston, masasından başını kaldırarak. “Döndün demek.”

“Gördüğün gibi.”

Babası kaşlarını çatı ve başını Nicholas’ın omzuna doğru eğerek sordu. “Ne oldu?”

Nicholas'ın gerçeği söylemeye niyeti yoktu, sadece "Çamur." dedi.

Babası pencereye doğru baktı. Yağmur yağacakmış gibi görünüyordu ama ikisi de bütün sabah havanın kuru olduğunu biliyordu. "Anladım," diye mırıldandı.

"Göl kenarındaydım," dedi Nicholas.

Babası anladığını ifade etmek için başını salladı ve yüzüne sakın bir gülümseme yerleştirdi.

Nicholas derin bir soluk alıp verdi ve bekledi. Neden burada olduğunu biliyordu. *Üç iki bir...*

"Teklif ettin mi?"

İşte geldi.

"Henüz değil," diye yalan söyledi. Neden babasına yalan söylediğini bilmiyordu. Muhtemelen kendisini aptal gibi hissettiği içindi. Reddedilmiş bir aptal.

"Neden? Aubrey Malikânesi'ne bu yüzden gitmedin mi?"

"Anthony ve Benedict'le ilgileniyordu. Uygun bir zaman değildi."

"Hayır, bence de uygun olmazdı," diyerek güldü Lord Manston. "Edmund onlara küçük teröristler derken şaka yapmıyordu. Onu çok mu yoruyorlardı?"

"Pek sayılmaz. İpleri elinde tutuyor gibi görünüyordu."

Lord Manston'ın bakışları anlamlı şekilde onun omzundaki çamura kaydı.

"Kazaydı," dedi Nicholas. Babasına, çamuru Georgiana'nın fırlattığını söylemeye niyeti yoktu.

Hafifçe omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

"Gerçekten." Nicholas böylesine önemsiz bir konuşmayı daha ne kadar sürdürebileceklerini merak etti.

"O iyi bir anne olacak."

"Muhtemelen öyle olacaktır," diye yanıtladı Nicholas. Ama başka bir adamın çocuklarına. Onun çocuklarına değil.

Georgie ona hayır demişti.

Hayır.

Yapılacak başka bir şey yoktu. Yarın İskoçya'ya dönebilirdi. Ya da en azından babasına Georgie'nin teklifini reddettiğini en kısa zamanda söyleyebilirdi.

Ama önce bir banyoya ihtiyacı vardı. "Hepsi bu kadar sa efendim..."

"Adamın Londra'dan özel nikah izni alarak döndü," dedi babası.

Nicholas neredeyse inledi. "Ne kadar da hızlı."

"Başpiskopos'un bana bir iyilik borcu vardı."

"Başpiskopos'un sana bir iyilik borcu vardı," diye tekrarladı Nicholas. Bu sözlerin bu sırayla söylendiği sık sık duyulmazdı.

"Ona minnettarım," diye düzeltti babası. "Şimdi ödeştik."

Nicholas, Canterbury Başpiskoposu'nun babasına iyilik borçlu olmasına yol açan olayı bilmiyordu. "Umarım hoşgörünüzü boşa harcamamışsınızdır."

Babası ona bir bakış attı. "Bana Edinburgh'a dönmen gerektiğini kendin söyledin. Yoksa gerçekten üç haftalık yasağın gelmesini mi istiyorsun?"

Nicholas derin bir soluk aldı. "Georgie'nin kabul etmeyeceği hiç aklına geldi mi?"

"Aptal olma. Georgiana akıllı bir kızdır. Dünyanın nasıl döndüğünü bilir."

"Ben de öyle sanıyordum," diye mırıldandı Nicholas.

"Ne demek bu?"

Nicholas başını iki yana salladı. "Hiç."

Sonra kendi kendine tekrarladı. "Kesinlikle hiçbir şey."

Georgie'nin aptallık ettiğini anlaması tam olarak bir saat sürdü.

Ve tam iki saat sonra bu konuda bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi.

Çoğu öğleden sonra yaptığı gibi annesiyle oturma odasında oturuyordu. Annesi nakış işliyordu. Georgie de aynı işi yapıyordu ama onun alışkanlığı genelde bu *değildi*. Dikiş sepeti her zaman yanındaydı çünkü en azından nakış işlemeyi boşlamayıp ona dört elle sarıldığı izlenimini vermek zorundaydı ama genellikle pencereden dışarı bakıyor ya da kitap okuyordu.

Ancak bugün içinden dikiş dikmek gelmişti. *İğneyi batır, iğneyi çıkar. İğneyi batır, iğneyi çıkar.*

Süslü ya da çiçekli bir motif değildi; sadece düzgün, düz bir dikiş çizgisiydi. *İğneyi batır, iğneyi çıkar.* Kendisini neredeyse robot gibi hissetti. Tuhaftır ki tatmin ediciydi.

Önceki gece yemekte Nicholas'la yaptığı konuşma doktorun Anthony ile ilgilenmesinden ne kadar etkilendiğini hatırlatmıştı ona. Diktiği dikişler şimdiye kadar bir nakış kasnağında gördüğü kadar düzgün ve özenliydi. Hem de sürekli sızlanan ve kıvranan bir çocuk üzerinde.

Bu ustalık seviyesine ulaşmak için ne kadar eğitim alması gerektiğini merak etti.

İğneyi batır, iğneyi çıkar.

Georgie kaşlarını çatı. Yaptığı iş bir yarayı dikmeye yetecek kadar iyi miydi? Muhtemelen değil. Çizgisi düz ve muntazamdı ama kumaşı deri değildi. Eğer gerçek bir yarayı dikiyor olsaydı, bir nakış kasnağının üzerine muslin gerildiğinde olduğu gibi altına ulaşamazdı.

"Aman Tanrım, Georgiana," dedi annesi.

"Seni hiç, nakışına bu kadar odaklanmış görmemiştim. Ne işliyorsun?"

Georgie'nin ona düzgün ve özenli şekilde dikilmiş, düz bir çizgiden daha ilginç hiçbir özelliği olmayan dikişini göstermekten başka seçeneği yoktu.

Annesi şaşkın görünüyordu ama Georgie, onun "Eee, bu nedir acaba?" diye sorduğunda numaradan bir şaşkınlık ve ilgi gösterdiğini düşünmüyordu.

"Hiçbir şey," dedi Georgie. "Sadece arka arkaya kaç tane aynı düzlük ve muntazamlıkta dikiş yapabileceğimi görmek için kendimi imtihan etmek istedim."

"Ah. Evet, bu takdire şayan bir hedef gibi görünüyor. İğne ve tığ işinin daha yaratıcı yönlerine geçmeden önce temel konularda ustalaşmak gerekir."

Georgie annesinin kasnağını görmek istedi.

"Sen ne işliyorsun?"

"Sadece birkaç çiçek." Leydi Bridgerton eserini görmesi için onu yukarı kaldırdı. Aslında sadece birkaç çiçek. Başlıbaşına başyapıttı. Pembe şakayıklar, mor irisler, çeşitli narin beyaz çiçekler; hepsi yeşilin her tonundaki yapraklarla iç içe geçmişti.

Benedict'in sanatsal yeteneğini nereden aldığı açıktı.

"Bu muhteşem," dedi Georgie.

Annesinin yanakları mutluluktan kızardı. "Teşekkür ederim hayatım. Doğrudan kumaş üzerinde nakış işlemeye başlamadan önce birkaç günümü kâğıt üzerinde tasarlayarak geçirdim. Eskiden daha doğaçlama olmaya çalışırdım ama sonra her şeyi önceden planlamam gerektiğini fark ettim."

"Nakış işlemekten çok keyif alıyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle. Gerçekten keyif alıyorum."

Ama annesinin ses tonundaki bir şey Georgie'nin merakını uyandırdı. "Ama sanki buna şaşırmış gibisin."

"Şaşırmadım..." Leydi Bridgerton'ın kaşları çatıldı ve

yüzünde dalgın bir bakış belirdi, bu sanki insanın zihninin derinliklerindeyken edindiği türden bir bakış. “Sanırım bunu hiç düşünmedim,” dedi, “ama bir şeyler yaratmakta büyük bir tatmin duygusu var.”

“Yaratmak mı?”

“Ve bunu idrak edip gerçekleştirme. Ve insanın bunun her ikisinden de sorumlu olduğu bilgisi.”

Georgie nakış kasnağı boyunca işlenmiş düzgün nakışlara baktı. Sadece dikiş sepetinin en tepesinde durduğu için dikkatini çeken mavi ipliği aslında gereksiz yere kullanmıştı ama Georgie şu an bundan hoşlandığını fark etti. Rahatlatıcıydı.

Ve sonsuz. Mavi okyanustu, gökyüzüydü. Ve eğer kumaşı kasnaktan gevşetirse iplik sanki sonsuza kadar devam edecek gibiydi.

Tek yapması gereken sınırları kaldırmaktı.

Aubrey Malikânesi’ni seviyordu. Gerçekten seviyordu. Ailesini de çok seviyordu. Ama buradaki duvarlar yıllardır üzerine geliyordu ve o kadar yavaş gelmişti ki farkına bile varmamıştı.

Nicholas ona bir seçenek sunmuştu. Belki doğru bir seçim değildi ama teklifini hemen reddetmekle aptallık etmişti. Mantık yerine gururu seçmişti ve ona, kendini açıklamasına fırsat bile tanımamıştı.

Evet, evlenme teklif etmesinin tek nedeni, babasının onu İskoçya’dan çağırmasıydı ve bu onun canını sıkmıştı ama belki...

Belki...

Belki daha fazlası vardı?

Ya da olmayabilirdi ama olabilirdi de?

Olmasaydı bile kaderinde aşkı, tutkuyu, kalpleri, çiçekleri, aşk tanrılarının ve meleklerin yükseklerde söylediği her şeyi bulmak olmasa bile...

Belki yine de buna değerdı.

Peki evlenme teklifinin reddedilmemesi nasıl mümkün olabilirdi?

Georgie ayağa kalktı. “Ben Crake’e gidiyorum.”

Annesi ona şaşkınlıkla baktı.

“Şimdi mi?”

“Evet.” Artık kesin kararını verdiğine göre Georgie yola çıkmaya kararlıydı. “Bir atlı arabaya bineceğim.”

“Gerçekten mi? Atlı arabaya mı?”

“Yürümekle vakit kaybetmek yerine daha hızlı olur.”

“Acelen mi var?”

“Hayır.”

Evet. Ya Nicholas bu öğleden sonra İskoçya’ya gitmişse? Etraflıca düşündüğünde bu pek olası değildi ama mümkündü. Peki, eğer gitmişse o zaman kendisini aptal gibi hissetmez miydi?

Annesi pencereye doğru döndü ve kaşlarını çatı. “Yağmur yağacak gibi görünüyor hayatım. Bence gitmemelisin.”

Aslında demek istediği şuydu... *Yağmurda dışarı çıkmamalıydın çünkü üşüyebilir, soğuktan nefesin durabilir ve ölebilirsin.*

Georgie annesine güven verici bir gülümsemeye baktı. “O olayın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti anne. Gerçekten artık iyileştigimi ve yeterince büyüüp olgunlaştığımı düşünüyorum.”

Annesi cevap vermedi ve Georgie, annesinin hemen gelip onun başının üstüne ağır bir çarşaf gererek onun üzerinden içinde dumanı tüten bir kâse ile aşırı demlenmiş bir çay geçirmesini bekliyordu. Bu, Georgie’nin çocukluğunda yaygın bir ritüeldi. Annesinin, onun hayatını defalarca kurtardığından emin olduğu bir ritüeldi.

Garip bir hâl alan sessizliğin ardından Georgie, “Anne,” diyerek annesini konuşmaya zorladı.

Annesi derin bir iç çekti. “Kimsenin bu havada dışarı çıkmasını tavsiye etmem,” dedi. “En azından havanın birkaç dakika içinde nasıl olacağını düşündüğümde asla etmem.”

Sanki tam bir işaretmiş gibi, büyük bir yağmur damlası pencere camına çarptı.

İki Bridgerton da birden hareketsiz kaldı, pencereden dışarı bakıp bir damlanın daha düşmesini beklediler.

Hiç bir şey yoktu.

Georgie neşeyle, “Yanlış alarm,” dedi.

“Şu gökyüzüne bak,” diye karşı çıktı, Leydi Bridgerton.

“Her geçen saniye daha da kötü bir hâl alıyor. Sözümü dinle, şu anda Crake’e gidersen ya yolda ölürsün ya da bu gece orada mahsur kalırsın.”

“Belki de eve dönerken yolda ölürüm,” diye espri yaptı Georgie.

“Şakanın sırası değil.”

Şıp.

İşte bir yağmur damlası daha.

İkisi de tekrar pencereden dışarı baktı. Leydi Bridgerton içini çekerek “Sana bir arabaya binmeni öneririm,” dedi.

Şıp. Şıp, şıp, şıp, şıp.

Giderek şiddetlenen yağmur evin pencerelerine vurmaya başlamış, az önceki ilk minik yağmur damlacıkları yerini, iğne gibi sert iri damlalara bırakmıştı.

“Şimdi de gitmek istediğinden emin misin?” diye sordu Leydi Bridgerton. Georgie başını salladı. “Billie’nin bu öğleden sonra evde olduğundan bile emin değilim,” dedi annesi. “Arpa tarlaları hakkında bir şeyler söyledi, açıkçası ne olduğunu bilmiyorum. Aslında dinlemedim. Ama yapacak çok işi olduğu izlenimine kapıldım.”

Georgie, kız kardeşini ziyaret etme niyetinde olduğun-

da ısrar ederek annesinin bu ziyaretle ilgili varsayımlarını düzeltme zahmetine bile girmede. “Ben yine de şansımı deneyeceğim,” dedi.

Çat!

Leydi Bridgerton pencereye döndü. “Bu dolu mu?”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Georgie. Dışarı çıkmaya karar verdiği anda evren âdeta ona karşı çıkıyordu. Bu gidişle kar yağmaya başlarsa şaşırılmazdı.

Mayıs ayında.

Georgie pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. “Belki biraz beklersem,” dedi alt dudaklarını ısırarak, “Hava belki düzeldir.”

Ama düşündüğü gibi olmadı.

Bir saat kadar dolu yağdı.

Ardından yağmur.

Sonra durdu ama artık hava kararmıştı. Eğer Georgie daha gözü pek ya da daha aptal bir kadın olsaydı, ailesine ille de at arabasıyla oraya gitmek söyleyebilirdi (çamurlu yollarda ve bu karanlıkta buna asla izin vermezlerdi). Ama bu, hem kendi evinde hem de Crake Malikânesi’nde onun hakkında çok fazla soruya davetiye çıkarırdı.

“Yarın,” dedi kendi kendine. Yarın gidecekti Crake’e. Nicholas’a aptallık ettiğini ve hayır cevabını şimdilik dikkate almamasını ama henüz evet demeye de hazır olmadığını söyleyecek; bunun sorun olup olmadığını soracaktı.

Akşam yemeğini odasında yedi, Nicholas’ı gördüğünde ona söyleyeceklerini aklında tasarladı ve nihayet yatağına girdi.

Sabaha kadar o yatakta olacağını düşünmüştü.

Yanıliyordu.

Bölüm 9

Georgie yatakta birden doğruldu, şaşkın ve sersemlemişti. Saatin kaç olduğu ya da neden uyandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kalbi küt küt atıyordu, nabızı da çok hızlıydı ve...

Tık.

İçgüdüsel olarak yatağının başucuna doğru büzüldü. Hâlâ sesi tanımlayamayacak kadar kafası karışık.

Tık.

Kedilerinden biri miydi?

Tık... Tık... Tık...

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Bu son ses farklıydı, aynı anda gelen küçük tıklamalar gibiydi. Daha doğrusu, neredeyse hepsi aynı anda. Ve kesinlikle kedi değildi.

Tık... Tık... Tık...

İşte yine... Pencereden mi geliyordu?

İmkânsız. Belki bir kuş? Ama bir kuş neden sürekli aym noktaya vursun ki? Çok mantıksız. Bir insan olması lazım ama o da olamazdı. Odası çok yüksekteydi. Pencerenin önünde bir çıkıntı vardı ve tahminen bir insan orada durabilirdi ama oraya ulaşmanın tek yolu da babasının her zaman eve çok yakın dallanıp budaklanmasından yakındığı devasa meşe ağacına tırmanmaktı. Tırmanılrsa bile bir dalın üzerinden sürünerek ilerlemek gerekirdi.

Bir insanı eve kadar taşımasına ihtimal vermediği bir dalın üzerinden.

Ağaç tepelerinde dolaşp olağanüstü denecek aptalca riskler almasıyla tanınan kız kardeşi Billie bile buna hiç kalkışmamıştı.

Üstelik yağmur daha birkaç saat önce durmuştu. Ağaç dalları ıslak ve kaygandı.

“Ah, Aman Tanrım,” dedi Georgie.

Yatağından aşağı atladı. Bir hayvan olmalıydı. Son derece zeki bir hayvan ya da son derece aptal bir insan.

Tık... Tık... Tık...

Ya da çakıl taşlarıydı. Birisi penceresine çakıl taşları atıyordu.

Bir an düşündü... *Nicholas*. Ama Nicholas asla bu kadar aptal biri olamazdı. Ayrıca neden eve gizlice girsin ki?

Ve yine. Nicholas aptal değildi. Onunla ilgili en çok sevdiği şeylerden biri de buydu.

Yavaşça pencereye yaklaştı ama bunu neden yaptığını bilmiyordu. Biri çakıl taşı atıyorsa demek ki eve giremeyen biriydi. Tedbiren eline bir şamdan aldı, perdeleri kenara itip dışarı baktı. Ama dışarısı hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlıktı, bu yüzden şamdanı kolunun altına sıkıştırdı, sonra iki elini birden kullanarak pencereyi kaldırdı.

“Kim var orada?” diye fısıldadı.

“Benim.”

Birden dondu. Bu sesi tanıyordu.

“Senin için geldim Georgiana.”

Lanet olsun. Bu, Freddie Oakes’tu.

Sessiz patileriyle pencere pervazına atlayan kedisi Judyth ona doğru tısladı.

Bulutlu bir geceydi ama evdeki fenerlerden gelen ışık onu, ağacın gövdesiyle birleştiği yerde uzun bir dalın üzerine tünemiş hâlde görebilmesine yetiyordu.

Georgie fısıltıyla bağırmaya çalıştı. “Tanrı aşkına bura da ne yapıyorsun?”

“Mektubumu aldın mı?”

“Evet ama cevap yazmadığımı belki fark etmişsindir.” Georgie şamdanı kolunun altından çıkardı ve öfkeyle ona doğru salladı. “Hemen buradan gitmelisin.”

“Seni almadan gitmem.”

“Delirmiş,” dedi Georgie kendi kendine. “Kesinlikle zırdeli...”

“Senin için deliriyorum,” diyerek gülümsedi ve Georgie’nin tek düşünebildiği... *onun dişlerinin ne kadar beyaz ve düzgün* olduğuydu. Freddie Oakes her açıdan yakışıklı bir genç beyefendi. Sorun şu ki Freddie Oakes da bunun farkındaydı.

“Seni seviyorum, Georgiana Bridgerton,” dedi, yine o kendinden emin gülümsemesiyle. “Karım olmanı istiyorum.”

Georgie homurdandı. Bunun olabileceğine bir an bile inanmıyordu. Ve onun da buna inandığını düşünmüyordu.

Freddie Oakes ona âşık değildi. Sadece onunla evlensin diye böyle düşünmesini istiyordu. Gerçekten bu kadar saf olduğunu mu sanıyordu? Daha önce kadınlarla bu konuda çok mu başarılı oldu ki onun da diğerleri gibi bu saçmalığa inanacağını düşünüyordu?

“Senin kedin mi?” diye sordu.

“Onlardan biri,” diye yanıtladı Georgie, Judyth’i geri çekerek. Gümüşü renkli kedi daha da yüksek sesle ona doğru tıslıyor, küçük patileri havada fırıldak gibi dönüyordu. “Çok iyi bir karakter tahlilcisidir.”

Freddie hakareti anlamamış gibiydi. “İkinci mektubumu aldın mı?” diye sordu.

“Ne? Hayır.” Judyth’i yere indirdi. “Bana mektup falan yazmamalısın.”

“Ezberimde zaten,” dedi Freddie. “Eğer mektuptan önce gelirsem diye ezberledim.”

Ulu Tanrım.

“Freddie,” dedi Georgie, “birisi seni görmeden gitmelisin.”

“*Sevgili Georgiana’m,*” diye seslendi.

“Sus! Hemen.” Georgie gökyüzüne bakmak için başını kaldırdı. “Sanırım yine yağmur yağacak. O ağaç güvenli değil.”

“Beni önemsiyorsun.”

“Hayır, sadece o ağacın güvenli olmadığını söylüyorum,” diye karşılık verdi. “Gerçi neden bunun için endişelendiğimi de Tanrı bilir. Bu havada ancak bir aptal oraya tırmanır ve ben de hayatımın geri kalanında daha az aptalla muhatap olmuş olurum.”

“Bu biraz yaraladı, Bayan Bridgerton.”

Georgie homurdandı.

“Mektupta bu yoktu,” diye açıkladı Freddie.

“Mektubun içinde ne olduğu umurumda değil!”

“Sana onu ezbere okuyup bitirdiğimde anlayacaksın,” dedi.

Georgie gözlerini devirdi ve içinden Tanrı’nın kendisini koruması için dua etti.

“İşte yazdıklarım.” Önemli bir konuşmadan önce insanların yaptığı gibi boğazını temizledi. “*Senden haber alamamış olmak beni anlatamayacağım kadar fazla üzüyor.*”

“Sus,” diye yalvardı Georgie.

Ama o dinlemeyip aklına koyduğu gibi okumaya devam etti. “*Mektubumda sana kalbimi açtım. Sevgi ve bağlılık dolu sözler yazdım ama karşılığında sadece sessizlik duy-dum. Mektubumu almadığına inanıyorum, çünkü sessiz ka-larak yaralamayacak kadar yumuşak kalpli ve sevimlisin.*”

Bitirdiğinde başını kaldırıp beklentiyle baktı.

“Sana ilk mektubu aldığımı zaten söylemiştim,” dedi Georgie.

Biraz bozuldu. Ama sadece bir anlık. “Pekâlâ,” dedi insanın mantığı ve gerçeği göz ardı etmeye karar verdiğinde kullandığı ses tonuyla, “Ayrıca şunu da yazdım: *Eğer heyecanıyla seni korkuttırıysam özür dilerim. Ama bunu yapmamın nedenini bilmelisin çünkü seni umutsuzca çok seviyorum. Bunu hiçbir zaman başka bir kadına hissetmedim.*”

Georgie eliyle alnını kapattı. “Dur Freddie. Dur biraz. İkimizi de utandırıyorsun. Ama en çok kendini.”

“Ben utanmıyorum,” dedi dramatik şekilde elini kalbinin üzerine koyarak. Ama bu hareket onun sallanmasına neden oldu ve Georgie düşeceğini sanıp nefesini tuttu. Ama ağacı düşündüğünden daha iyi kavramış olmalıydı çünkü tüneğinde sağlam şekilde durmaya devam ediyordu, bacaklarını pencereye doğru uzanan uzun bir dala dolamıştı.

“Tanrı aşkına Freddie, kendini öldürmeden aşağıya inmelisin.”

“Benimle evlenmeyi kabul edene kadar bu ağaçtan inmem.”

“O zaman orada kalıp kendine bir kuş yuvası yapmaya başla çünkü bu asla gerçekleşmeyecek.”

“Neden bu kadar inatçısın?”

“Çünkü seninle evlenmek istemiyorum!” Georgie önce Judyth’i kenara çekti, ardından Blanche pencere pervazına atladı. “Dürüst ol Freddie, evlenecek başka birini bulamadın mı?”

“Ben seni istiyorum.”

“Hadi ama.... İkimiz de beni gerçekten sevmediğini biliyoruz.”

“Tabii ki ben...”

“Freddie.”

Judyth tısladı. Blanche da aynısını yaptı, zaten Blanche her zaman Judyth ne yaparsa onu yapardı. Bu noktada Cat-Head ayağa fırladı ve şimdi arka arkaya dizilmiş, Freddie’ye düşmanca bakan üç kedi vardı. “Peki.” Freddie’nin ağzı sert bir çizgi hâline dönüştü ve birden tüm tavrı değişti. “Seni sevmiyorum. Kimseyi sevmiyorum. Ama evlenmem gerekiyor. Ve bu iş için en iyi kadın sensin.”

“İnsan bu iş için en iyi kadının, bu işe gerçekten *istekli* bir kadın olması gerektiğini düşünür.”

“O kadını bulma lüksüm yok,” diye karşılık verdi. “Artık evlenmem lazım.”

“Ne kadar *borcun* var?”

“Oldukça,” dedi. “Sen, çeyiz ve tahammül edilebilirliğin mükemmel birleşimisin.”

“Beni böyle mi ikna etmeyi düşünüyorsun?”

“Güzelce ikna etmeye çalıştım,” dedi.

“Beni kaçırarak mı?”

Freddie bir kez daha fütursuzca elini sallayarak Georgie’nin yüreğinin ağzına gelmesine neden oldu. Ama Freddie vazgeçmiyordu. Bir keresinde birinin ona, Freddie’nin doğuştan atletik olduğunu, Eton’da kriket sahalarına hükmettiğini söylediğini hatırladı. Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun çünkü onun henüz yere düşmesinin tek nedeninin bu olduğunu düşünüyordu.

“Ben her şeyi gerektiği gibi yaptım,” dedi. “Seninle dans ettim. Seni kitapçıya götürdüm.”

“Beni kaçırdığın yere.”

Freddie omuz silkti. “Alacaklılarım ödeme takvimini önemli ölçüde öne aldılar. Şimdi lütfen, teklifimi kabul et. Başka seçeneğin yok. Bunu bilmek zorundasın. İtibarın iki paralık oldu.”

“Sayende!”

“O hâlde izin ver bunu telafi edeyim. Evlendiğimizde her şey sona erecek. Adımla koruma altında olacaksın.”

“Senin adınla korunmak istemiyorum,” dedi Georgie.

“Sen Bayan Oakes olacaksın,” dedi ve açıkçası Georgie onun kendisini kasten mi duymazdan geldiğini ya da Georgie’nin konuştuklarını fark edemeyecek kadar kendi büyüklüğüne kapılmış olup olmadığını anlayamıyordu.

Freddie ona doğru eğildi. “Babam öldüğünde sen Leydi Nithercott olacaksın,” dedi.

“Bayan Bridgerton olarak kalmayı tercih ederim.”

“Bayan Bridgerton bir kız kurusu.” Dalın üzerinde hızla ilerlemeye başladı. “Kız kurusu olmak istemezsin.”

“Kes şunu, Freddie!” Georgie ona panik içinde ve kocaman açılmış gözlerle baktı. Tabii ki bindiği dalın onu odasının penceresine kadar götürebileceğini hiç sanmıyordu.

“Geliyorum.”

“Gelmiyorsun.”

“Kaderini kabul et Georgiana.”

“Şimdi çılgık atacağım,” diye uyardı.

Freddie ona, sen beni aptal mı sandın, der gibi güldü. “Eğer bağırarak olsaydın şimdiye kadar bağırırdın.”

“Bunu yapmamamın tek nedeni erkek kardeşimin bu gece burada olması ve eğer seni burada görecektse olursa karını kesinlikle deşeceği.”

“Yani beni umursuyorsun.”

Tanrı biliyor ki, bu adam gerçekten aptalın tekiydi. “Seni değil, erkek kardeşimi umursuyorum,” diye bağırdı. “Çünkü onun cinayetten hapse atıldığını görmek istemiyorum. Senin yüzünden başıma gelecek başka bir skandala daha ihtiyacım yok. Zaten hayatımı mahvettin.”

“Öyleyse izin ver, düzelteyim.”

“Sanırım başından beri planın buydu.”

Freddie dalın üzerinde birkaç santim daha ilerlerken tekrar omuz silkti. “Senin için yapılmış daha iyi bir plan bulamazsın.”

“Freddie, yapma! O dal senin ağırlığını kaldırmaz.”

“O zaman bana bir ip at.”

“Burada ip falan yok! Neden yatak odamda bir ip olsun ki? Ve Tanrı aşkına, hemen geri git.”

Dinlemedi.

“Yaklaşma,” diye uyardı Georgie. Dalın onun ağırlığını taşıyabileceğinden endişelenmeye başlamıştı. Dal düşündüğü kadar eğilmiyordu.

“Benimle evleneceksin,” diye bağırdı Freddie.

“Sana para versem daha mı kolay olur?”

Freddie birden durdu. “Bunu yapar mıydın?”

“Hayır!” Georgie o sırada eline geçen bir kitabı ona fırlattı.

“Ah!” Kitap onun omzuna çarptı. “Kes şunu!”

Georgie bir kitap daha attı.

“Ne halt ediyorsun?”

“Senin gibi birine karşı onurumu savunuyorum,” diye bağırdı Georgie. Öne doğru eğilmeye çalıştı ama kediler yolunu kapatıyordu. Sonra gözlerini Freddie’den ayırmadan ne bulduysa birer birer fırlattı. “Kendi iyiliğini düşünüyorsan,” diye tekrar uyardı, “en son beni seninle evlenmeye ikna etmeye çalıştığında ne olduğunu hatırla.”

“Yapma... Yüce İsa!”

Bir mürekkep hokkasını kafasına fırlattı.

“Bak ondan burada bir tane daha var,” diye gürledi Georgie. “Onunla çok sayıda mektup yazıyorum.”

Freddie’nin yüzü hoşnutsuz bir hâl aldı. “Senin için bu zahmete değmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.”

“İşte ben de *bunu söylüyorum*,” diye bağırdı Georgie. İkinci hokkayı da fırlattı ama o bundan kaçınmak için harekete geçtiğinde, Cat-Head (üç kedisi arasında hiçbir zaman en zekisi olmamıştı) tekrar pervazın üzerine atladı, korkunç şekilde miyavlayıp *pençesini* çıkararak pencereden dışarı fırladı.

“Cat-Head!” Georgie ona yetişmek için öne atıldı ama daha kollarını pencereden çıkarmadan kedi çoktan Freddie’nin suratına yapışmıştı.

“Çek şunu üstümden!” diye çığlık attı.

“Cat-Head! Cat-Head, geri dön!” Georgie sesini alçak tutmaya çalışarak tısladı. Diğer yatak odaları köşedeydi, yani şansları varsa Freddie’nin çığlığını kimse duyamazdı.

Freddie kedinin tırmıklarına karşılık verip onu üzerinden atmaya çalıştı ama Cat-Head onu alt etmeye kararlı görünüyordu ve çok geçmeden tıpkı tüylü bir ahtapot gibi pençelerini Freddie’nin kafasına doladı.

Tüylü, pençeli bir ahtapot.

“Seni kahrolası...” Freddie’nin sözleri, kediyi tam ortasından yakaladığında öfkeli bir homurtuya dönüştü.

“Sakın kedimi fırlatmaya cesaret edeyim deme!” diye uyardı Georgie.

Ama Freddie onu çoktan karnından yakalamıştı. Cat-Head ona doğru güçlü bir kedi çığlığı attı ve Freddie onu hızla ileri doğru fırlattı.

Freddie için işler pek iyi gitmiyordu.

Cat-Head ise muhteşem bir performans sergiliyordu. Sanki havada asılı kalmış gibi tüylerinin her yöne doğru dikildiği o korkunç görüntüye büründükten sonra pençelerini başka bir daldan sarkan yaprak yığınınına soktu, sonra da kendisini güvenli şekilde saldı.

Freddie ise dengesini tamamen kaybetti. Tutunmaya

çalışırken acı dolu çığlıklar attı ama daldan kayarak düştü ve birkaç dala daha çarptı. “Aman Tanrım.” Pencereden dışarı eğilen Georgie’nin bu sözleri bir anda ağzından dehşet dolu bir çığlık hâlinde çıktı. “Aman Tanrım.” Ölmüş müydü? Onu öldürmüş müydü? Kedisi mi öldürmüştü?

Hemen odasından çıkıp koridordaki masadan bir fener aldı.

“Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!” Hızla merdivenlerden indi, koridordan geçip ön kapıdan çıplak ayakla dışarı çıktı. “Aman Tanrım.”

Freddie ağacın dibinde hareketsiz yatıyordu. Başı kanıyordu ve gözlerinden biri şimdiden şişip kapanmış gibi görünüyordu.

“Bay Oakes?” Ona doğru yaklaşarak tereddütle sordu. “Freddie?”

Freddie inledi.

Tanrı’ya şükür. Ölmemişti.

Biraz daha yaklaşıp ayak parmağıyla kalçasını dürttü. “Bay Oakes, beni duyabiliyor musunuz?”

“Orospu.”

Yani bu bir evetti.

“Yaralandınız mı?”

Freddie ona kötü niyetli bir bakış attı. Tek gözlü, kötü niyetli bir bakış, çok kötü.

“Eee, *nereniz* yaralandı?” diye sordu acıyarak.

“Her yerim, seni lanet geri zekâlı.”

“Biliyorsun,” dedi Georgie. “Bu tamamen senin hatan ve burada sana yardım çağırabilecek tek kişi benim. Bunu dikkate alırsan, biraz daha kibar olmayı düşünebilirsin.”

Georgie feneri daha yakın tuttu. Kafasında çok fazla kan vardı ama karanlıkta bunun ne kadarının mürekkep hokkasından geldiğini söylemek zordu. En kötüsü bu değildi.

Sol kolu doğal olmayan, insanlık dışı bir açıyla bükülmüştü. Yüzünü buruşturdu. “Sanırım kolunu kırmışsın.”

Freddie’nin cevabı, hepsi ona yönelik olan bir dizi iğrenç küfürden ibaretti.

“Bayan Georgiana? Bayan Georgiana?”

Bu, sabahlığıyla ön basamaklardan hızla inen Thamesly’ydi. Georgie, olay yerine ilk gelenin kâhya olmasına şaşırmamıştı. Adamın her zaman olağanüstü derecede iyi bir kulağı vardı.

“Bayan Georgiana, ne oldu?”

“Bir kaza oldu,” diye açıkladı Georgie, bu arada bakışlarını kâhyadan çevirmesi gerektiğini düşündü çünkü Thamesly’yi daha önce üniformadan daha başka bir kıyafetle gördüğünü düşünmüyordu. “Bay Oakes yaralandı.”

Kâhyanın gözleri kocaman açıldı. “Bay Oakes mu dediniz?”

“Evet.”

Thamesly yerdeki adama baktı. “Kolunu kırmış gibi görünüyor.”

Georgie başını sallayıp doğruladı.

“Oldukça acı verici görünüyor.”

“Öyle, lanet olası geri zekâlı,” diye bağırdı Freddie yatığı yerden, “ve eğer...”

Thamesly ileri doğru küçük bir adım attı ve eğilip Freddie’nin eline baktı. “Tıbbi yardım almak için oldukça geç,” dedi Georgie’ye. “Yaralarında hayati tehlike yok gibi görünüyor, böyle durumlarda şahsen doktoru rahatsız etmekten hoşlanmıyorum.”

Georgie’nin gözleri doldu. Kâhyayı sevdiğini daha önce hiç bu kadar hissetmemişti.

“Yüzü de kesilmiş gibi,” dedi Thamesly. Aşağıya, sonra tekrar yukarı baktı. “Yara izi bırakacak türden bir kesik.”

“Düzgün dikilirse kalmaz,” dedi Georgie.

“Gece yarısı,” dedi Thamesly sahte olduğu bariz şekilde anlaşılan bir hayıflanmayla içini çekerek. “Ne yazık ki.”

Georgie o an sinirden bir kahkaha atmamak için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Uzanıp kâhyayı kolundan tuttu ve onu Freddie’den uzaklaştırdı. “Bunu yaptığın için sana çok teşekkür ederim,” diye fısıldadı, “ama yine de ona yardım etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ölürsa...”

“Ölmez.”

“Ama ölürsa, vicdanımı sızlatır.”

“Elbette bu geri zekâlının ağaca tırmanmasının sorumluluğunu üstlenmeyeceksiniz.” Thamesly başını kaldırıp ona baktı. “Ağaçtan düştüğünü sanıyorum.” Georgie başını sallayıp onu doğruladı. “Odama girmeye çalışıyordu.”

Thamesly’nin burun delikleri öfkeden genişledi. “Onu öldüreceğim.”

Thamesly’nin imzası olan ve her zamanki monoton tavrıyla söylediği bu sözler neredeyse komikti. Georgie aceleyle, “Öyle bir şey yapmayacaksın,” diye fısıldadı. “Babası bir baron. Ben onu yaralayacak olursam kurtulabilirim ama sen kesinlikle kurtulamazsın.”

“O sizin ilginizi hak etmiyor, Bayan Georgiana.”

“Hayır ama sen benim hatırıma ilgilenebilirsin.” Georgie başını kaldırıp ona baktı. Thamesly’nin onun ikinci babası olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama hatırlayabildiği kadarıyla Thamesly onun hayatında daima sakinleştirici, şefkatli bir varlıktı ve ona derinden değer veriyordu.

“Onun yüzünden uykularım kaçmayacak,” diyen Georgie başını hâlâ yerde yatan Freddie’ye doğru salladı. “Ama yaralarına gerektiği gibi müdahale etmediğimiz için cezalandırılırsanız kendimi asla affetmem.”

Thamesly'nin soluk mavi gözleri buğulandı.

“Yardım etmeliyiz,” dedi Georgie. “Sonra da buradan çıkarmalıyız.”

Thamesly başıyla onayladı. “Annenizle babanızı çağıracağım.”

“Hayır!” Georgie şaşırtıcı bir hızla onun kolunu kavradı. “Kimse onun burada olduğunu bilmese daha iyi olur.”

“Ama yaptığının bedelini ödemeli.”

“Haklısın, bunu ben de istiyorum ama ikimiz de sonunda bunu ödeyecek olanın ben olduğumu biliyoruz. Eğer bu işe başka biri karışırsa bu, çenesini asla kapalı tutmaz.” Georgie kaşlarını çatarak dudaklarını büktü ve hızla eve, ardından da ahırlara doğru baktı. “Bir at arabası bulabilir misin?”

“Ne düşünüyorsunuz?”

“Bir at arabası bulabilir misin?” diye tekrarladı Georgie.

“Elbette,” diye yanıtladı kâhya. Burnunu çekti, onun becerilerini sorgulamasına açıkça gücenmişti.

“Ben bir çift ayakkabı, bir palto ve de bandaj olarak kullanabileceğimiz bir şey almak için içeri gideceğim. Bu arada sen de bir at arabası bul, sonra da onu arabanın içine koyup uzak bir yere götürelim.”

“Sonra?”

“Sonra da...” diye düşündü, ayak parmağı ile çimenleri tekmelerken yüzünü buruşturarak, “Sonra da...”

Ne yapacaktı?

“Efendim?”

Başını kaldırdı. Aslında yapabilecekleri tek bir şey vardı.

“Sonra da gidip Nicholas’ı bulalım.

Bölüm 10

“Efendim”

Nicholas kulağında vızıldayan böceği uzaklaştırdı.

“Efendim! Efendim!”

Derin bir nefesle uyandı, titreyerek doğrulmaya çalıştı. Uykusu bölündüğünde asla iyi uyanmazdı.

“Ne var? Sorun ne?” dediğini sanıyordu ama muhtemelen aslında daha karmaşık bir şeyler söylemişti. Gözlerini kırıştıtırarak açtı. Wheelock yatağının yanında, elinde bir mumla duruyordu.

“Wheelock? Ne var, sorun ne?”

“Size ihtiyaç var,” diye fısıldadı Wheelock. “Thamesly buradaydı.”

Uyku hâlâ beynini bulandırıyor olsa bile bir anda açılıvermişti. “Thamesly mi? Neden? Ne? Birisi mi yaralandı?”

“Detaylar hakkında yeterince bilgi sahibi olamadım,” dedi Wheelock. “Sadece ama sadece sizi uyandırmamı istediğini söyleyebilirim.”

“Neler oluyor, Tanrı aşkına?” Nicholas kendi kendine mırıldandı.

Wheelock ona bir kâğıt parçası uzattı. “Bunu size bıraktı.”

“Şu an burada değil mi?”

“Hayır. Hemen gitti. Bayan Georgiana’yı daha uzun süre yalnız bırakamayacağını söyledi.”

“Georgiana!” Nicholas hemen yataktan fırladı ve kıyafetlerini bulmak için sendeleyerek gardıroba gitti. Ama Wheelock çoktan onları hazırlamıştı bile. Elinde bir gömlek tutuyordu ama Nicholas önce Thamesly’nin mesajım okumak istedi.

“Ne diyor?” diye sordu Wheelock.

Nicholas birkaç kısa cümleden ibaret olan notu Wheelock’un mumunun ışığında okudu. “Fazla bir şey anlatmıyor. Sadece o ve Georgiana’nın benim yardımımıza ihtiyacı olduğunu ve eski Millston çiftlik evine gitmem gerektiğini yazıyor.”

“Sanırım o yer...”

“Burası Billie’nin yıllar önce bileğini burktuğu yer, evet. Sanırım hâlâ bakımsız hâlde, değil mi?”

“Evet, depo olarak kullanılıyor ama orada kimse yaşamıyor.”

Nicholas korku dolu bir telaşla kıyafetlerini kaptı. “Thamesly sana *herhangi* bir şey söyledi mi? Georgiana’ya bir şey mi olmuş? Hasta mıymış? Yaralanmış mı?”

Wheelock başını iki yana salladı. “Sanmıyorum, hayır. Başka birisinin acilen tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu söyledi.”

“Başka biri mi? Bu saatte onunla dışarıda olan bu lanet olası da kim?” Nicholas saate baktı ama seçemeyecek kadar karanlıktı.

“Saat kaç, Tanrı aşkına?”

“İki buçuk, efendim.”

Nicholas alçak sesle küfretti. Çok kötü bir şey olmuş olmalıydı.

“Çizmeleriniz efendim.” Wheelock onları elinde tutuyor-

du. “Daha az gürültü yapmak için bunları dışarıda giymenizi önerebilir miyim?”

Nicholas bir yandan onu onaylarken hayranlıkla başını salladı. “Her şeyi de düşünürsün, öyle değil mi?”

“Bu benim görevim efendim.”

Çoraplı ayaklarıyla odadan dışarı çıktılar ve büyük merdivenlerden sessizce indiler. Nicholas gecenin bu saatinde Crake’te nadiren yürürdü Taşrada bütün Rokesby’ler erkenden yatıyordu. Sayısız nişan ve eğlencenin insanı sabahın erken saatlerine kadar oyaladığı Londra gibi değildi.

Karanlıkta ev çok farklıydı. İçeri süzülen ay ışığı büyük salonda parlıyor, zemin boyunca ve duvarlarda soluk çizgiler ve gölgeler oluşturuyordu. Mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu ama hava garip bir şekilde sanki nefesini tutmuş, bir şeyin ya da birinin sessizliği delmesini bekliyor gibiydi. Nicholas bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

Merdivenlerin sonunda Wheelock, Nicholas’ın kolunu tutarak onu durdurdu. “Beni dışarıda bekleyin efendim,” diye fısıldadı. “Bir dakikadan kısa sürede orada olacağım.”

Nicholas kaybedecek zamanları olmadığını söyleyecekti ki Wheelock o daha ağzını açamadan koşarak uzaklaştı. Nicholas onun peşinden seslenerek evdekileri uyandırma riskini göze alamadı. Bunun yerine dışarı çıktı ve ön basamaklarda durup sonunda çizmelerini ayağına giydi. Bir dakika sonra kâhya elinde kendi ayakkabıları ile yeniden ortada belirdi.

“Ben de sizinle geliyorum,” dedi.

“Sen de mi?” Nicholas bunu beklemiyordu.

Wheelock son derece alınmıştı; geri çekildi. “Efendim.”

“At sürebilir misin?” diye sordu.

“Tabii ki sürebilirim.”

Nicholas ona onaylayan bir baş işareti yaptı. “O hâlde gidelim.”

*

Yaklaşık on dakika sonra eski çiftlik evine yaklaştılar ve Nicholas yan taraftan parlayan bir ışık gördü, muhtemelen bir fenerden geliyordu.

“Bu taraftan sanırım,” dedi. Ayrıca Wheelock’ın şaşırtıcı derecede becerikli bir binici olduğunu söylemeliydi.

Atlarını yavaşlattılar, köşeyi döndüler ve Nicholas mülkü çevreleyen eski taş duvarın yakınında üç kişi olduğunu görür gibi oldu. Georgie ve Thamesly yere çömelmişlerdi ve yerde yüzükoyun yatan, uzaktan kimliği belirlenemeyen üçüncü bir kişiyle ilgileniyorlardı.

“Georgiana!” Nicholas alçak sesle ona seslendi. Georgiana başını kaldırdı, duruşundan rahatladığı belli oluyordu.

Eyerlerinden aşağı atlarken “Ben atlarla ilgileneceğim,” dedi Wheelock.

Nicholas dizginleri ona verdi ve aceleyle Georgie’nin yanına geçti.

“Georgiana,” dedi tekrar. “Neler oluyor? Hepiniz...” Aşağıya baktı. “Lanet olsun!”

Nicholas onu kenara çekti. “Freddie Oakes mu bu?”

Georgie başını sallayıp onu doğruladı. “Kolunu kırdı.”

Oakes ona tükürmeye hazırlandı. “Küçük o...”

Thamesly, Oakes’un bacağına bastı. “Bir hanımefendinin önünde uygun dille konuşmak gerektiğini hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?”

“Aferin, Thamesly,” diye mırıldandı Nicholas.

“Ayrıca başını da yardı,” dedi Georgie. “Kanamayı yavaşlattım ama tamamen durduramıyorum.” Alnına, saç çizgisine yakın bir yerde tuttuğu bandajı kaldırdı.

“Işığı yakına getirin,” dedi Nicholas.

Thamesly feneri yaklaştırdı. Kurumuş ve sızan kandan bunu söylemek zordu ama Oakes’un şakağında pek de ciddi olmayan bir yırtık varmış gibi görünüyordu. Yüzünün geri kalanı oldukça iyi çizilmişti ama yarası şu an kanamıyordu.

“Oldukça kan kaybettiğini düşünüyorum, çok kötü görünüyor,” dedi Georgie. “Ve olayın üzerinden bir saat-ten fazla zaman geçti.”

“Şu an daha iyi ama kötü görünmesi çok normal,” diye doğruladı Nicholas. “Kafa derisi yoğun şekilde damarlıdır. Burası her zaman vücudun diğer kısımlarına göre daha fazla kanar.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi.

Nicholas başını kaldırıp ona baktı. “Onun için endişeleniyor musun?”

“Sadece ölmesini istemiyorum.”

Nicholas hızlı bir değerlendirme yaptı. Tam bir muayene olmadan doğru karar vermesi mümkün değildi ama giderek iyileşecek gibi görünüyordu.

Nicholas, Georgie’ye dönüp “Ölmeyecek,” dedi. “Ne yazık ki! Ama...” Ona daha yakından baktı ve ardından Thamesly’ye elindeki feneri iyice yaklaştırmasını işaret etti. “Kanının renginin değişmesi kafamı biraz karıştırdı.”

“Ah, o mürekkep lekesi,” dedi Georgie. “Ona hokka fırlattım. Bunu gömleğinin üzerinde de görebilirsin.”

“Kahrolası yazı mürekkebi!” Oakes birden bağırdı. “Bu sen misin Rokesby?”

“Ta kendisi,” diye yanıtladı Nicholas, sesi gergindi. Georgie’nin kendisiyle Freddie Oakes’un Eton’da aynı dönemde okuduklarını bilip bilmediğinden emin değildi, bu yüzden ona dönüp, “Birlikte okula gitmiştik,” dedi.

Freddie kendine özgü sırtışılarından biriyle, “Çok iyi arkadaşlık,” dedi.

“Değildik,” dedi Nicholas.

Ama Freddie bu açıklamayı dikkate bile almadı. “Ah, ne zamanlarımız oldu birlikte.”

Nicholas başını iki yana salladı. “Olmadı. Hem de hiç.”

“Ah, mızıklanmayı bırak.”

“Mızıklanmak?” diye tekrarladı Georgie.

Nicholas omuz silkti. Ne anlama geldiğini bilmiyordu. “Hareket etme,” dedi Freddie’ye. “Koluna bakmam gerek.”

“Seni kaç yıldır görmüyorum,” diye devam etti Freddie. “Ne kadar oldu... Altı mı? Sekiz mi?”

Nicholas onu duymazdan geldi.

“On mu?”

“Hareket etme,” diye çıkıştı Nicholas. “Yaranı tedavi etmemi istiyor musun, istemiyor musun?”

“Eee-evet,” dedi Freddie, bir an kararsız kalıp sözcüğü iyice uzatarak. “Gerçi burada ne yaptığına dair en ufak bir fikrim bile olmadığını söylemeliyim.”

“Yakınlarda oturuyorum,” dedi Nicholas.

Georgie başını uzattı. “Tıp eğitimi görüyor, doktor olacak.”

“Ah!” Oakes’un yüzü anında aydınlandı. “Keşke daha önce söyleseydin.” Tekrar Georgie’ye baktı. “Biz çok sıkı arkadaşlık.”

“Değildik,” diye çıkıştı Nicholas ve dönüp Georgie’ye baktı. “Kopya çektiği için okuldan kovuldu.”

“Kovulmadım, ayrılmam istendi,” diye düzeltti Freddie.

Georgie, Nicholas’a baktı. “Aym şey değil mi?”

Nicholas omuz silkti. “Hiçbir eğitim kurumundan ayrılmam istenmediği için bilmiyorum.”

“Benim hatam değildi,” dedi Freddie. “Winchie bana özellikle yanlış kopya verdi, geri zekâlı pislik.”

Nicholas gözlerini devirdi. Tanrı’nın onu bu geri zekâlılardan uzak tutmasını diledi.

“Ama sonuçta arkadaşız, değil mi?” Freddie, yaralı olmayan koluyla Nicholas’ın koluna vurdu neşeyle. “Bir ara Londra’ya uğra. Seni benim kulübe götürürüm. Oradaki insanlarla tanıştıtırırım, neredeyse herkesi tanırım.”

Nicholas ona sert bir bakış attı. “Arkadaşın olmak istemiyorum ve kimseyle tanıştıtırılmak da istemiyorum. Eğer o lanet çeneni kapatırsan kırık koluna bakacağım.” Georgie’ye baktı. “Affedersin.”

Georgie ona kocaman açılmış gözlerle bakıp başını iki yana salladı. Aksine, bu konuşmadan büyülenmiş görünüyordu. “Özre gerek yok.”

“Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?” diye sessizce sordu Nicholas.

“Sonra,” dedi Georgie. “Yaralarıyla ilgilendikten sonra.” Nicholas, Oakes’un yaralı kolunu dikkatle muayene etti. “Aaah!”

“Özür dilerim,” dedi Nicholas hemen.

“Sana yardım edebilir miyim?” diye sordu Georgie.

“Onun bana dokunmasını istemiyorum,” dedi Freddie.

Georgie buna inanamayarak “Hani benimle *evlenecektin*,” dedi.

“Artık durum tamamen farklı,” diye homurdandı Oakes.

“O, sen beni kasten yaralamak istemeden önceydi.”

“Ah ama ben seni her zaman yaralamak istedim.”

Nicholas bunun üzerine hafifçe irkildi. “Gerçekten yardım etmek istiyor musun?” diye sordu.

“Tabii. Gerçekten.” Georgie’nin yüzü birden aydınlandı. “Âdeta kader. Az önce bundan konuşuyorduk.”

“Sen o sırada benim kolumu kırmaktan söz etmiyor muydun?” diye sordu Freddie.

“*Senin* kolunu kırmaktan hiç söz etmedim,” dedi Georgie. Ona sinirli bir bakış attı. “Tanrı aşkına Freddie, mantıklı ol.”

“Beni yaralamak için kasten ağaçtan düşürdün!”

Nicholas şaşkın bir hâlde Georgie’ye baktı. “Onu ağaçtan mı düşürdün?”

“Keşke.”

Thamesly, feneri Nicholas’a daha yakın tutarak “Sanırım işin için de bir de kedi var,” dedi.

“Ah.” Nicholas, Freddie’nin yüzüne bir kez daha baktı. “Bu yüzündeki çizikleri açıklıyor.”

“Bazıları,” dedi Freddie somurtarak. “Geri kalanlar ağaçtan.”

“Seni kedi mi ısırды?” diye sordu Nicholas alaycı bir tavırla. Freddie’nin yaraları arasında en tehlikelisi kedi ısırığı olabilirdi.

“Hayır. Ama kahrolası bana keskin pençeler attı.”

“Korkmuştu, o yüzden pençe attı,” dedi Georgie.

“O kedi hemen vurulmalı,” diye bağırdı Freddie.

Thamesly tekrar onun bacağına bastı.

“Senin yerinde olsam Bayan Bridgerton’ın kedisi hakkında kötü konuşmam,” diye önerdi Nicholas. “Aslında, ben sormadığım müddetçe hiç konuşmanı istemiyorum.”

Freddie’nin ağzı düz bir çizgi şeklini aldı ve başını sallayıp onayladı.

“Güzel. Şimdi kıpırdama. Gömleğini keseceğim.”

Nicholas Edinburgh’dan gelirken yanında küçük bir sağlık çantası getirmişti -onsuz asla seyahat etmezdi- ve Crake’ten ayrılmadan önce yanına almıştı. Çantadan küçük bir makas çıkardı; keten kesmek için pek ideal değildi

ama yapmak zorundaydı. Muhtemelen kumaşa ilk kesiği attıktan sonra onu daha hızlı yırtabilirdi ama Oakes'un kolunu gereğinden fazla zorlamak istemiyordu.

“Bunu ben yapabilirim,” dedi Georgie.

Nicholas baktı.

“Gömleği. Kesip çıkarabilirim. Böylece sen de onun yüzündeki yaraya bakabilirsin.”

“İyi fikir.” Nicholas ona makası uzattı.

Georgie gülümsedi ve işe koyuldu.

“Uygun makaslarla daha hızlı kesersin,” dedi Nicholas.

“Anladım,” diye onu temin etti Georgie ve gerçekten halletmişti.

Nicholas dikkatini tekrar Oakes'un alnına çevirdi. Esas yaranın kesinlikle temizlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden hemen tıbbi malzeme çantasında sakladığı küçük viski şişesini çıkardı ve birazını mendilinin üzerine döktü.

“Bu biraz...”

“Yakacak, biliyorum,” dedi Freddie sertçe.

Nicholas ona belli belirsiz onaylayan bir baş işareti yaptı. Bu muhtemelen onun bütün gece söylediği en mantıklı şeydi.

Nicholas yüzündeki kanı temizlerken Freddie cam yandığı için irkildi ama bu beklenen bir şeydi. Nicholas açık bir yaraya viski döküldüğünde canı yanmayanı daha görmemişti. Öte yanda, Georgiana, gömleği üzerinde hâlâ tizlikle çalışıyordu, küçük makasla minik kesikler yapıyor, tamamen (ve gereksiz bir şekilde) düzgün bir çizgide ilerliyordu.

“Neredeyse bitti,” dedi Georgie.

Nicholas onun sesindeki gülme tınlarını duyabiliyordu.

Yaraya daha yakından bakarak Freddie'ye, “Buna dikiş atılması gerektiğinden emin değilim,” dedi Nicholas, “ama

muhtemelen yakın zamanda kulüpte kimseye yüzünü göstermek istemeyeceksin,” dedi.

“O kadar kötü mü?” diye sordu Freddie.

“Daha çok mürekkep yüzünden. Kan kadar kolay çıkmıyor.”

“Hastalıklı görünüyor,” dedi Thamesly.

“Peki kedinin seni ısırmadığı, yalamadığı ya da benzer bir şey yapmadığından emin misin?” diye sordu Nicholas.

Georgie, “Bir kedinin yalaması tehlikeli midir?” diye sordu.

“Sadece açık bir yara varsa.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Georgie. “Bir hafta içinde ölmüş olurum.”

Freddie alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Nicholas onun ne dediğini tam olarak anlayamadı ama yaraya biraz daha viski dökmek onun için yeterliydi.

Nicholas, “Kediden mi bahsediyordun?” diye mırıldandı.

Freddie ona dik dik baktı. “Kedinin ısırmadığına, yalamadığına, tükürmediğine, işemediğine eminim...”

“Tamam!” dedi Georgie, makasla kesim işini bitirdiğini duyururken. Bu sayede Freddie’nin sözünü de ustalıkla kesmiş oldu, ardından Nicholas’a baktı. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Gözlerinizi kaçırsanız,” dedi Thamesly, Freddie’nin çıplak göğsünü belli belirsiz işaret ederek.

“Ama görmeden onu tedavi edemem ki,” dedi Georgie.

“Bay Rokesby tedavi etmek için burada.”

“Ben de asistanıyım.” Nicholas’a oldukça ciddi bir bakış attı. “Asistanınım, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Nicholas. Ciddiydi. Harika iş çıkarıyordu. Nicholas dönüp iki kâhyaya bakıp “Atel görevi görecektir bir şeye ihtiyacımız olacak.” dedi.

Thamesly feneri tutuyordu, bu yüzden isteğini

Wheelock'a ilette. "Bir dal parçası ya da onun gibi ince uzun bir şey bulabilir misin?"

Wheelock, Nicholas'ın ne uzunlukta bir dal istediğini belirtmek için elleriyle işaret ettiği ölçüye gözlerini kısarak baktı. "Hemen efendim."

Nicholas hastasına döndü ama Georgiana'yla konuştu. "Kemiği atellemeden önce yerine yerleştirmemiz gerekiyor."

"Peki nasıl yapacağız?"

"Başına yaklaş," diyerek onu yönlendirdi Nicholas. "Kolunun üst kısmından tutmanı istiyorum. Sıkıca. Onu hareketsiz tutman hayati önem taşıyor. Çünkü kolu yerine oturtmak için sertçe çekmem gerekiyor. Güç yaratmak için alt kısmını çekeceğim önce. Bu, kemiğin uçlarını ayıracak ve böylece onları doğru hizada tekrar yerine oturtup yerleştirebileceğim."

Georgie anladığını ifade etmek için başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Omzumu..." Freddie başını kâhyalara çevirdi. "onlardan biri tutamaz mı?"

"Ya Bayan Bridgerton ya da hiç kimse," dedi Nicholas sertçe, "Seçim senin."

Freddie uzun süre tereddüt edince Nicholas, "Bu iki kişilik bir iş," dedi.

Aslında öyle değildi ama iki kişiyle yapılırsa kesinlikle daha kolaydı.

"İyi," dedi Freddie. "O zaman elinden gelenin en kötüsünü yap."

"En iyisini isteyeceğinizi düşünmüştüm," diye takıldı Georgie. Nicholas'a küçük, sevimli bir gülümseme attı ve Nicholas, onun bu işten keyif aldığını fark etti.

Evet, *gerçekten* keyif alıyordu.

Nicholas da ona gülümsedi.

“Hazır mısın?” diye sordu Nicholas.

Georgie başını sallayıp hazır olduğunu belirtti.

Nicholas, Freddie’ye baktı. “Canın yanacak.”

“Zaten yanıyor.”

“Daha çok yanacak. Isıracak bir şey ister misin?”

“Gerek yok,” diye alay etti Freddie.

Nicholas yüzünü hastasının yüzüne yaklaştırdı. “*Emin misin?*”

“Sa..sanırım?” Freddie endişeli görünmeye başlamıştı.

Nicholas, tekrar Georgie’ye döndü. “Hazır mısın?”

Georgie, heyecanla başını salladı.

“Üçe kadar sayıyorum. Bir, iki...”

Oakes kan donduran bir çığlık attı.

Nicholas canından bezmiş bir tavırla, “Daha hiçbir şey yapmadık,” dedi.

“Canım yanıyor,”

“Bebek gibi davranmayı kes,” dedi Georgie.

“Seni tanımasam,” dedi Freddie, “bunu yapmaktan keyif aldığını düşünürdüm.”

Georgie dişlerini göstererek eğildi. “Ah, şu an kesinlikle alıyorum,” dedi. “Kesinlikle bundan keyif alıyorum.”

“Kana susamış...”

“*Sakın*,” diye uyardı Nicholas.

Georgie, Freddie’ye bakıp, “Eğer bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa,” dedi, “benim bu işten aldığım zevk akademik niteliktedir. Seninle pek ilgisi yok.”

“Lütfen kendi adınıza konuşun Bayan Georgiana,” dedi Thamesly birden. “Ben şahsen Bay Oakes’un acısından ve sıkıntısından büyük keyif alıyorum.”

Wheelock’ın kafası da görüş alanına girdi. “Ben de.”

“Neşeli kâhyalar grubu,” diye mırıldandı Freddie.

“Hem de çok,” dedi Wheelock. “Şimdiye kadar hiç olmadığım kadar neşeli olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Aslında senin için o kadar da zor sayılmaz,” diye belirtmek zorunda kaldı Nicholas. “Genellikle neşeli çehrenle tanınan birisin.”

Wheelock öyle kocaman gülümsedi ki Nicholas onun bu hâlini görünce neredeyse irkildi. “Aman Tanrım,” dedi, “bu kadar çok dişin olduğunu bilmiyordum.”

“Herkesin olduğu gibi otuz iki adet, efendim,” dedi Wheelock, parmak eklemiyle kesici dişlerinden birinin üzerine vurarak. “İyi ağız hijyeninin önemini anlamak için tıp fakültesine gitmeye gerek yok.”

“Konuya geri dönebilir miyiz?” diye sordu Freddie, sinirli ve huysuz bir tavırla.

“Daha başlamadık bile,” dedi Nicholas. “En son biz daha hiçbir şey yapamadan çığlık atmıştın.”

“Tamam. Isırmak için ağzıma bir şey alacağım.”

Herkes durup etrafına baktı.

“Elimde bir dal var,” dedi Wheelock. Orta boy dalı havaya kaldırdı. “Atel yapmak için bir dal ararken bunu bulmuştum.” Oakes’un dirsek kemiğinden birkaç santim daha kısa olan orta kalınlıkta bir daldı. Nicholas onaylayarak başını salladı. Mükemmel olurdu.

Freddie dalı istediğini belirtmek için başını salladı. Bunun üzerine Wheelock önce dalın sivri ucunu onun ağzına götürdü.

“Wheelock,” diye çıkıştı Nicholas.

Wheelock içini çekti ve ardından dalı müthiş bir gösteri yaparak doğru yöne çevirdi. Oakes dalı dişlerinin arasına aldı ve Nicholas’ın işine devam etmesi için homurdandı.

“Hazır mısın Georgie?”

Georgie başını salladı.

“Bir, iki, üç.”

Freddie'den yürek burkan bir inilti duyuldu ama Nicholas ilk denemede kemiği yerine oturttu. “Mükemmel,” dedi kendi kendine, emin olmak için kolunu kontrol ederek. “Atel?”

Wheelock dalı uzattı.

“Biriniz Freddie'nin gömleğini yırtabilir mi? Bir parçasını değneği dolamak, diğerini asmak için kullanırız.”

“Ben ayırabilirim,” dedi Georgie.

“Bu şekilde daha hızlı olur,” dedi Nicholas. “Daha önce yırtardım ama kolu sarsmaktan endişelendim.”

“Ah. Çok iyi. Tüm emeğimin boşa gittiğini düşünmek istemezdim. Ya da daha kötüsü...” Georgie kumaşı yırtmayı kolaylaştırmak adına kumaşın kenarına bir kesik atmak için durdu. “Sırf bana iş vermiş olmak için veriyorsun.”

“Hiç de değil. Sen vazgeçilmezsın.”

Georgie gülümsedi ve Nicholas'ın bir an nefesi kesildi. Gece yarısıydı, fener ve ay dışında ortalık zifiri karanlıktı.

Ve onun gülümsemesi.

Georgiana Bridgerton böyle gülümsediğinde Nicholas gökyüzüne uzanıp Güneş'i kapmak ve bir tepside ona sunmak istiyordu.

Sadece kıyaslanamaz olduğunu kanıtlamak için.

“Nicholas?”

Ona ne oluyordu?

“Nicholas?”

Bu, asla evlenmeyi düşünmediği Georgie'ydi, onunla evlenmeyi düşündüğünde hayır diyen Georgie.

Georgie, o ki...

“Efendim!”

Nicholas gözlerini kırıştırdı. Wheelock ona dik dik bakıyordu.

“Bayan Bridgerton adınızı en az iki kez seslendi,” dedi kâhya.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Nicholas. “Ben sadece... düşünüyordum...” Nicholas başını iki yana salladı. “Pardon. Bir şey mi oldu?”

Georgie, Freddie’nin gömleğinin bir parçasını havaya kaldırarak, “Atel,” dedi.

“Doğru. Tabii.” Nicholas elinden aldı ve odaklanabileceği tıbbi bir müdahale olduğu için hem hevesli hem de rahatlamış hâlde aşağıya baktı.

Derme çatma dalı kola sabitlemek için kumaşı kullanarak kolunu sardı. Ardından Freddie’ye bakıp “Ama mümkün olan en kısa sürede bir doktora görünmen gerek,” dedi. “Uygun bir atelle kolunu düzeltecektir.”

“Bay Oakes’un iyileşme süreci boyunca bu dalı kullanmak isteyeceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?” diye takıldı Georgie.

Nicholas yarım gülümsemeyle “Gerekirse işe yarar elbette,” dedi. “Ama ihtiyaç sırasında mecburen kullanılan geçici nesne dışında bir aletle daha rahat edecektir.”

“Ah, doğrusu çok etkilendim,” dedi Georgie, Nicholas’ın Freddie’nin koluna askı yapmasını izlerken.

“Ev rahatlığında herkes, bir kolu yerine oturabilir.”

“Herkes derken?” Nicholas mırıldandı.

“Biraz eğitim almış herkes,” diye düzeltti Georgie. “Gecenin köründe bunu bir dal parçası ve el fenerinden başka bir şey olmadan yapmak yetenek gerektirir.”

Nicholas şerefe dercesine şişeyi kaldırarak “Ve viski,” dedi.
“Bunun yüzü için olduğunu sanıyordum.”

Nicholas şişeden bir yudum aldı. “Ve mükemmel yapılmış bir işin şerefine içmek için.”

“Bu durumda...” Georgie ona doğru elini uzattı.

“Doğru,” dedi Nicholas. “Sen de içmelisin.”

“Bay Rokesby,” dedi Thamesly onun bu hareketini onaylamadığını bariz şekilde belirterek. “Tabii ki Bayan Bridgerton’a içki ikram etmeyeceksiniz.”

Nicholas başını kaldırıp kâhyaya baktı. “Gecenin köründe dışarıda, üzerinde gömleği olmayan çıplak bir adamla ilgileniyoruz ve sen kalkıp *buna* mı itiraz ediyorsun?”

Thamesly uzun süre ona baktı ve sonra şişeyi elinden kaptı. “Önce ben içtiğim sürece, etmem,” diye mırıldandı. Sonra Georgie’ye uzattı. “Efendim.”

“Teşekkür ederim, Thamesly,” dedi Georgie ve bakışları sanki “Az önce bu, gerçekten yaşandı mı?” diye sorar gibi kâhya ile Nicholas arasında gidip geldi.

Şişeyi Nicholas’a geri vermeden önce büyük bir yudum aldı. “Bu iğrenç.”

“Alışırısın.”

“Bana da biraz verir misin?” diye sordu Freddie.

“Hayır,” dedi hepsi bir ağızdan.

“İğrenç yaratıklar,” dedi Freddie somurtkan bir tavırla.

“Sözlerinize dikkat edin, Bay Oakes,” dedi Thamesly.

“Lütfen bir daha ayağıma basma,” diye inledi Freddie.

“Sizinle bir anlaşma yapalım, çenenizi kapalı tutarsanız, basmayabilirim.”

Nicholas, bir an Georgie’yle göz göze geldi, ikisi de gülmemek için kendilerini zor tutuyordu. “Sözünüzü kesece-

ğim ama,” dedi Wheelock, “şu an ona ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Her ne kadar kurtların eline bırakmak istesem de öylece terk edemeyiz.”

“Burada kurtlar mı var?” diye sordu Freddie.

“Ama konuşuyorsunuz Bay Oakes,” diye uyardı Thamesly.

Georgie biraz sabırsızca “Kurtlar yok,” dedi. “Yüce Tanrım.”

“Birimizin onu eve götürmesi gerekecek,” dedi Nicholas. “Ya da en azından atlı arabaların mola verdiği bir hana. Sanırım orada kendi başının çaresine bakabilir.” Sonra Freddie’ye döndü. “Bundan kimseye tek kelime etmeyeceğini söylemeye gerek yok sanırım.”

“Eğer yaparsan,” diye araya girdi Georgie, “o zaman ben de herkese neden senin bir ev kedisi tarafından ağaçtan düşürüldüğünü söylerim.”

“Onu bir at arabasına yükleyelim,” dedi Thamesly. “Frog&Swan hanına götüreceğim.”

“Emin misin?” diye sordu Georgie. “Oraya gitmek için en az iki saat yolculuk yapman gerekecek. Musty Duck oradan daha yakın.”

“Bölgenin dışında bir yer olması daha iyi,” dedi Thamesly. “Ayrıca orası ana yol üzerinde. Böylece Londra’ya bir araba kiralamak onun için daha kolay olur.”

Georgie başıyla doğruladı. “Ama sen arabayı alırsan ben nasıl...” dönüp Nicholas’a baktı.

“Ben götürürüm,” dedi Nicholas. “Daha rahat edecek-sen Wheelock da bizimle gelebilir.”

“Bu *beni* daha rahat ettirir,” dedi Thamesly.

“Tanrı aşkına, Thamesly,” dedi Georgie. “Benim için mi yoksa itibarım için mi endişeleniyorsun? Çünkü benim

içinse Bay Rokesby'nin Şimdiye kadar tanıdığım en onurlu adamlardan biri olduğunu kesinlikle biliyor olmalısın. İtibarım içinse Tanrım, zaten Şu an itibarım ayaklar altında, tek kelimeyle mahvoldum, kaybedecek neyim kaldı ki?"

Thamesly ona uzun süre baktı, sonra tekrar Freddie'nin bacağına bastı.

"Lanet olsun! Tek kelime etmedim!"

"Bu defaki sadece eğence amaçlıydı," dedi Thamesly.

Bölüm 11

Georgie, Nicholas ve Thamesly'nin Freddie Oakes'u bir at arabasına yüklemesine yardım etmeden önce elini kâhyanın koluna koydu ve "Biraz konuşabilir miyiz Bay Wheelock?" diye sordu.

"Elbette Bayan Bridgerton. Ne oldu?"

Georgie başıyla küçük bir işaret vererek yan tarafı işaret etti. "Sakıncası yoksa özel." Nicholas'ın onu duyabileceğini düşünmüyordu ama üzülmeğe tedbirli olmak daha iyiydi.

Wheelock başıyla onayladı ve birkaç adım uzaklaştılar.

"Hımm... Şey..." *Nasıl başlamalıydı? Ne demeliydi?* Sonunda karar verdi. "Sizden alışılmadık bir isteğim var."

Wheelock hiçbir şey söylemedi ama kaşlarını kaldırarak onun devam etmesini işaret etti.

Georgie boğazını temizledi. Bu olması gerekenden çok daha zordu. Belki de olması gerektiği kadar zordu. Bu öğleden sonra büyük bir hata yapmıştı ve hiç kimse, hataları düzeltmenin öyle sanıldığı gibi kolay olmadığını söylememişti.

"Bay Rokesby'nin bana evlenme teklif ettiğini biliyorsunuzdur," dedi.

"Farkında değildim," diye yanıtladı Wheelock, yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu, "ama şaşırmadım."

“Pekâlâ, peki...” Tekrar boğazını temizleyerek nasıl, en iyi şekilde devam edeceğine karar vermeye çalıştı. Wheelock’a teklifi reddettiğini söyleyemezdi. Nicholas’ı oğlu gibi seviyordu. Aslında Rokesbylerin en küçüğünün, onun en sevdiği kişi olduğundan her zaman şüphelenmişti.

“Ona cevap vermedim,” diye yalan söyledi. En azından doğruyu söylemedi.

Wheelock’un kaşları bir kez daha kalktı. Bu kez Georgie, Nicholas’ı hemen kabul etmediği için onun ya deli ya da aptal olduğuna hükmettiğini düşündü.

“Bu akşam onunla bu konuyu konuşma fırsatım olsun isterim,” dedi Georgie.

“Sabaha kadar bekleyemez mi?”

Georgie, daha fazla açıklama yapması için baskı yapmayacağını umarak başını iki yana salladı.

“Onu hayal kırıklığına uğratmayı planlamadığınızı varsayabilir miyim?”

“Varsayabilirsiniz,” dedi Georgie sessizce.

Wheelock yavaş yavaş, düşünerek başıyla onayladı. “Eğer size Aubrey Malikânesi’ne kadar eşlik edersem bunun için doğru anı bulmanız zor olur.”

“Ben de böyle düşünüyorum.”

“Fakat Bay Thamesly’nin bu uygunsuzluktan haberdar olmasını istemezsiniz.”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Wheelock’ın dudakları büzüldü. “Ben kurallara ve standartlara uygun yaşamaya çalışıyorum Bayan Bridgerton. Bu neredeyse hepsinin zıttı.”

“Neredeyse mi?” dedi Georgie umutla.

“Evet, gerçekten,” dedi ama çoktan bir karar vermişti ve kesinlikle yapacaktı. Derin bir iç çekti, gerçi tasarladığı plan biraz fazla dramatizeydi ama sonuçta Georgie’nin yararına

olacağı kesindi. “Bay Thamesly arabasıyla gittikten sonra tasarladığım bir tür saçmalığı hayata geçireceğim. Aardından siz de arabayla yola çıkacaksınız. Ve böylece Bay Roksesby ile baş başa vakit geçireceksiniz.”

“Teşekkür ederim Bay Wheelock.”

Wheelock ciddi bir tavır takınarak ona baktı. “Ama lütfen beni buna pişman etmeyin, Bayan Bridgerton.”

“Asla etmeyeceğim,” diye yemin etti Georgie.

Wheelock gerçekten de sözüne sadık kaldı. Thamesly arabada huysuz ve sürekli sızlanan Freddie Oakes’un yanına oturduğunda gidip atın sağ ön ayağının aksadığını “yeni” fark etti. Nicholas kendi atının eyerini kontrol ederken baktı. “Emin misin?” diye sordu. “Gelirken sorun yoktu.”

“İyi olduğunu sanıyordum...” dedi Wheelock. “Ama bakın, işte. Gördünüz mü?”

Georgie hiçbir şey görmemişti ve Nicholas’ın da görmediğinden emindi ama Wheelock onlara daha fazla konuşma fırsatı vermemişti. “Bu durumda onu geri götürmek zorundayım,” dedi Wheelock. “Aksi takdirde yaralanma riski var. Ağırlığımı kaldırabileceğini sanmıyorum.”

“Hayır, elbette hayır,” diye mırıldandı Nicholas. Ancak esas plana göre üçünün de Georgie’yi bırakmak için Aubrey Malikânesi’ne gitmesi gerekiyordu, bu yüzden biraz çelişkili görünüyordu. “Sanırım hepimiz Aubrey Malikânesi’ne yürüyebiliriz ama...”

Wheelock başını iki yana sallayarak “Buna vaktimiz yok,” dedi. “Gün doğumuna çok yaklaştık. Hizmetçiler birazdan kalkar.”

Georgie, Nicholas’a, “Sana güveniyorum,” dedi. Araya girmek için doğru zaman gibi görünüyordu. “Ve dürüst olmak gerekirse ilk defa da yalnız kalmıyoruz.”

Nicholas'ın mavi gözleri onunla buluştu. “Emin misin?”

“Ne yani, yalnız kalırsak bana saldırıp tecavüz mü edersin?”

“Tabii ki hayır!”

“O hâlde eminim.”

Nicholas alçak sesle “Tanrım, Georgie,” dedi.

“Üslubum yüzünden beni *azarlamaya* kalkma.” Georgie oflayıp pufladı. “Bu gece olanlardan sonra kesinlikle buna hakkım var.”

“Bu geceden asla kimseye bahsetmeyeceğiz,” dedi Wheelock.

“Teşekkür ederim Wheelock,” dedi Nicholas. “Gerçekten.”

“Benim için bir onurdu, efendim. Şimdi izninizle, geri dönmeliyim. Ev halkı uyanmadan önce Crake’te olsam iyi olur.”

“Dikkatli olduğu kadar hızlı da hareket et,” diye onu yönlendirdi Nicholas.

Georgie araya girip, “Ah ama Wheelock? Gitmeden önce bana yardım edebilir misin?” diye sordu.

Nicholas ona bir bakış attı. “Ben edebilirim.”

“Sadece bir atımız var,” dedi Georgie. “Sanırım sen önde, ben de arkada oturacağım. Bu yüzden önce sen bin sen daha kolay olmaz mı?”

Nicholas onun tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ama onunla aynı fikirde olmalıydı ki hiçbir şey demeden atın üzerine çıktı.

“Bu kadar uzun olmak güzel olsa gerek,” diye homurdandı Georgie. Sanki erkekler her konuda zaten avantajlı değilmiş gibi, eyere binmek için ne bir basamağa ne de yardım eden bir kâhyanın ellerine ihtiyaç duyuyorlardı. Zavallı Wheelock böylesine sıradan bir görevi yerine getirdiği için biraz utanmış görünüyordu ama her şeyde olduğu gibi bunda da zorluk çekmedi.

“Her şeyi yapabilir mi?” diye sordu Georgie ama sesinde gerçekten hiçbir alay tınısı yoktu.

Nicholas kıkırdadı. “Sanırım.”

İşte Georgie kendini ne kadar riskli bir duruma soktuğunu o anda fark etti. En son ne zaman ata bindiğini hatırlamıyordu ve bacaklarını yeterince geniş bir şekilde açabilmek için geceliğini ne kadar yukarı kaldırması gerektiği belli değildi, skandal.

“İzin ver sabahlığımı düzelteyim,” diye mırıldandı Georgie. Önü açıldı, böylece biraz olsun onu bacaklarının etrafına dolayabiliyordu.

“Rahat mısın?” diye sordu Nicholas.

“Evet,” diye yalan söyledi.

Çünkü hiç rahat değildi. Kollarını Nicholas’ın beline doladığında aralarındaki mesafe tamamen kapanmıştı ve konuştuğunda sesini içinde *hissediyordu*. Vücudunda bir nabız gibi atıyor, iliklerine işlemeyen önce teninde uğulduyordu. Göğüslerini onun sırtına bastırmıştı ve at ileri geri sallandıkça, onun için tamamen yeni bir hassasiyet gelişmeye başladı. Meme uçları aynen soğuk havalarda olduğu gibi sertleşmişti ama benzerlik burada bitiyordu. Rahatsızlık yerine, sanki içinden kıvılcımlar geçiyormuş gibi nefesini kesen bir karıncalanma hissediyordu.

Aklını kaybetmiş gibiydi, sağlıklı düşünemiyordu.

Bu bir uyarılma mıydı? Kimsenin bakmadığını düşündüklerinde erkek kardeşi ile yengesi Violet’in bakışmalarını görmüştü. Onların aralarında geçen her ne ise aşktan farklı bir şeydi. Cilveliydi, ateşliydi ve Georgie bunun ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı.

Şu an o da böylesi alışılmadık bir şeye kapılmıştı. Ve tuhaftı çünkü bu Nicholas’tı ve onun evlenme teklifini kabul etmeye karar vermiş olsa da ona daha yakın olma

dürtüsünü, ona daha yakın olmak için böyle bir dürtü hissedeceğini, bedenini ona bastırma ihtiyacı hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Acıktığını hissetti. Bedeninin merkezinde, hiç bahsetmemesi gereken bir kısımda.

Bu tam açlık da değildi. Açlıktan gözü dönmekti. Tanrım.

“İyi misin?” Nicholas omzu üzerinden ona kısa bir bakış atarak sordu.

“Evet,” demeyi bir şekilde başardı. “İyiym tabii, neden sordun?”

“Bir ses çıkardın da.”

Tanrı’ya şükür ki at sırtındaydılar, rüzgâr ve nal sesleri yüzünden sesleri boğuk çıkıyordu. Çünkü at tırıstan dört-nala geçtiğinde gerçekten inlediğine dair korkunç bir şüphesi vardı.

“Esnedim sadece,” dedi Georgie hemen. Ama sorduğuna sevinmişti. Utanmasını sağlamıştı. Onu bu bunaltıcı sersemlikten kurtaracak bir şeye ihtiyacı vardı.

“Çok uzak değil,” dedi Nicholas.

Georgie onun sıcaklığının, yakınlığının, temiz erkeksi kokusunun ve paltosunun hafif kaşındırıcı yününün tadını çıkararak tamam anlamında başını salladı.

Nicholas bu akşam muhteşemdi. Olağanüstü yetenekli, bir şeyler yapabilen, onaran bu adamda heyecan verici bir şeyler vardı. Elleri, düz, kare tırnakları ve hareketlerindeki sessiz özgüven onu büyülemişti.

Onunla mutlu olabilirdi. Bundan emindi. Bu belki erkek ve kız kardeşinin bulduğu harika aşk hikâyesi gibi bir şey olmayacaktı ama kesinlikle mutlu olacaktı. Hatta fazlasıyla mutlu.

Mutluluk ve aşk arasında ne fark vardı?

Her şey yolunda giderse ne olduğunu bu adamla evlenerek öğrenecekti.

Aubrey Malikânesi'nin güney çimenliğinin kenarına ulaşmışlardı ve Nicholas atı durdurdu ve hep birlikte küçük bir ağaç korusunun arkasına gizlendiler. "Daha fazla yaklaşmamalıyız," dedi. "Çok fazla gürültü olur." Sonra atından indi, ardından onun inmesine yardım etmek için iri elleri kalçalarına uzandı.

Georgie'nin ayakları yere değdi ve Nicholas olması gerektiği gibi onu bıraktı.

Ama Georgie keşke bırakmasaydı diye düşündü.

Onun yakınında olmaktan hoşlanıyordu. Onun sessizliğini, bir amacı olmasını. Sırf eyerden inmesine yardım etmek için bile olsa kalçalarını kavradığında kendini onunmuş gibi hissetmek hoşuna gitmişti.

"Eve nasıl girmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Nicholas, aklının böyle hayal ürünü düşüncelerle dolu olmadığını göstererek. Aslında son derece sert ve resmi görünüyordu. Beyefendilere hareketsiz durduklarında öğretildiği gibi hareketsiz durunca ellerini önünde kavuşturmuştu.

Georgie onun bu hâli karşısında yoğun bir hayal kırıklığı yaşadı. Evlenme teklifine hayır demiş olmasına rağmen bir an için bunu yapmakta haklı olduğunu düşündü.

"Thamesly ile kapılardan birini aralık bıraktık," dedi Georgie. "Gümüş salonun kapısını. Hizmetçilerin yatakhânesinden uzakta bir salon."

Nicholas başıyla onayladı. "Seni eve kadar götüreceğim. Hava hâlâ yeterince karanlık. Etrafta kimse yoktur."

"Gerek yok. Her zamanki gibi yürüyüşe çıktığımı söyleyebilirim."

Nicholas ona baktı. "Bu kılıkta mı?"

"Ben çok daha tuhaf şeyler yaptım," diyerek omuz silkti ama sabahlığının yakasını birbirine yakınlaştırmaktan da kendini alıkoyamadı.

Nicholas ufak bir iç çekti. “Ben beyefendi olarak yetiştirildim. Bu yüzden bu tarz eğilimlerimi hoş gör ve izin ver, kapıdan girdiğini görebileyim.”

Nedense bu Georgie’yi gülümsetti. “Merak etme, beni buradan görebilirsin. Hatta neredeyse yol boyunca.”

Nicholas mutlu görünmüyordu ama tartışmadı.

Georgie yutkundu. Ya şimdi ya da asla. “Gitmeden önce sana sormak istediğim bir şey var...”

Nicholas’ın gözleri onunla buluştu.

“Öyle mi?”

Bu çok *zordu* ama kendi hatasıydı. “Merak ediyorum,” diye tekrar söze başladı, Nicholas’a pek bakmadan, “eğer...”

Nicholas duruşunu değiştirerek ellerini arkasında birleştirdi. “Nedir, Georgie?”

Başını kaldırdı çünkü bu yere bakmasını gerektirmeyen, gerçekten hak ettiğini gösteren türden bir şeydi.

Nicholas fazlasını hak ediyordu.

“Evlilik teklifini yeniden düşünmek istiyorum,” dedi sonunda.

“Neden?” diye sordu Nicholas.

Bu da ne demek şimdi?

“Neden mi?” diye tekrarladı Georgie. Onu sorgulayacağını düşünmemişti. Evet ya da hayır derdi ve oradan devam ederdi.

“Neden?” diye tekrarladı Nicholas. “Öğleden sonra oldukça kararlıydın.” Kaşlarını çatı. “Sanırım şu an itibarıyla dün öğleden sonra oldu.”

“Şaşırdım çünkü,” dedi Georgie. Bu kesinlikle doğrudu ve kesinlikle dürüst olmak en iyisiydi. “Sana cevap vermeden önce düşünmek için zaman ayırmalıyım ama herkes bana acıyordu. Bu, insanın kafasını karıştıran çok

kötü bir duygu. O an tek düşünebildiğim senin benim için üzölmüş olmandı. Bunun, bir insanın birine evlenme teklif etmesi için berbat bir neden olduğunu düşündüm ve sonradan pişman olmanı istemedim.”

Ama sonra Georgie bunun tam olarak böyle olmadığını fark etti. Derin bir nefes aldı ve “Hayır, aslında bu doğru değil,” dedi. “Seni düşünmüyordum. Kendimi düşünüyordum ki bu göröndüğü kadar bencilce bir şey değil ya da en azından öyle olmadığını umuyorum ama herkesin bana acıyarak bakması korkunç bir şeydi. Çok korkunç bir şeydi. Bu yüzden ötesini göremedim.”

Sözleri ağzından bir sel gibi çıktı ama ifadesi aynıydı. Duygusuz değil, kaba değil, sadece... Dümdüz.

Bunun onu korkutup korkutmadığından emin değildi.

“Fikrini ne değıştirdi?” diye sordu Nicholas.

Sonunda, kolay bir soru gelmişti. “Eve geldiğimde aptallık ettiğimi fark ettim.”

Nicholas’ın ağzının bir tarafı yukarı kalktı. Neredeyse bir gülümseme. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama Nicholas konuşmuyordu. Bu da Georgie’nin konuşmak zorunda olduğu anlamına geliyordu ama artık önemli kısmı söylemeyi başardığı için elinde konuşacak bir şey kaldığından emin değildi.

“Sanırım... Sanırım...”

Seni mutlu edebileceğimi düşünüyorum. Bunu deneyeceğimi biliyorum.

Sanırım seninle Edinburgh’a gidersem, her zaman olduğumu sandığım kişi olmadığımı görebilirim.

Belki daha iyi biriyimdir.

“Georgie?”

“Sana iyi bir eş olacağım,” dedi Georgie.

“Buna asla şüphe yoktu.”

“Yarın seni görmeye gelecektim.” Georgie bunu söylerken sanki yıldızlara bakıp zamanın nasıl geçeceğini anlayacağım biliyormuş gibi gökyüzüne baktı. Henüz sönmemiş yıldızlara. Bulutlar hâlâ yüklüydü ama onların yağmur yüklü olmadıkları duygusu veriyordu.

“Sanırım bugün. Ama saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Edinburgh’a dönmeyi planlıyordum.”

“Ben de bu yüzden çok erken gelmeyi planlıyordum.”

“Öyle mi?”

Georgie başıyla onayladı. Nicholas’ın sesinde alaycı bir şeyler vardı ve onu öfke olarak tanımlayabileceği bir duyguyla baş başa bırakmıştı.

“Öyle. Ama sonra tüm bunlar oldu,” Kolunu arkasına doğru salladı, Nicholas’ın bunu Freddie Oakes ve onun kırık kolu olarak yorumladığını varsayarak, “ve sonra seni gördüm...”

Bu Nicholas’ı eğlendirmişse benziyordu. “Beni mi gördün?”

“Freddie’nin koluyla ilgileniyordun.”

“Teknik olarak,” dedi Nicholas, “çünkü *seni* Freddie’nin koluyla ilgilenirken gördüğüm için mecburen ilgilenmek zorunda kaldım.”

“Çok zorlaştırıyorsun,” diye mırıldandı Georgie.

Nicholas kollarını kavuşturdu ama kızgın bir şekilde değil, daha çok *Ne bekliyardun?* diye sorar gibi. “Doktorluğunu yapıyordun,” dedi. Şu an için fazla resmi bir ifade gibi görünüyordu ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ve böylece hayatının en tuhaf sohbetini yapmaya devam etti. “Bunda da çok çekici bir şey vardı,” diye mırıldandı.

“Doktorluk konusunda mı?” diye sordu Nicholas ve Georgie onun kuşku mu duyduğunu yoksa alay mı ettiğini anlayamadı.

“Ne yaptığını biliyordun,” dedi Georgie çaresiz bir omuz silkmeye.

“Genelde ne yaptığını bilen bir adamdan mı hoşlanırsın?”

“Görünüşe göre öyle.”

Nicholas’ın bakışları onunkilere takılı kaldı ve Georgie gözlerini diğer yöne çeviremedi. Başka tarafa bakmak *istemedi*.

“Peki o hâlde Bayan Bridgerton,” dedi. “Sanırım sana tekrar soracağım.”

Georgie’nin birden nefesi kesildi. Bu bir sürpriz değildi. Teklifini yenileyeceğini biliyordu, onu reddedemeyecek kadar onurlu bir adamdı. Ama ne olursa olsun bu kadar endişeli hissedeceğini de tahmin etmemiştir.

Nicholas Georgie’nin elini tuttu. Bunu ilk seferinde yapmamıştı.

“Georgiana Bridgerton,” dedi, “benimle evlenir misin?”

Georgie ciddiyetle evet anlamında başını salladı. “Onur duyarım.”

Ve sonra... Hiçlik.

Orada öylece durdular.

“Tamam. Pekâlâ,” dedi Nicholas.

Georgie yutkundu. “Böylece sorun çözüldü.”

“Öyle.”

Ayakları üzerinde sallanırken şu an kendisini neden ona evlenme teklif ederken olduğundan daha tuhaf hissettiğini merak etti.

Ya da daha doğrusu, ona kendisine evlenme teklif etmesini teklif ettiği zamanki hâinden bile daha garip hissediyordu ki bu, muhtemelen daha da fena bir durumdu.

Sonunda Nicholas sessizliği bozdu. “Neredeyse sabah oluyor,” dedi.

Doğuya baktı. Pembe ya da turuncu bir renk yoktu ama ufkun kenarında gökyüzü mavinin daha açık bir tonuydu.

“Gitmem gerek,” dedi Georgie, hiçbir harekette bulunmadan.

“Haklısın,” dedi Nicholas ve onun elini alıp dudaklarına götürdü. “Benim zengin bir adam olmadığımı bilmelisin. Ailem öyle ama ben değilim.”

“Umurumda değil,” dedi Georgie. Doğruydı. Ama Nicholas bir kont ya da vikont kadar zengin olmasa da ama asla yoksul da olmayacaktı. Onun karısı olduğunda, önemli hiçbir şeyin eksikliğini çekmeyecekti.

Nicholas, “Yaşamak için çalışacağım,” diye devam etti. “Bazıları bana şehirli bir köle diyebilir.”

“Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.”

Nicholas bakışlarını birkaç saniye daha onun gözlerinde tuttu, sonra mırıldandı, “Neredeyse sabah oldu.”

“Beni öpmelisin,” dedi Georgie birden.

Nicholas onun elini daha da sıkı.

“Herkes böyle yapmıyor mu?” diye sordu Georgie utancını gizlemeye çalışarak.

Nicholas da biraz rahatsız görünüyordu ki bu da Georgie’yi biraz rahatlatmıştı. “Sanırım öyle,” dedi Nicholas.

“Ben hiç kimseyi öpmedim,” diye fısıldadı, Georgie, “Freddie denedi ama...”

Nicholas başını iki yana salladı. “Zaten başarılı olsa bile sayılmaz.”

“Hayır, öyle bir şey olmadı,” dedi Georgie ve sinirle yutkunup bekledi.

Bekledi. Neden öyle bakıyordu ki? Neden öpmüyordu?

Belki de ona bağlıydı. Nicholas evlenme teklif ederken cesur davranmıştı. Şimdi sıra ondaydı.

Georgie parmak uçlarında yükseldi, öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Orada düşündüğünden biraz daha uzun süre kaldı ve sonra tekrar çekildi.

İşte bu kadardı.

İlk öpücüğü.

Genel olarak bakıldığında, pek de heyecan verici değildi.

Başını kaldırıp Nicholas'a baktı. Tamamen anlaşılmasız şekilde ona bakıyordu.

Georgie hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Bunun senin de ilk öpücüğün olduğunu söylemezsin herhâlde?"

Nicholas başını iki yana salladı. "Hayır. Ama sayısız öpücüğüm olduğu da söylenemez."

Georgie bir süre ona baktı, sonra bir kahkaha attı. "Sayısız olduğu da söylenemez mi? Bu ne demek?"

"Çok fazla öpüşmem olmadığı anlamına geliyor," diye özetledi.

Georgie, Nicholas'ın *utandığını* fark etti.

Belki. Emin değildi.

Ama çok mantıklıydı. Çünkü ne kadar aptal bir toplumun içinde olduğunu bu sayede daha iyi anlıyordu. Onlara göre erkeklerin evlenmeden önce kadınlarla ilgili deneyim sahibi olmaları, kadınların da kar taneleri kadar saf olmaları gerekiyordu.

Georgie bu durumu kabullenmişti ama son birkaç haftada yaşananlardan sonra artık her şeyden bıkmıştı. Artık kirlenmiş sayılırken Freddie Oakes'u yücelten de aynı ikiyüzlülüktü.

Tamam, belki Freddie'yi *kutlamamışlardı* ama itibarına en ufak bir darbe de vurmamışlardı. "Özür dilerim," dedi Georgie. "Kabalık ettim. Eğlenceli olan ifadendi, arkasındaki duygu değil. Yine de itiraf etmeliyim ki..."

“Evet?” diye sordu Nicholas.

Georgie’nin yanakları yanıyordu ama yine de içinden geçeni itiraf etti. “Çok fazla kadını öpmediğine *sevindim*.”

Nicholas gülmeye başladı. “Öyle mi?”

Georgie başını sallayarak doğruladı. “Böylece benden daha iyi olamazsın.”

“Tekrar deneyebiliriz,” diye önerdi Nicholas.

“Şimdi mi?”

“Anı yaşamak gibisi yoktur.”

“Bunun doğru olup olmadığından emin değilim,” diye yanıtladı Georgie. “Şu anda evimin gölgesinde bir ağacın arkasında saklanıyoruz ve saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum, belki sabahın beşi. Az önce can düşmanımın kırık kolunu tedavi ettik, gömleğini kesmem gerekti ve...”

“Georgie?” diye sözünü kesti Nicholas. “Kapa çeneni.”

Georgie delirmiş gibi gözlerini kırpıştırtarak ona baktı.

“Bir daha deneyelim mi, ne dersin?”

Bölüm 12

Nişan açıklandıktan sonra her şeyin bu kadar çabuk ilerlemesi gerçekten dikkat çekiciydi.

Nicholas etkilenmişti. Daha doğrusu bu kadar hayal kırıklığına uğrayıp bunalmış olmasaydı daha çok etkilenirdi. Ama çoğunlukla hayal kırıklığı ağır basıyordu.

O öpücük...

Hani o kendinden gayet emin bir şekilde “Bir daha deneyelim mi, ne dersin?” diye fısıldadığı öpücük...

Felaketti. Georgie’yi öpmek için eğilmişti ve dürüst olmak gerekirse ne olduğunu anlayamamıştı -belki de Georgie ondan önce davranıp atılmıştı- çünkü alınları çarpınca şaşkınlıkla geri sendelemişti.

Nicholas yıldızları gördüğünü söylemezdi. Bu, kafatasına saplanan müthiş acı ve şiddetli denecek boyuttaki sarsıntı için fazla abartılı bir tanım gibi görünüyordu. Yıldızlar iyi bir şeydi ama bu öyle değildi.

Elbette tekrar denedi. Yirmi dakikanın büyük kısmını oldukça rahatsız edici bir uyarılmışlık hâlinde geçirmişti. Georgie de öpülmeyi beklediğini açıkça belirtmişti. Ve onunla evlenecekti.

Yani evet. Onunla öpüşmeyi tekrar deneyecekti. Açıkçası, çiftlik evinden Aubrey Malikânesi’ne, müstakbel eşinin

çıplak bacaklarını, kalçasına dolayarak gittiği düşünülürse kendini oldukça dizginlediğini düşünüyordu. Georgie sabahlığıyla iffetini korumaya çalışmıştı ama bu otuz saniye-den fazla sürmemişti. Bazen gözlerini ufka diktiğinde bile -ki böylece Georgie'nin soluk teninde dalgalanan ay ışığını görmekten kaçınıyordu- onun sırtına baskı yapan göğüslerini ve ve karnındaki ellerini hissediyordu.

Her şeyiyle. Georgie her şeyiyle Nicholas'ın her şeyine baskı yapıyordu ve Aubrey Malikânesi'ne vardıklarında Nicholas lanet olası bir kaya kadar sertleşmişti ki bu at sırtında hiç de rahat bir durum değildi.

Ya da attan inerken.

Georgie'nin attan inmesine yardım ederken de. Çünkü attan inip onu indirmek için ellerini Georgie'nin kalçalarına koyduğunda, ellerini daha aşağı kaydırmamak elinden geleni yapmıştı. Sanki Georgie bir alev topuymuş gibi bırakmıştı onu. Ama mecazi anlamda böyle olsa da gerçeklerden çok uzak bir benzetme olduğu da söylenemezdi.

Ellerini önünde kavuşturdu çünkü *Aman Tanrım*, başka ne yapabilirdi ki? Penisi neredeyse pantolonundan fırlayacaktı ve bu hâlde öylece duramazdı.

Ama ilk öpüşmeleri pek sönük olmuştu. İkincisi ise düpedüz acı verici.

Üçüncüyü düşünecek olduğunda da at hapşırılmıştı. Georgie'nin üzerine.

Bu da öpüşme mevzusunun sonunu getirmişti. Güneş doğmak üzereydi, şevki sönmüştü ve açıkçası yapılması gereken planlar vardı.

Eve gidip ailesine Georgie'nin, teklifini kabul ettiğini bildirmesi ve Başpiskopos'un özel evlilik iznini alması gerekiyordu. Bir, belki iki gün sonra evleneceklerdi ve sonra İskoçya'ya geri dönebilirdi. Georgie ile Edinburgh'a

ulaştıklarında bu evliliği nasıl idare edeceklerinden emin değildi. Onu kiraladığı pansiyonun odalarında kendisiyle birlikte yaşamaya ikna edemezdi. Babası New Town'da bir ev kiralamaktan bahsetmişti ama böyle işlerin zaman aldığı kesindi. Georgie, kira kontratını garantileyene kadar Kent'te beklemek isteyebilirdi.

Yine de böyle bir karar vermenin zamanı değildi. Bu konuyu ona daha sonra, üzerinde sabahlık olmadığı ve cebinde hâlâ bir şişe viski ve Freddie Oakes'un kanına bulanmış bir mendil bulunmadığında açabilirdi.

Vedalaştılar; belki de beklenenden daha sert bir şekilde. Nicholas atma tekrar bindi.

“Dur bir dakika, bekle!” diye seslendi Georgie ardından. Atını çevirdi. “Ne oldu?”

“Onlara nasıl söyleyeceğiz? Ailelerimize?”

“Nasıl söylemek istersen.” Doğrusu bunu hiç düşünmemişti.

“Senin ailen zaten biliyor sanırım.”

“Sadece annemle babam. Açıkçası onlar da kabul ettiğini henüz bilmiyorlar.”

Georgie bir şeyi derinlemesine düşünür gibi yavaşça başını salladı. Ardından “Benimle gelir misin?” diye sordu Nicholas'a. “Onlara anlatırken sen de benimle gelir misin?”

“Öyle olmasını istiyorsan.”

“Evet, istiyorum. Çok fazla soruları olacak. Yükümü paylaşmak için orada olursan benim için daha kolay olacağını düşünüyorum.”

“Evliliğin tanımını da tam olarak bu işte,” diye mırıldandı Nicholas.

Georgie gülümsedi.

“Seni bu sabahın ilerleyen saatlerinde ziyaret edeyim, olur mu?”

“Gayet makul.”

Ve işte bu kadardı. Şu anın romantik hiçbir yanı yoktu, nefesini kesecek, yüreğini hoplatacak hiçbir şey yoktu.

Ta ki Georgie gülümseyene kadar.

Nefesi kesildi.

Kalbi hopladı.

Ve Nicholas içinde *tüm* saçmalıkları yapma isteği duydu.

*

Nicholas geldiğinde Georgie kahvaltı yapıyordu. Planladıkları gibiydi; geldiğinde anne ve babasının müsait olduğundan emin olmak istiyordu ve Bridgerton ailesi, düzenli sabah programına sadık olduğu için hepsini hazır bulması adına en iyi zaman gibi görünüyordu.

Yine de Georgie onun anne ve babasıyla geleceğini tahmin etmemişti.

Nicholas onu selamlamak için eğildiğinde “Hepiniz buradasınız,” dedi Georgie hafif bir şaşkınlıkla.

“Elbette öyle olacak, kendi başıma geleceğimi düşünmüş olamazsın.” Kaşlarını kaldırdı; böylesi ciddi birinde bu, tuhaf bir şekilde şeytani bir ifade yaratıyordu. “Onlara açıklama yaparken ailenin yükünü paylaşacaksam sen de benimkini paylaşmalısın.”

“Yeterince adil.”

Nicholas yanına oturdu. “Ayrıca onları durduramadım.”

Bu Georgie’nin sırtıtmasına neden oldu ama aptalca bir nedenle bunu çayını yudumlayışının ardına sakladı.

Rokesbyler, Aubrey Malikânesi’nin daimi ziyaretçileriydi ama bu kadar erken bir ziyarette bulunmaları alışıldık değildi ve Leydi Bridgerton onları selamlamak için ayağa kalkarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Helen!” diye

seslendi arkadaşının yanına giderken. “Bu ne sürpriz. Bu sabah sizi Aubrey Malikânesi’ne getiren nedir?”

“Şey, bilirsiniz...” Leydi Manston bir dizi anlamsız şey mırıldandı. Georgie bundan etkilendi. Çünkü Nicholas’ın annesini oldukça iyi tanıyordu, bu haber karşısında sevinmiş olmalıydı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Leydi Bridgerton.

“Kesinlikle yok.” Fakat bunu, odadaki herkesin odağını kendisine çevirmesine neden olacak derecede vurgulu söylemişti.

“Anne,” dedi Nicholas bıyık altından. Sandalyesinden eğilip onun kolunu tuttu ve onu nazikçe Leydi Bridgerton’dan uzaklaştırdı. Sonra dönüp Georgie’ye baktı. “Edmund nerede?”

“O ve Violet çocuklarla birlikte çoktan gittiler.”

“Bu aslında çok iyi ve yerinde bir şey,” dedi Nicholas.

“Zira birazdan burada yeterince kaos olacak.”

Leydi Bridgerton odadaki kişilerin tek tek yüzlerine baktı. “Acaba neden ortada bir sır varmış ve bunu benden başka herkes biliyormuş gibi hissediyorum?”

Kahvaltısına geri dönen Lord Bridgerton, “Ben bilmiyorum,” dedi güleryüzlü bir tavırla. “Eğer bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa.” Lord Manston’a yanına oturmasını işaret etti. “Kahve?”

“Ya da şampanya,” diye mırıldandı Lord Manston.

Nicholas başını hızla çevirdi. “Baba.”

Georgie onun gerilim içinde bir şeyleri önleme çabasına gülmemek için dilini ısırды.

“Bana yardım etmiyorsun,” diye uyardı Nicholas.

Georgie artık herkese duyurmaktan başka yapacak bir şey olmadığına karar verdi. “Anne, baba size söylemem gereken önemli bir şey var.”

Nicholas konuşmaya hazırlanmak için öksürüp boğazını temizledi.

“Aslında *bizim* size söylememiz gereken önemli bir şey var.”

Georgie’nin amacı anı uzatmak değildi. Ancak ebeveynlerin tepkisini izlemenin büyüleyici derecede keyifli bir yanı vardı. Leydi Manston’ın baş döndürücü gülümsemesi, Lord Manston’ın kibirli bir tavırla sergilediği komik mutluluğu. Ne olduğunu anlayınca annesinin gözleri büyüdü. Georgie, “Nicholas ve ben evlenmeye karar verdik,” diyene kadar elbette babası hiçbir şeyi fark etmedi. Leydi Bridgerton, “Ah, bu *harika!*” diye bağırdı birden ve Georgie annesinin ona sarılmak için âdeta odanın karşı tarafına atladığını söylese hiç de abartılı bir ifade olmazdı.

“Bu duyduğum *en iyi* haber,” diye devam etti Leydi Bridgerton. “Ah, hem de en iyisi. Bundan daha iyisini tahmin edemezdim. Bunu *neden* hiç düşünmediğimi bilmiyorum ama Nicholas burada olmadığı için hiç aklıma gelmemişti...”

“Nasıl olduğunun şu an artık bir önemi yok,” diyerek nazikçe sözünü Georgie kesti, “sadece oldu.”

“Evet, tabii,” dedi annesi ve kocasına baktı. “Özel bir izne ihtiyacımız olacak.”

“Tamam!” diye bağırdı Lord Manston ve elini cebine atıp belgeyi çıkarınca Georgie’nin ağzı açık kaldı.

“İşte belge burada,” dedi. “Hemen bu öğleden sonra onları evlendirebiliriz.”

Georgie araya girmeye çalıştı. “Ben sanmıyorum...”

“Ne diyorsunuz?” dedi Georgie’nin annesi. “Yani evet, elbette, bunu hızlı bir şekilde bitirmek için türlü neden var ama bu kadar acele etmek de acaba yakışık alır mı?”

“Yakışksız olup olmadığını kim anlayacak?” diye araya girdi Leydi Manston hemen. “Kimse Nicholas’ın ona

bu teklifi ne zaman yaptığını bilmiyor, ayrıca kimse bu evliliğin bir skandal *nedeniyle* olduğunu düşünecek gibi görünmüyor.”

“Bu çok doğru,” dedi Leydi Bridgerton. “Aslında burada önemli olan başkaları değil, bizim bu durumu en iyi şekilde değerlendirmemiz.”

Lord Bridgerton kimseye bakmadan, “Ben çok memnun oldum,” dedi. “Çok sevindim.”

Lord Manston eğilip onun kulağına bir şeyler söyledi. Georgie dudak okuyamıyordu ama onun şöyle dediğinden oldukça emindi. “Benim fikrimdi.”

Nicholas, Georgie’ye döndü. “Yani şurada kimseye sormadan çekip gidecek olsak, fark edeceklerini düşünüyor musun?”

Georgie başını iki yana salladı. “Bu konuda en ufak bir tereddütüm yok.”

“Plan yapmalıyız,” diye duyurdu Leydi Bridgerton.

“Görkemli bir düğüne vakit yok,” diye hatırlattı Lord Bridgerton karısına.

“Düğünden bahsetmiyorum,” diye yanıtladı. “Sonrasında bahsediyorum. Nerede yaşayacaklar?”

“Edinburgh’da anne,” dedi Georgie, *doğrudan* ona sorulmamasına rağmen konu kendileriyle ilgili olduğu için hemen cevap verdi. “Nicholas okula dönmeli.”

“Evet, tabii ama...” Leydi Bridgerton onun sözlerini yanında kesti ve elleriyle herkesin ne anlama geldiğini anlamasını beklediğini belirtir gibi küçük bir hareket yaptı.

“Ama diye bir şey yok anne. Onunla İskoçya’ya gideceğim.”

“Hayatım,” dedi annesi, “Edinburgh’a hemen gitmek istemezsin.”

Georgie yüzündeki ciddi ve gerçekçi ifadeyi korudu. “Ama istiyorum.”

“Saçmalama. Daha hiçbir şey hazır değil.”

“Umurumda bile değil.”

“Böyle düşünmenin nedeni bu konuda hiçbir şey bilmemen.”

“Öğrenirim ben de,” dedi Georgie dişlerini gıcırdatacak.

Leydi Bridgerton, sanki *bana bu konuda yardım eder* gibi Leydi Manston’a döndü.

Leydi Manston ona parlak bir şekilde gülümsedi. “Lord Manston, sizin için New Town’da bir ev kiralamak istiyor.”

“New Town?” diye tekrarladı Georgie. Edinburgh hakkında pek bir şey bilmediğini fark etti. Gerçekten hiçbir şey bilmiyordu.

“Burası şehrin yeni bölgesi,” dedi Nicholas.

“Ah, bizim için çok iyi olacak,” diye mırıldandı.

Nicholas omuz silkti. “Doğru.”

Georgie kaşlarını çattı. “Gerçekten mi?”

“Andrew’un bazı arkadaşları da bu planlamaya dahil oldu,” dedi Lord Manston. “Bana orada her şeyin çok uygun ve elverişli olduğu söylendi.”

Nicholas’ın ağabeyi Andrew, diplomalı olmasa da kurs ve staj görerek bu konuda eğitim almış bir mimardı. Georgie de diplomalı değildi ama o da kurs yoluyla eğitim almış ve çok da başarılı olmuştu. Bu yüzden Georgie onunla mimarlık ve mühendislik hakkında konuşmaktan her zaman keyif almıştı ve New Town’ın ev kiralanacak bir yer olduğunu söylüyorsa haklı olduğundan emindi.

Yine de bu, bir kişi daha ona ne istediğini söylemeye kalkışacak olursa çılgılık atacağı gerçeğini hafifletmiyordu.

“Georgiana,” dedi Leydi Manston, “Edinburgh’da işler çok çetin geçecek.”

“Çetin mi?” Georgie tekrarladı. Bu ne anlama geliyordu?

Nicholas öne eğilip annesine baktı kaşlarını çatarak. “Neden bahsediyorsun? Orası tam anlamıyla uygar bir şehir.”

“Hayır, hayır,” diye yanıtladı Leydi Manston, “benim kastettiğim bu değil. Eminim orası yaşanacak güzel bir yer olacaktır. Yani eninde sonunda.” Georgie’ye döndü. “Anlamalısın... Uygun bir ev bulunsa bile yapılacak çok şey olacak. Satın alınacak mobilyalar, tutulacak hizmetçiler.”

“Bütün bunları yapabilirim,” dedi Georgie.

“Georgie,” dedi annesi, “Anladığından emin değilim...”

“Hepsini ben yapabilirim,” diye tekrarladı Georgie.

“İstersen yaparsın,” dedi Nicholas. Ona yardım etmeye çalıştığından emindi ama Georgie’nin asıl ihtiyacı olan şey Nicholas’m tüm bu müdahalelere bir şekilde son vermesi ve bir çift olarak kuzeye gitmeleri konusunda ısrar etmesiydi.

“Evlendikten sonra artık Kent’te kalmayacağım,” dedi Georgie kesin bir dille.

“Bu da seninle ilgili etrafa tuhaf bir mesaj gitmesine *neden olacak*,” dedi annesi, bunun kesin olduğunu vurgulayarak.

“Umurumda bile değil,” dedi Georgie. “Ben sadece kendimi önemsiyorum. Ve Nicholas’ı tabii,” diye ekledi aceleyle.

Nicholas kibarca başını sallayıp onayladı.

“Onunla evleniyorsam, evleniyorumdur. Gerekiyorsa pansiyon ve diğer her şeyi hallederim.” Nicholas konuşmadan önce hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Aslında,” dedi, “Bayan McGreevey’in evine kadınların girmesine izin verilip verilmediğinden emin değilim.”

“Evli hanımlar bile mi?” diye sordu annesi.

“Gerçekten bilmiyorum. Bunu sormamı gerektirecek bir

nedenim olmadı. Ama şu anki kiracıların hepsi erkek.” Georgie’ye döndü. “Benimle Edinburgh’a gelmeni istiyorum ama böyle bir ortamda rahat edeceğinden emin değilim.”

“Denemeden bilemeyiz,” diye mırıldandı Georgie.

“Scotsby’da kalabilirler,” dedi Lord Bridgerton aniden. Bütün gözler ona çevrildi.

“Scotsby,” diye tekrarladı Lord Bridgerton. “Bundan sana bahsetmiş olduğumdan eminim. Küçük bir av köşkü. Uzun zamandır oraya gitmedim ama Edinburgh’dan çok uzak değil. Neden orada kalamadıklarını anlamıyorum. Nicholas gerektiğinde oradan işine gidip gelebilir.”

“Çok cömertsiniz efendim,” dedi Nicholas, “fakat Edinburgh’a ne kadar uzaklıkta olduğunu sorabilir miyim?”

Lord Bridgerton kaşlarını çatı. “Tam olarak hatırlamıyorum ama iki saatten fazla olamaz.”

“İki saat?”

“Ama faytonla,” diye açıkladı Lord Bridgerton. “At sırtında gidecek olursan bu süre yarıya iner sanırım.”

“Baba, orası pek işimize yaramayacak gibi görünüyor,” dedi Georgie, Nicholas’ın itiraz etmesine fırsat vermeden araya girerek. “Nicholas çok meşgul. Sırf okula gitmek için her gün gidiş-dönüş bir saat yolculuk yapması beklemez.”

“Her gün gitmek zorunda mısınız?” diye sordu Lord Bridgerton.

“Çoğunlukla her gün efendim,” dedi Nicholas kibarca.

“Affedersiniz,” dedi Lord Bridgerton. “Sanırım öğretmenler ve benzer görevde çalışanlar için gerçekten uygun bir yer değil.” Dönüp odadakilere baktı. “O zaman gerçekten işe yaramaz.”

“Ama Georgiana Scotsby’de kalabilir,” dedi Leydi Bridgerton.

Georgie başını kaldırıp ona baktı. “Tek başıma?”

“Yalnız olmayacaksın,” diye ona güvence verdi annesi. “Yanınızda size yardımcı olacak personeliniz olmadan İskoçya’ya gitmenize izin vermeyiz.”

“Ben yanımda Nicholas olmadan demek istedim,” dedi Georgie.

Leydi Bridgerton nazik bir gülümsemeyle “Bu sadece geçici bir şey, hayatım,” dedi. “Lord Manston sizin için New Town’daki evle ilgilenene kadar.”

“Kalacak yerimizi kendimiz bulabiliriz,” dedi Nicholas sert bir tavırla.

“Ne zaman?” dedi Lord Manston. “Bana hep çok meşgul olduğunu söylüyorsun.”

“Karıma yaşayacak bir yer bulamayacak kadar meşgul değilim.”

“Nicholas, canım,” dedi annesi. “Lütfen yardımımızı kabul edin.”

“Yardımanızı kabul etmekten mutluluk duyarım,” dedi. “Sadece sizin kontrolünüz altında değil.”

Sessizlik.

“Nicholas’ın *demek istediği* şey şu,” diye hemen araya girdi Georgiana, “yani biz kendi kararlarımızı kendimiz vermeyi tercih ederiz.”

Sessizlik.

Nicholas, “Georgie’nin söylemek istediği şey,” diye başladı ama ses tonu öyle sert çıkmıştı ki Georgie, onun lafını bitirmesine izin vermemenin en iyisi olacağını düşündü. Ona sert bir dirsek attı ve yüzüne uzlaşmacı bir gülümseme yerleştirdi.

“Biz daha uzun vadeli bir çözüm bulana kadar Scotsby güzel bir geçici yuva olacak,” dedi. Ardından Nicholas’a döndü. “Kabul etmiyor musun?”

Nicholas ikna olmamış görünüyordu. “Bu geçicinin tanımına bağlı.”

“Gayet açık,” diye mırıldandı.

Leydi Bridgerton bu konuşmayı ilgiyle izledikten sonra “Yine de,” dedi, “en azından başlangıçta biraz yardıma ihtiyacın olacak. Bu yüzden Bayan Hibbert’i yardımcı olarak almanda ısrar ediyorum.”

Georgie annesine baktı. “Bayan kim?”

“Bayan Hibbert. Bayan Brownley’in kız kardeşi.”

“Bayan Brownley?” diye tekrarladı Nicholas.

Georgie ona, “Kâhyamız,” diye açıkladıktan sonra annesine döndü. “Bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum.”

“Bu bölgede henüz çok yeni,” dedi Leydi Bridgerton. “Yakın zamanda dul kaldı. Ama deneyimi var ve kendisine iş arıyor.”

“Peki o zaman,” dedi Georgie. Artık kabul *etmezlik* yapamayacaktı. Bayan Brownley’in kız kardeşinin işe ihtiyacı varsa yapmazdı.

“Ve bir kâhya da bulacağız,” dedi Leydi Manston.

Georgie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Kâhyaya ihtiyacımız olacağından emin değilim...”

“Elbette var,” dedi Leydi Manston. “Üstelik Wheelock’ın yeğeni. Wheelock’ın yeğenine de hayır diyemezsin.”

“Richard mı?” diye sordu Nicholas.

“Evet. Wheelock birkaç aydır onu eğitiyor.”

Georgie, “Peki gelmek istemezse?” diye sordu.

“Baş kâhya pozisyonu öyle her gün açılmıyor,” dedi Leydi Manston. “Eminim böyle bir işi hemen kapmak isteyecektir. Üstelik Wheelock aslen kuzeylidir. Ama bunu Richard’a kendiniz de sorabilirsiniz tabii.”

“Marian da size eşlik edecek elbette,” diye araya girdi Georgie’nin annesi, “ama *sadece* Marian’ı göndermeyi doğru bulmuyorum. Sanırım Bayan Hibbert’in iki kızı var. Onlar da sizinle gelecekler.”

“Bir aileyi ayıramazsınız,” dedi Leydi Manston.

“Kesinlikle olmaz.”

Georgie konuşmaya başlamadan önce hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Bu bir öğrenci ve karısı için oldukça büyük bir maiyet gibi görünüyor.”

“İşte tam da bu yüzden arabaya ihtiyacınız olacak,” dedi Leydi Manston. Ardından kocasına döndü. “Sen bu araba işiyle ilgilenebilirsin. Soğuk havalar için en iyisi hangisiyse o olsun.”

“Aslında onlara iki araba gerek,” dedi Lord Manston. “Her şeyi asla bir arabaya sığdıramazlar.”

“İki arabaya ihtiyacımız yok,” diye itiraz etti Georgie.

“Tabii ki yok.” Ona *çok* aptalmış gibi baktı. “Biri Kent’e dönecek.”

“Tabii ki,” diye mırıldandı Georgie ama neden kendisini bu kadar azarlanmış hissettiğini merak etti. “Bu yüzden de iki sürücüye ihtiyacınız olacak,” diye devam etti Lord Manston, “ve içlerinden birinin hastalanması durumunda en azından diğeri hazır bulunacak.”

“Ve atlılar,” dedi Lord Bridgerton. “Bu günlerde yollar çok tehlikeli. Çok dikkatli olmak gerek. Her şeyle siz ilgilenemezsiniz.”

“Korkarım aşçıya da ihtiyaç var,” dedi Leydi Bridgerton. “İskoçya’da bir tane aşçı da kiralamak zorunda kalacaksınız.”

“Biz hallederiz,” dedi Georgie zayıf bir sesle. “Bundan eminim.”

Bunun üzerine Nicholas'ın annesi dönüp Georgie'nin annesine sordu, "Kâhyanızın kız kardeşinin kızları varmış," dedi. "içlerinden biri yemek pişirebilir mi?"

Georgie, Nicholas'a dönüp "Buraya gelirken posta arabasıyla yolculuk ettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, yolun büyük kısmında. Neden sordun?"

"Bu kulağıma çok çekici gelmeye başladı."

Nicholas ona biraz alaycı, çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Çünkü sen hiç posta arabasına binmedin."

"Birine atlayıp buradan kaçabilir miyiz?" diye sordu umutla.

"HAYIR!" diye bağırdı annesi.

Ve Nicholas'ın annesi de öyle.

Georgie irkildi. Fısıltıyla söylediğini sanıyordu.

"Bu düşünceyi aklınızdan çıkarın," dedi Leydi Bridgerton.

"Şaka yaptım anne." Georgie hayretle gözlerini devirip masanın geri kalanına döndü. "Sadece şaka."

Ama kimse, "Şaka yaptığını anlamıştım," diyerek gülen Nicholas'm dışında eğlenmiş gibi görünmüyordu.

"O hâlde *seninle* evlenmekle iyi bir şey yapmışım," diye mırıldandı Georgie.

"Yarın." dedi Nicholas birden.

"Pardon anlayamadım?"

"Yarın." Nicholas bir an durakladı ve biraz dramatik şekilde, "Yarın evleneceğiz. Hemen ardından da buradan ayrılacağız," dedi.

Bu açıklaması ani bir direnişle karşılandı ve en yüksek ses babasından geldi. "Aptal olma, oğlum. Bir evi bu kadar çabuk toparlayamazsın."

Nicholas omuz silkti. "Ertesi gün öyle ya da böyle gitmek zorundayım. Çünkü geri dönmeliyim. Ama tabii ki

Georgie'yi tek başına kuzeye gönderemem, böyle bir şey yapacak olursa da buna izin vermemeyi tercih ederim.”

“*Bunu yapamaz,*” dedi Nicholas’ın annesi.

Nicholas gülümsedi. “O hâlde anlaştık.”

Bir şekilde anlaştılar. Az önce onları bir haftadan daha kısa bir süre içinde İskoçya’ya gönderemeyeceklerini tartışan ebeveynler, başka bir seçenek olmadığına iki günlük süreyi dert etmemiş gibi görünüyordu.

Georgie ona hayretle baktı. Nicholas iyi biriydi.

Gülümsemesine bile kızamıyordu. Bu gülümsemeyi hak etmişti.

İki gün. İki gün sonra onunla evlenecekti.

Daha doğrusu evlenecek ve yakında kocası olacak eşi dışında kimseyi tanımadığı yeni bir ülkeye gidecekti. Yeni bir ev bulması, yeni bir ev kurması, yeni arkadaşlar edinmesi, yeni gelenekleri öğrenmesi gerekiyordu.

Gergin olmalıydı.

Korkmuş olmalıydı.

Ama değildi.

Çevresindeki herkes konuşurken, ebeveynleri plan yaparken ve Nicholas ayrıntıları not alırken Georgie gülümsediğini fark etti. Hatta sırtıyordu.

Bu harika olacaktı.

Bölüm 13

Çok görkemli bir şey olmamıştı. Düğün çok güzeldi. Düğün kahvaltısı çok keyifliydi.

Ama kuzeye yolculuk...

Cat-Head konusunda bir şeyler yapılmadığı sürece kimse buradan canlı olarak çıkamayacaktı.

Diğer ikisi kolaydı. Judyth gerçek bir kedi gibi sepetine kıvrılmış ve hemen uykuya dalmıştı. Blanche önce yine çevresindeki herkesi küçümsediğini gösterme ihtiyacı hissetmiş, bu yüzden ilk birkaç dakikayı telaş içinde tıslayarak geçirmiş ama sonra kendisini arabanın yastıklı koltuğunun mümkün olduğu kadar derin bir köşesine atıp kıvrılmıştı.

Gerçi Georgie, asabi Blanche ile nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu. Blanche böyle hareketli ve telaşlı zamanlarda somurtkan ve huysuz oluyordu ama rüşvet niyetine iki parça peynirle kolaylıkla sakinleşebiliyordu.

Ama ya Cat-Head...

Cat-Head inliyordu.

Âdeta uluyordu.

Cat-Head, Georgie'nin ancak arafta ya da cehennemde duyulabilecek türden, tüyler ürpertici, tuhaf sesler çıkarıyordu.

Ve Georgie Cat-Head'in bu tür işkencelerine tek başına

dayanabilecek güçte olsa da onlarla seyahat eden on beş kişinin bu huysuz mahlukata ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

MİYAVVVVVV!

Georgie, arabada karşısında oturan Nicholas'a endişeye baktı. Endişe ve korkularını gizleme konusunda takdire şayan bir iş yapıyordu. Hatta hizmetçi kızın yaptığından bile daha iyi bir iş...

MİYAVVVVVV!

Georgie'nin güvenilir hizmetçisi Marian'ın sol yanağında bir tik gelişmiş gibi görünüyordu.

MİYAVVVVV!

Georgie, "Cat-Head, şişt, sus bakayım," diye çıkışıp onun kafasına hafifçe vurdu. Ama bunun bir fark yaratabileceğini neden düşündüğünü bilmiyordu. Bunu şu ana kadar belki yüz altmış üç kez söylediğinde de başarıya ulaşmış değildi.

MİYAVVVVVV!

"Ne zamandır yoldayız?" diye sordu Marian.

Georgie neşeli bir ses tonu çıkarmaya çalıştı. "Saat taşıyamıyorum."

"Ben taşıyorum," dedi Nicholas başını okuduğu medical dergiden kaldırmadan. "Yola çıkalı üç saat oldu."

"O kadar uzun zaman oldu mu?" diye sordu Georgie bitkin bir sesle.

MİYAVVVVVV!

Marian'ın gözü seğirmeye başladı.

Georgie, Nicholas'a sert bir bakış attı, insanın gözlerini kocaman açıp çenesini öne çıkardığı türden bir bakış. Bu, açıkça *Bir Şey Yap* demekti.

Ama Nicholas gözlerini kocaman açıp çenesini dışarı

çıkarmak yerine omuz silkip beni ilgilendirmiyor, benim buna yapabileceğim bir şey yok, der gibi bir ifadeyle başını yana eğdi.

Georgie yine çenesini öne çıkardı.

Nicholas yine başını yana eğdi.

İkisi de gözlerini kocaman açıp birbirlerine baktılar.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Marian.

MİYAVVVVVV!

“Yani bunun dışında,” diye mırıldandı.

“Nicholas,” dedi Georgie imalı bir şekilde, “belki de Marian viskinden bir yudum almak ister.”

Nicholas gözlerini kırıştırdı, sonra Georgie’ye *bunu kısık gözlerinden ve çıkık çenenden nasıl anlayabilirdim ki* anlamına geldiğinden emin olduğu bir ifadeyle baktı.

“Şey, bayan...”

MİYAVVVVVV!

“Bayan Georgiana,” diye inledi Marian. “Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.”

Nicholas, “Viski?” diye sorarak yüzüne doğru bir şişe uzattı.

Marian minnetle başını salladı ve bir yudum aldı.

MİYAVVVVVV!

“Georgie,” dedi Nicholas, “yapılacak bir şey var mı?”

Muhtemelen bir şey söylemeden bu kadar uzun süre dayandığı için Georgie’nin takdirini hak etmişti ama üç saat boyunca sürekli dinlediği kedi inlemeleri Nicholas’ın sinirlerini iyice yıpratmıştı. “Olsaydı,” dedi huysuzca, “şu ana kadar yapmaz mıydım sence?”

MİYAVVVVVV!

Marian şişeyi kafasına dikip bitirdi.

“Edinburgh’a kadar böyle mi devam edecek?” diye sordu Nicholas.

“Tanrı yardımcımız olsun,” diye mırıldandı Marian.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Georgie, gözlerini şu ana dek yarım bardaktan fazla şeri içmişliğini görmediği hizmetçisinden ayırarak. “Daha önce onu hiç arabaya bindirmemiştim. Diğer ikisi çok iyi idare ediyorlar.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Nicholas. “Bu seni öldürmeyi planlıyor gibi görünüyor.”

Georgie, Blanche’a baktı. Yolculuğun büyük bir bölümünde sessizdi ve Georgie onun bu duruma boyun eğdiğini düşünmüştü ama son birkaç saatte Güneş, onun kıvrılıp yattığı köşedeki yerini gölgede bırakacak kadar uzaklaşmıştı. Bu loş ışıktaki Blanche’ın durgunluğunun aslında ihanetle kaskatı kesilerek *BUNU BANA YAPTIĞINA İNANAMIYORUM* bakışları olduğunu anlamıştı.

Georgie sessizce Blanche’a bir parça peynir uzattı.

MİYAVVVVV!

“Belki o da peynir istiyordur,” dedi Nicholas.

Georgie omuz silkti. Bu noktada her şeyi denemeye hazır-
dı. “Cat-Head?” dedi kediye neşeli bir ses tonuyla, kremalı peynir topunu elinde tutuyordu. Cat-Head peyniri hazine görmüş gibi havada kaptı ve böylece hepsi rahat bir nefes aldı. Kedi sessiz bir yiyici de değildi, bol bol dilini şapırdatıp burnundan sesli şekilde nefes alıp veriyordu ama...

MİYAVVVVV!

“Ona biraz daha peynir verebilir misiniz?” diye yalvardı Marian.

“Ben de biraz daha viski verebilirim,” dedi Nicholas.

“Kedime viski vermiyoruz,” dedi Georgie.

Nicholas ve Marian bakiştılar.

“Vermiyoruz!”

Ama kimse bunu onaylamak için acele etmedi.

Georgie biraz umutsuz bir hâlde, “Londra’ya bu kadar uzakta olamayız,” dedi.

Nicholas yola baktı. “Bir saat kadar var sanırım. En fazla doksan dakika olabilir.”

“Bu kadar mı?” dedi Georgie, kendisini gülümsemeye zorlayarak, “Fazla değilmiş. Katlanabiliriz...”

MİYAVVVVV!

“Bunu sepete koyabilir misiniz?” diye sordu Marian.

Georgie, hasırdan örülmüş sepetinde hâlâ hoş bir sessizlik içinde yatan, kabarık tüylü gümüş grisi kedisi Judyth’e baktı. “Sadece tek bir sepetim var.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Nicholas.

Georgie bir an düşündü. “Bilmiyorum. Başlangıçta üç sepetimiz vardı. Diğer iki sepet diğer arabaya atılmış olmalı. Belki de yukarı.”

“Yukarı mı dedin?”

Georgie yüz ifadesinin buz kestiğini hissetti. “Cat-Head’i yukarıya koymuyoruz.”

Marian başını iki yana sallayarak Nicholas’a döndü. “Sonuçta yine duyardık.”

“Yine de bu kadar duymazdık,” dedi Nicholas dalgın bir şekilde.

Georgie gerçekten Nicholas’ın bu konuda ciddi olup olmadığını anlayamıyordu.

“Tamam o zaman, tek bir sepetin varsa diğer kediyi dışarıda tut.”

“Ama çok uysal davrandı,” dedi Georgie aşağıyı işaret ederek. “Hiç ses çıkarmadı.”

“Belki de ölmüştür,” dedi Nicholas.

“Nicholas!”

Nicholas omzunu silkti. “Sepet boşalmış olur.”

Georgie ona buz gibi baktı. “Bu söylediğine cevap verme lütfunda bile bulunmayacağım.”

Nicholas tekrar omuz silkti.

“Ayrıca Cat-Head’i sepete koyduğunda bağırmayacağına dair hiçbir garanti yok.”

Nicholas parmağını havaya kaldırdı. “Cevap verdin.”

Georgie, onun statüsündeki bir hanımefendiye yakışmayan bir şeyler mırıldandı.

MİYAVVVVV!

Georgie umutsuzca “Neredeyse Londra’ya geldik,” dedi. Artık kediyi yenilenmiş bir güçle sertçe okşuyor, elini onun yanaklarına doğru bastırıp belki de çenesini gerçekten açmaması için baskı yaparak kediyi kaşıyordu.

Ama o yine de karşılık vermeye çalışıyordu.

Grrrrrrrrr.

“Ama bu diğerinden daha iyi, sence de öyle değil mi?” dedi Georgie. **Grrrrrrrrrr.**

“Bence bu onu delirtecek gibi görünüyor,” dedi Nicholas.

Grrrrrrrrr.

“Her şeyi bu şekilde içinde tutması sağlıklı olamaz,” dedi Marian, endişeliydi.

Georgie ona baktı. “Yani onu bırakmamı mı istiyorsun?”

“Hayır!”

Georgie başıyla onayladı ve kedinin yanağı ile çenesini kaşımaya devam etti. “İşte bu, Cat-Head. Sen o kadar da kötü bir kedi değilsin.”

Ama Cat-Head onun kendisini teskin etme çabalarını pek de takdir etmiyor gibiydi. Buna rağmen yine **GRRRrrrrrr**, demeyi başarmıştı ve Georgie, onun feryatlarını içinde tutması için daha fazla baskı yapması gerektiğini fark etti.

“İyi kedicik,” diye mırıldandı Georgie. “İyi, iyi küçük kedicik.”

“Kötü, çok kötü kedicik,” dedi Nicholas. “Hem de kedilerin içinde en kötüsü.”

Georgie ona dik dik baktı. “İyi kedicik,” diye neredeyse homurdandı. Ama Cat-Head’in küçük çenesi gerilmişti.

GRRRRRrr...

Marian’ın kaşları endişeyle çatıldı. “Bu kulağa tehlikeli geliyor.”

“Hayır, eminim o...”

MİYAVVVVVVVVVVVVVVVVVVVVV!

Cat-Head öyle korkunç bir çığlık attı ki Georgie’nin onun başını okşayan eli havaya fırladı. Onun bağirtısı havayı adeta yırttı ve kedi, açıkça içindeki her şeyi dışa vurma ihtiyacıyla patladı. Bacaklarını ve sert, tüylü, turuncu bir beşgen gibi olan kafasını dışarı doğru uzattı ve âdeta dünyanın adaletsizliğine uludu.

Durdu.

Arabadaki üç insan aynı anda nefeslerini tuttu.

“Öldü mü?” diye sordu Nicholas sonunda.

Georgie dehşet içinde ona baktı. “Neden kedilerimin öldüğünü varsayıyorsun?”

“Ama sence de öyle değil mi?”

Georgie, “Sanırım bayıldı,” dedi ve endişeyle aşağıya baktı. Kedi sırtüstü uzanmıştı, karnı yukarıdaydı ve patisini dramatik şekilde yüzünün üzerine uzatmıştı. Georgie dikkatle elini göğsüne koydu. “Hâlâ nefes alıyor,” dedi.

Marian içini çekti. Georgie bunun bir rahatlama ifadesi olduğunu sandı.

“Ne yaparsan yap,” dedi Nicholas alçak sesle, “ama sakın hareket etme. Eğer o yarattığı uyandırırsan...”

“Bu bir kedi, Nicholas.”

“Yani, o kediyi uyandırırırsan,” diye düzeltti ama böyle söylediği için en ufak pişmanlık duymadığı gözle görülüyordu, “O zaman çekeceğimiz çilenin sonu gelmez.”

Marian pencereden dışarı baktı. “Yavaşlıyor muyuz?”

Georgie kaşlarını çattı ve bakmak için öne doğru eğildi.

“Kıpırdama!” diye bağırdı Nicholas ve Marian.

“Geldik mi?” diye sordu Georgie, aşağı sarkmayıp yerinde sabit durarak.

“Bu senin *burayı* tanıyıp tanımamana bağlı,” diye mırıldandı Nicholas, “ama Londra’yı kastettiğini varsayarsak hayır, henüz gelmedik.”

O sırada araba tamamen durdu.

“Yerinizde kalın,” dedi Nicholas. “Neden durduğumuzu öğreneceğim.”

Georgie ve Marian onun hemen aşağı atlamasını izlediler. Bir süre sonra Georgie, “Varış yerimize o kadar da uzakta olamayız,” dedi.

“Hayır,” diye mırıldandı Marian. “Oraya akşam erkenden varmamız gerekiyordu. Leydi Manston oradaki hizmetkârlara haber gönderdi.”

Georgie başını sallayıp doğruladı ama aniden midesinde bir kelebek sürüsünün kök saldığını fark etti. Cat-Head’in bağırtilarının tek iyi yanı kendisini bekleyen geceyi düşünmemiş olmasıydı.

Yaptıkları plana göre geceyi Londra’daki Manston’ın evinde geçireceklerdi. Bu, kuzey yolculuğundaki ilk mantıklı konaklamaydı ve aynı zamanda Georgie ile Nicholas’ın düğün gecelerini bir handa geçirmek zorunda kalmayacakları anlamına geliyordu.

Geceyi Kent’e geri dönen aileleriyle geçirmek zorunda da kalmayacaklardı. Georgie düğün gecesini, Nicholas’ın anne ve babasının koridorun hemen aşağısındaki yatak

odalarında olduğunu bilerek Crake'te geçirmeyi hayal bile edemiyordu. Daha da kötüsü Aubrey Malikânesi'nde kendi ailesiyle geçirmek zorunda da kalmayacaktı.

Georgie artık tamamen koltuğundan kalkmış ve açık kapıdan dışına sarkmış olan Marian'a "Neler olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu.

"Bay Rokesby, Jameson'la konuşuyor," dedi Marian.

"Seyis Jameson mu?"

Marian başıyla onu doğruladı. "Oldukça bitkin görünüyor."

"Jameson mu yoksa Bay Rokesby mi?"

"Jameson," dedi Marian. "Ama onun Londra'ya çoktan gitmiş olması gerekmiyor muydu?"

"O Londra'ya önden mi *gitti*?"

"Ah, geri dönmüş."

"Bu çok anlamsız," diye karşı çıktı Georgie.

Marian dönüp Georgie'ye baktı. "Bir anlamı olsun ya da olmasın, burada ve Bay Rokesby ile konuşuyor ve ikisi de memnun görünmüyor. Ah, durun, Marcy ile Darcy geliyor."

Marcy ve Darcy, Bayan Hibbert'in ikiz kızlarıydı. Georgie onların kaç yaşında olduklarını bilmiyordu. On beş mi? On altı? Anneleri ve Wheelock'ın yeğeni (o da Whelock olarak biliniyordu) ile ikinci arabaya binmişlerdi. Gezici grup ise öncü olarak görev yapan iki Aubrey kâhyası, yine öncü olan iki Crake kâhyası, bir Aubrey arabacısı, bir Crake arabacısı, bir Aubrey seyis yamağı ve Londra'ya doğru yola çıkmış olan Crakeli seyis Jameson'dı.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Marian, Marcy'ye.

Ya da Darcy'ydi, Georgie hangisi olduğundan emin değildi. İki kız görünüş olarak birbirinin tamamen aynıydı.

Marcy ya da Darcy, “Vebayla ilgili bir şey,” dedi.

“Veba mı?” Georgie birden irkilerek tekrarlarlarken içgüdüsel olarak dışarı çıkmak için yerinden kalkmaya başladı.

“Yerinden sakın kıpırdama!” diye sessizce bağırdı Marian.

Georgie homurdandı ama dediğini yaptı. Cat-Head’in uyanmasını istemiyordu, şu an bunu Marian’dan bile daha fazla istiyordu.

“Arabanızda neler *oluyordu*?” diye sordu ikizlerden biri Marian’a. Diğeri muhtemelen daha ilginç bir sohbet arayışı içinde uzaklaştı.

“Gürültüyü mü soruyorsun?” diye sordu Marian. “O kediydi.”

“İkinci arabada onu duymalarına imkân yok,” diye itiraz etti Georgie.

Genç hizmetçi kız omuz silkti. “Kulağa sanki şeytan da sizinle buradaymış gibi geliyordu.”

“Tekrar ediyorum,” dedi Georgie, anlaşılan kimse onu dinlemiyordu, “Sizin onu duyabildiğinize inanmıyorum.”

Marcy ya da Darcy (Georgie’nin gerçekten ikisini birbirinden ayırmayı öğrenmesi gerekecekti) başını içeri uzattı. “Onu öldürdünüz mü, hanımefendi?”

“Hayır, ben kedi falan öldürmedim,” diye tersledi Georgie.

Ama Marcy ya da Darcy pek ikna olmamış görünüyordu.

“Bay Rokesby’nin vebayla ilgili bir şey söylemediğinden eminim,” dedi Georgie.

“Bay Rokesby bir şey söylemedi hanımefendi,” dedi Marcy ya da Darcy, “seyis Jameson söyledi.”

“Ben gerçekten çok... Üzgünüm,” dedi Georgie. Böyle devam edemezdi. “Sen Marcy misin yoksa Darcy mi?”

“Marcy, hanımefendi. Bizi çillerimizden ayırt edebilirsiniz.”

“Çillerinizden mi?”

Marcy görebilmesi için biraz daha öne eğildi ama bu

onun çenesinin arabanın zeminiyle aynı hizaya gelmesine neden oldu ve ortaya biraz komik bir görüntü çıktı. “Benim çillerim onunkinden daha fazla,” dedi yanaklarını işaret ederek. “Gördünüz mü?”

“Belki biriniz saçınızı diğerinden farklı bir şekilde taramayı düşünebilir,” diye önerdi Georgie.

“Eskiden öyle yapardık,” dedi Marcy, “ama annem artık hizmetinize girdiğimize göre saçlarımızı iyice toplayıp sıkı topuzlar yapmamız gerektiğini söyledi.” Ve bu sözlerinin ardından sanki yeni işvereniyle konuştuğunu yeni hatırlamış gibi hızlı bir reverans yaptı. Ama ne yazık ki bu çenesinin arabanın zeminine çarpmasına neden oldu.

“Ah!” diye bağırdı.

O sırada birden Georgie’nin kucağındaki Cat-Head dönerek konum değiştirdi.

Herkes birden dondu. En azından Georgie ve Marian. Marcy eliyle yanağını tuttu ve acı içinde inlerken bir yukarı, bir aşağı zıplamaya başladı.

“Kanıyor mu?” diye sordu Georgie.

Marian, Marcy’ye dönmeden önce, “Hareket etme,” diye yalvardı. “Kanıyor mu?”

“Sanırım dilimi ısırdım.”

Marian kenara çekilip Marcy’nin kafası ortaya çıktığında Georgie’nin birden nefesi kesildi. Marcy ona gülümsemeye çalışıyordu ama sadece kanla kaplı dişleri ortaya çıkmıştı.

“Vah, canım,” dedi Georgie. Zavallı kız kesinlikle korkunç görünüyordu. “Bay Rokesby’yi çağırırsanız iyi olur. O ne yapılacağını bilir.”

“O doktor,” diye güvence verdi Marian.

“Doktor *olacak*,” diye düzeltti Georgie. “Yakında.”

Marcy hızla uzaklaştı ve Georgie, dışarıda neler oldu-

ğunu anlamaya çalışmak için arabanın kapısına asılı kalan Marian'ı izlemeye devam etti.

“Dışarı çıksan daha iyi olur,” diye mırıldandı Georgie. Hâlâ kucağında uyuyan Cat-Head'e baktı. “Ben kımıldamadığım için çıkamıyorum.”

Marian, gitmesinin bir sakıncası olup olmadığını son kez doğrulamak istermiş gibi Georgie'ye baktı.

“Git, hadi,” dedi Georgie. “Git bakalım neden durduğumuzu öğrenebilecek misin?”

Marian başıyla onayladı, aşağı atlamadan önce yere oturup bacaklarını sarkıttı. Georgie, o yere indiğinde *oooff* diye bir ses duydu ama hemen fırlayıp gittiği için yaralanmadığı belliydi.

“Pekâlâ,” dedi Georgie ve kucağında yatan Cat-Head yüzünden en ufak sert bir temasa dahi cesaret edemeyerek mümkün olduğunca yumuşak bir sesle kedileriyle konuşmaya başladı. “Böylece sizinle baş başa kaldık.”

Blanche başını kaldırıp esnedi.

“Sen ve Judyth,” dedi Georgie Blanche'a hafifçe başını sallayarak. “Kendinizi tekrar unutturmaya çalışırsanız hepimiz daha mutlu olacağız.”

Blanche ona küçümseyen bir tavırla bakıp burnunu çekti ama o, son birkaç saattir Georgie'ye yönelttiği öldürücü bakışın amaçlanan etkisini göstermesinden memnun olmuşa benziyordu, gidip geriye yaslandı, araba hareketsizdi.

Ancak Blanche tam yerleştiğinde Cat-Head kıpırdamaya başladı ve vahşilik boyutunda kocaman bir esnemenin ardından durdu, hareketlerinden uyandığı ama oturduğu yerde kalmaya karar verdiği anlaşılıyordu.

Ama diğerleri yine de o iyice hareketsiz kalana kadar hareket etmediler. Georgie onu yanındaki koltuğa oturttu ve sonra da sıvışıp kaçmak için arabanın açık kapısına yö-

neldi. Artık Cat-Head'i kucağında sabit tutmak zorunda olmadığına göre bacaklarını uzatabilirdi. Herkes çevrede dolaşmaya çıkmış görünüyordu.

Aubrey Malikânesi kâhyalarından biri onu kapı eşiğinde gördü ve aşağı inmesine yardım etmek için koştu. Ama Georgie, hâlâ Jameson'la derin bir sohbet içinde olan Nicholas'ın yanma gidemedi. Marian koşarak geldi.

Koşmaktan nefesi kesilmiş hâldeydi, "Ah, bu çok korkunç, Bayan Georgiana," dedi. "Londra'da veba salgını varmış!"

Bölüm 14

Tanrı onu histerik kadınlardan korusun.

Nicholas, Marian bir ayaklanmaya neden olmadan onu durdurmak için “Londra’da veba salgını falan yok,” diye bağırarak ona çıkıştı.

“Hiç mi yok?” diye sordu hizmetçi kız.

“Olmasını mı istiyorsun?” dedi Nicholas, kızın sorusundaki umutlu ses tonu karşısında şaşkıncı.

“Hayır!” diye bağırarak Georgie’ye döndü. “Aman Tanrım, böyle bir şey istenmez elbette.”

Nicholas karşılık vermemek için kendini tuttu. Ama çok geçmeden Marian’ın bir sonraki çılgınlığıyla yine dikkati dağıldı.

“Kükürt ve salgın hastalık!”

Nicholas bakakaldı. “Ne demek bu?”

“Jameson’ın söylediği buydu,” diye açıkladı Marian. Nicholas, “Hayır,” diyerek karşı çıktı. “Öyle söylemedi.”

Aslında teknik olarak Jameson’un söylediği neredeyse tam olarak buydu. Ama bunu o kadar fazla küfür ve lanet okuyarak söylemişti ki yarım yamalak duyduklarını baş-

*Yazar burada “Brimstone and pestilence” ifadesini kullanmıştır. Bu ifade, özellikle 18. ve 19. yüzyıl İngilizcesinde, felaket çağrıştıran dramatik bir ünlemdir. “Brimstone” (kükürt), geleneksel olarak cehennem ateşiyle ilişkilendirilir; “pestilence” ise genellikle Tanrı’nın gazabını simgeleyen ölümcül salgın hastalıkları (örneğin veba) temsil eder. (y.h.n.)

kalarına abartarak aktarmaya meraklı ve çılgın bir kadının kulağına böyle yansımıştı. Tanrı onu histerik *erkeklerden* korusun.

Nicholas derin bir nefes aldı ve Georgie'ye döndü. "Manston Malikânesi'nde çok sayıda grip vakası var. Manston House'ta birkaç grip vakası var. Cehennemlik bir durum değil. Vebalık bir durum da yok, merak etme."

"Ah, rahatladım," dedi Georgie. "Öyle değil mi?"

"Veba düşünüldüğünde, tabii grip daha iyi," dedi Nicholas alaycı bir sesle. "Fakat grip de önemsiz bir hastalık değil. Bu yüzden Londra'yı pas geçmemiz gerekecek. Manston Malikânesi'nde kalmamız mümkün değil."

"Elbette tehlikelidir ama bu kadar tehlikeli olamaz," dedi Georgie. "Orası çok büyük bir yapı. Etkilenen bölgenin yakınma gitmemize gerek yok."

"Grip oldukça bulaşıcı bir hastalık ve nasıl yayıldığını anlamıyoruz. Özellikle senin için güvenli değil."

"Benim için mi?" Georgie'nin gözleri hem şaşkınlıktan hem de muhtemelen kızgınlıktan kocaman açıldı. Bundan kesin olarak eminmiş gibi konuşamazdı.

"Grip akciğerlere ve solunum yollarına hasar verir," dedi Nicholas. "Birkaç yıldır nefes alma sorunu yaşamamış olabilirsin ama bu tür hastalıklara çoğu kişiden daha duyarlı olduğun neredeyse kesin."

Marian vurgulu bir şekilde, "Bay Rokesby haklı," dedi. "Sizi böyle hastalığın olduğu bir eve götürürsek anneniz derimizi yüzer."

Georgie, Nicholas'm onun yüzünde pek görmeye alışık olmadığı müthiş keskin bir ifadeyle birden Marian'a döndü. "Annem," dedi, "artık sağlığımdan sorumlu değil."

"Hayır ama *ben* öyleyim," dedi Nicholas, tartışmayı bitirmeye kararlıydı. "Bu yüzden de kesinlikle Londra'ya gitmiyoruz."

Nicholas, Georgie'yi ve diğerlerini riske atmazdı.

Tuhaftı. Jameson ona Londra'daki salgın hakkında nefes nefese bilgi verene kadar Nicholas, yeni sorumluluklarının ağırlığını bu kadar hissetmemişti. Oysaki artık sorumlu olduğu tek kişi Georgie değildi. O artık idaresi altında bulunan kocaman bir ev halkına sahipti.

“Onlara yardım etmemiz gerekiyor,” dedi Georgie. Sonra sanki içinde bir şeyler değişmiş gibi sesi duygu dolu bir tona büründü. “Onlara yardım etmeliyiz, onlarla ilgilenmeliyiz. Sen doktorsun.”

“Henüz değilim,” diye hatırlattı ona.

“Ama ne yapacağım elbette bilirsin.”

“Tek bildiğim, *yapabileceğim* hiçbir şey olmadığı.”

Georgie bir an için nefes alamadı.

“Hayır, hayır, öyle demek istemedim,” dedi Nicholas hızla. Aman Tanrım, böyle bir açıklamayla kaderci, insanları kaderine terk eden biri gibi *algılanmıştı*.

Georgie eliyle soru işareti yaptı.

“Jameson’ın bildirdiğine göre,” dedi Nicholas, “gereken tüm müdahaleler yapıldığı için şu an için yapacak hiçbir şeyim yok. Bir doktor çağırılmış ve hastaların hepsine söğüt kabuğu çayı ve ilikli kemik suyu verilmiş.”

“Söğüt kabuğu çayı mı?”

“Anladığım kadarıyla ateşlerinin çıkmasını önlüyor.”

Georgie’nin kaşları V şeklini aldı. “Bu çok ilginç. Sebebini merak ettim.”

Nicholas onun düşünmeyi bitirmesini bekledi ama Georgie sadece başını salladı. “Boş ver.” Gözlerini kırptırdı, sonra yukarı baktı, gözleri aniden parladı.

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Yolumuza devam edeceğiz,” dedi Nicholas. “Ve öncelikle geceyi geçirecek bir yer bulacağız.”

“Bu sence sorun olmayacak mı?”

Nicholas derin bir iç çekti. Babası, seyahat rotaları üzerindeki arabaların mola verdiği hanlarda yer ayırtmak

için önden bir adam göndermişti ama belli ki ilk durak için herhangi bir ayarlama yapılmamıştı.

“Yola çıkan herkes gibi biz de şansımızı deneyeceğiz,” dedi Nicholas. “Birkaç kez Edinburgh’a gidip geldim ve daha önce oda bulmakta hiç zorluk yaşamadım.”

Elbette hiçbir zaman karısı, on üç hizmetçisi ve üç kedi-siyle seyahat etmemişti.

Miyau.

Bütün öğleden sonra katlandıkları ciyaklamalara hiç benzemeyen hassas bir sestir bu. Nicholas’ın kaşları soru sorarcasına kalkarak Georgie’ye baktı.

Georgie başını iki yana salladı. “Cat-Head değildi.”

Nicholas içini çekti. “Elbette değildi.”

Ama Georgie duymadı. Blanche ile ilgilenmek için çoktan arabaya doğru koşmaya başlamıştı bile.

Blanche’in neredeyse tamamen siyah olduğu göz önüne alındığında, Cat-Head kadar saçma bir isimdi.

“Diğer sepetleri bulan var mı?” diye sordu Nicholas, Georgie’yi arabaya kadar takip ederken. Marian onun peşinden koşarak, “Kimsenin onları aradığını sanmıyorum,” dedi. “Aramamızı ister misiniz?”

“Hayır, bir an önce yola koyulsak iyi olur. Yarınki yolculukta buluruz.”

Marian başını sallayıp onayladı ama Nicholas’ın arabaya ondan önce binmesine izin vermek için kenara çekildiğinde “Sizce bir sakıncası yoksa efendim, ikinci arabaya binebileceğimi düşündüm,” dedi.

Çoktan yerine oturmuş olan Georgie, başını dışarı uzattı. “Emin misin? Bundan daha küçük ve koltukta üç kişi olacaksınız.”

“Bizim için sorun yok,” dedi Nicholas tartışmayı sonlandırarak. Ama doğruyu söylemek gerekirse Marian tabii ki arabaya bindiğinde şaşırmıştı, elbette yeni evli bir çift olarak yalnız olmak isteyebilirlerdi. *Miyau.*

Nicholas derin bir iç çekti. İşte yine kedilerle birlikteydi.

Neyse ki şeytan sessizdi. Her ne kadar gerçek sınav, arabanın tekerlekleri dönmeye başladığında gelecek olsa da...

MİYAVVVVVVV!

“Üzgünüm,” dedi Georgie. Nicholas gülümsemeye çalıştı. “Yapacak bir şey yok.”

Georgie de ona gülümseyerek karşılık verdi ama yüzünde biraz mahcup, biraz minnettar, biraz da saçını yolmaya hazır bir ifade vardı.

MİYAVVVVVVV!

Nicholas buz gibi bir bakışla kediye baktı. “Romantizme hiç ilgin yok, değil mi?” diye mırıldandı.

“Ne dedin?” Georgie şaşkınlıkla sordu.

MİYAVVVVVVV!

Nicholas başını iki yana salladı. Valizleri toplayana kadar Georgie’nin hayvanlarını da yanına alacağı hiç aklına gelmemişti; bu, tuhaf olduğu kadar komikti. Çünkü kedileri hiç sevmediğini yeni hatırlamıştı. Aslında kız kardeşinin kedileri vardı ama ona göre onlar gezegendeki en şumarık yaratıklardı ve her yere tüy bırakıyorlardı.

MİYAVVVVVVV!

Ve görüldüğü üzere bazıları da sızlanmayı pek seviyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Georgie. Bir şal aldı ve sonra...

Gördüğü şey karşısında Nicholas’ın gözleri kocaman açıldı. “Ne yani, kediye bebek gibi kundaklıyor musun?”

“Bunun yardımcı olduğunu düşünüyorum.”

MİYAVVVVVVV!

Böylece en azından kimsenin canını yakmıyordu.

“Hadi, hadi ama Cat-Head,” dedi Georgie “Az kaldı.” Başını kaldırıp Nicholas’a baktı. “Öyle değil mi, daha gidecek miyiz?”

Nicholas omzunu silkti. Nerede olduklarından tam olarak emin olamadığı için geceyi nerede geçireceklerini de

bilmiyordu. Sürücüye arabaların mola verdiği bir sonraki tanınmış handa durması talimatını vermişti ama orada yer yoksa tekrar yola devam etmeleri gerekecekti.

Miyavvu.

“Sanırım uykuya dalıyor,” diye fısıldadı Georgie.

“Tanrı’ya şükürler olsun.”

Georgie derin bir iç çekti. “Gerçekten.”

*

Sonunda akşam için durduklarında Georgie bitkin düşmüştü. Cat-Head’i uyutmuştu ama yolculuğun geri kalanında onu bir bebek gibi kucağında tutmak zorunda kalmıştı. Bir kez kundaklamayı sıkı ve sağlam tutmaya dikkat ederek onu yere bırakmayı denemişti ama kedi yere dokunduğu anda gözleri aniden açılmış ve tekrar ulumaya başlamıştı.

“Hayır, hayır, Cat-Head,” diye mırıldandı Georgie, umutsuzca onu tekrar sakinleştirmeye çalışarak.

Onu tutmaya çalışırken aynı zamanda koltuğun üzerine oturtmaya çalıştı. Ona doğru eğilirken kendini gülünç hissetti ama bu pozisyonda tekrar uykuya dalmasını sağlayabilirse, belki de kollarını çektiğinde o şekilde kalabilirdi.

“Onu kucağına al,” diye yalvardı Nicholas.

“Anlamıyor bile.”

“Anlıyor!”

“Nasıl anlayabilir. Kollarım...”

“Anlar!”

Kucağına aldı. Anında sustu.

Anlıyordu.

Lanet kedi.

Bu yüzden yol boyunca onu kucağında tuttu.

İlk handa durduklarında, boş oda olmadığı söylendiğinde de....

İkinci handa durduklarında Nicholas ve sürücüler, en az on dakika boyunca konuşup diğer kalanların görünüşünü beğenmediklerine karar verirken de tuttu.

Georgie bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ama kendisinin aksine hepsinin Büyük Kuzey Yolu'nda seyahat etme deneyimi olduğu için onların sözüne güvenmeye karar verdi.

Saat geç olmuştu, normalde bir an önce dinlenmek ve uyumak istiyorlardı. Sonunda üçüncü hanın önünde durduklarında herkesin bu günlük bu yolculuğa son vermek için can attığını hissetti. Gelgelelim, diğer iki hana göre burasının çok daha yetersiz olduğu ortaya çıktı.

Nicholas arabanın kapısını açtığında “Korkarım kötü haber,” dedi.

Georgie arabada bekliyordu. Cat-Head hâlâ kollarındaydı. “Lütfen bana hanın dolu olduğunu, yer olmadığını söyleme.”

“Dolu değiller ama sadece tek bir boş odaları var. Korkarım odayı hizmetçilerle birlikte paylaşmak zorunda kalacaksınız.”

“Beşimiz mi? Bu uygun olacak mı?”

“Hancı fazladan yatak gönderebileceğini söylüyor.”

“Peki ya sen?”

“Ben de diğer adamlarla birlikte ahırlarda uyuyacağım.”

“Ama bu bizim...”

Düğün geceleriydi.

Bitiremedi sözlerini. Georgie sert bir tavırla, “İdare ederiz,” dedi. Belki de en iyisi buydu. Düğün gecesini gerçekten The Brazen Bull adında arabaların mola verdiği bir handa mı geçirmek istiyordu?

“Yola devam edebilirdik,” dedi Nicholas, “ama yakındaki diğer hanlar da dolu gibi görünüyor ve...”

“Sorun değil, Nicholas.”

“Atlar çok bitkin, tükendiler,” dedi Nicholas, “ve sanırım hepimiz çok yorulduk.”

“Nicholas,” dedi Georgie tekrar. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Nicholas sonunda konuşmayı kesti ve gözlerini kırpıştırarak ona bakıp “Teşekkür ederim,” dedi.

“Teşekkür edecek bir şey yok.”

“Bu konuda huysuzlanabilirdin.”

“Olabilirdim.” Güldü. “Hâlâ olabilirim.” Cat-Head’i kucakladı. “Bir kedi ister misin?”

“Tanrım, hayır,” Nicholas elini uzattı. “İzin ver sana yardım edeyim. Biraz acele etmeliyiz. Geç oldu ama hâlâ akşam yemeği yiyebileceğimiz söylendi. Özel bir yemek odası ayarladım.”

Kediler hizmetçilere, bagajlar kâhyalara teslim edildi ve Georgie ile Nicholas avluya doğru ilerlediler.

Han işlek bir kavşak noktasındaydı ve arabada geçirdiği uzun süreden sonra Georgie ortamı dolduran insan kalabalığına hazırlıksız yakalanmıştı. Ama Nicholas son derece rahat görünüyordu. Amacına uygun adımlarla ilerliyor, yabancıların arasından geçerek The Brazen Bull hanına ev sahipliği yapan eski Tudor binasının ön merdivenlerine doğru ilerliyordu. Georgie ona minnettardı; daha doğrusu, elini sıkıca kavrayan dirsek kıvrımına. Adamın bacakları bu kadar uzun olmasa da olurdu; yetişebilmek için bir fare gibi koşuşturması gerekiyordu.

Ama Nicholas girişe birkaç metre kala aniden durdu. Georgie’nin bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, bir an dikkatsizce dosdoğru gidip Nicholas’a çarptı. Ve düşmemek için dengesini korumaya çalışırken kolları beline dolandı. Zemin sert ve çamurluydu, düşecek olursa üstü başı kirlenecek, utanacak ve muhtemelen canı yanacaktı.

Her şey bir anda olup bitti ama göz açıp kapamaktan

ibaret bu an sanki sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Denge-sini tekrar bulduğunda parmaklarının onun sert karnına yayıldığını hissetti, denge sağlamak için içgüdüsel olarak kendini ona doğru çekti. Yanağını onun yumuşak yün pal-tosuna yasladı ve bir an için nefesinin kesildiğini hissetti.

“İyi misin?” diye sordu Nicholas. Georgie, onun kolları arasında iki büklüm kaldığını hissetti.

“İyiyim, ben...” Durdu ve birden ona sarıldığını fark etti. Yüzünü güçlü sırtına bastırmıştı ve o an orada oldu-ğunu bilmediği bir kıvrımı kucakladı.

“İyiyim,” dedi Georgie tekrar, sıkı tuttuğu ellerini is-teksizce gevşeterek. Nicholas döndü ve onunla yüz yüze geldiler. Gece havası gökyüzünün rengini çaldığında bile gözlerinin mavisi nasıl bu kadar ışıldayabiliyordu?

Sadece nasıl görüldüğünü iyi bildiği için olabilir miydi? Rokesbylerin etrafında büyümüştü; hepsinde vardı o muh-teşem masmavi gözler.

Ama farklı hissettirdi. Farklı *hissediyordu*.

Ama bu farklıydı. Kendisi de farklı hissediyordu. “Emin misin?” diye sordu. Ve o, onun elinin kendi elini örtmüş olduğunu fark etti. Hissettiği...

Yakın hissettirdi.

Georgie ellerine, sonra onun yüzüne baktı. Onu uzun zamandır tanıyordu ama birdenbire tüm dünya tuhaf ve yeni oluvermişti. Nicholas elini tutuyordu ve Georgie’nin içi birdenbire coşkulu bir heyecan, kafa karışıklığı ve tam olarak tanımlayamadığı bir şeyle doluyordu. “Georgie?” dedi Nicholas yavaşça. “İyi misin?”

Nefesini kontrol edip “Evet,” dedi.

Böylece o an bitti.

Ama içinde bir şeyler değişmişti.

The Brazen Bull'un içinde, sadece tek bir kapının duvar olarak kullanıldığı, ana yemek salonundan ayrılmış ve özel bir yemek salonuna dönüştürülmüş küçük bir oda vardı.

Ama aslında dar bir holden ibaretti. Yani sadece bir zamanlar orada girip çıkmak için kullanılan kapı kaldırılmıştı. Hanın diğer müşterileri fiziken bu sınıra saygı gösterse-ler de havaya yayılan yüksek sesli sohbetleri ve müstehcen sözleri için aynı şeyi söylemek zordu.

Bu durum sohbeti zorlaştırıyordu ve Nicholas neredeyse yemeklerini hizmetçilerin olduğu odada yemeyi teklif edecekti. Ama kedilerin hizmetçilerde olduğunu ve muhtemelen en az birinin ulur gibi bağırdığını hatırlayınca açıkçası buna bulaşmak istemedi.

Belki onun merhametsizliği idi bu ama gerçek buydu. Kapı aralığından gelen gürültülü şarkılar bile onu kediler kadar rahatsız etmiyordu. Gürültü normalde rahatsızlık verecek boyutta değildi ama Georgiana bir leydiydi ve doğru duyuyorsa şu an birisi kafiyeli mısralarla, isimsiz ama oldukça becerikli ve tatlı dilli bir kadının yeteneklerini müstehcen bir şekilde övüyordu.

Kalkıp bir şeyler söylemeliydi. Ama çok açtı ve sığır eti yahnisi şaşırtıcı derecede iyiydi.

Ah tatlı Martine'im, aklımda bir şey, bir şey var, oldukça ahlaksız.

Nicholas karşı olmasına rağmen sırtıttı. Martine. Muhtemelen Fransız'dı.

Umarım hayali biridir, zavallı kadın, söylenen şarkı sözlerine bakılırsa, diye düşündü.

Georgie'ye baktı, onun bu kaba konuşmalardan fazla rahatsız olmadığını umuyordu. Sırtı kapıya dönüktü, en azından böylece adamların beceriksiz danslarını göremiyordu.

Georgie'nin kaşları çatılmıştı. Hüzünlü değil ama insan-

ların zihinleri başka yerdeyken uzaklara daldıkları cinsten bir bakış.

Nicholas hafifçe öksürüp boğazını temizledi.

Onu duymuyor gibiydi.

Nicholas öne uzanıp elini gözlerinin önünde salladı. “Georgiana,” dedi, sesi biraz şarkı söyler gibi çıkmıştı. “Georgiana Bridgerton.”

Söylerken birden fark etti Nicholas; *Rokesby*. Georgiana *Rokesby*.

Georgie’nin onun hatasını fark ettiğini sanmıyordu, aksine Nicholas’a dalgın bir hâlde yakalandığı için utanmış görünüyordu.

Georgie’nin yüzü kızardı birden. *Kızardı!* Ve böyle çok güzel görünüyordu.

“Affedersin,” diye mırıldandı Georgie bakışlarını aşağıya kaydırarak. “Bir düzine farklı şey düşünüyordum. Bu gürültü odaklanmayı zorlaştırıyor.”

“Evet,” dedi Nicholas ama aslında odaklanmayı zorlaştıranın Georgie’ye bakmak olduğunu düşünüyordu. Elbette güzeldi, çilek kızılı saçları ve zeki mavi gözleriyle Georgie daima güzeldi. Georgie artık onun karısıydı ve ona baktığında farklı hissediyordu.

Tuhaf bir şekilde, bunun yalnızca evlilikleriyle ilgili olduğundan pek de emin değildi. O sabah rahibin huzuruna çıkıp yemin etmiş olmasalardı bile bakışları onun yüzüne her değdiğinde yeni bir şey göreceğine dair tuhaf bir hisse kapılmıştı.

Onun için bir keşif gibiydi ve Nicholas’ın her zaman sonsuz derecede meraklı bir zihni vardı.

Şarabından bir yudum aldı Georgie, sonra peçetesiyle ağzının kenarına sildi. Bakışları, omzunun üzerinden, yüksek sesle kahkahalar atan odadaki diğer adamlara kaydı.

“Arabaların mola verdiği hanlar hep bu kadar gürültülü mü olur?” diye sordu.

“Her zaman değil,” dedi Nicholas. “Ama kedinin bağırtılarından sonra bunu oldukça rahatlatıcı buluyorum.”

Georgie küçük bir kahkaha attı. “Üzgünüm,” dedi. “Bu benim için pek iyi olmadı.”

“Kimi gücendirmekten korkuyorsun? Kedi mi?”

“Elinden geleni yaptı,” dedi Georgie.

“O bir şeytan.”

“Öyle söyleme! Sadece seyahat etmeyi sevmiyor.”

“Ben de sevmiyorum,” dedi Nicholas. “Yolculuğumu mahvetti.”

Georgie ona baktı, dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kısıtı ve tam anlamıyla keyiflendi. “Zamanla kendini sana sevdirecek,” dedi ciddi bir tavırla.

“Önce ben onu öldürmezsem.”

“Nicholas!”

“Merak etme,” dedi Nicholas alay ederek. “Korkman gereken ben değilim. İlk önce hizmetçiler çıldıracak.”

“Cat-Head çok cesur bir kedi.”

Nicholas bunun üzerine sadece kaşlarını kaldırabildi.

“Ağaçta Freddie’ye saldıran oydu.”

“O mu?”

Georgie’nin gözleri parladı bunu düşününe. “Harikaydı,” dedi, “görseydin bu bayılırdın.”

“Oakes’un yüzüne ne yaptığını gördükten sonra ben de öyle düşünüyorum.”

“Önce böyle yaptı, dedi. Georgie kollarıyla şaşırtıcı derecede iyi bir iş çıkarmış bir kedinin pencereden ağaca atlamasını gösteren bir hareket yaptı. “sonra da şöyle,” Kollarını havaya kaldırdı ve parmaklarını pençe şeklini almış bir V harfi yaparak yüzünün önünden geçirdi. “ve sonra da böyle.”

Nicholas bu son hareketi anlayamadı. “Bu nedir?”

Georgie’nin yüz ifadesi neşeli bir sırıtişla değişti. “Ken-

disini Freddie'nin yüzüne atıp suratını kapattı. Açıkçası Freddie'nin nasıl nefes alabildiğini bilmiyorum.”

Nicholas gülmeye başladı.

“Biraz yeteneğim olsaydı o manzarayı senin için çizerdim. Şu ana kadar gördüğüm en komik görüntüydü. Daha doğrusu şimdi öyle. O an Freddie'nin ağaçtan düşmesinden çok korkmuştum. Ama Tanrım, kendi gözünle görmeliydin... ‘Al şunu! Al şunu!’ diye bağıyor, bir yandan Cat-Head’i pençeliyordu...”

“*Pençelemek*,” diye tekrarlarlarken Nicholas’ın gülmekten neredeyse nefesi kesildi, nedense bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeydi.

Sonra, çoğu zaman olduğu gibi, kahkahası Georgie’yi de güldürdü ve ikisi, ciddiyet savaşını tamamen kaybettiler. Georgie başını masaya koymak zorunda kalana ve Nicholas çene kasları acıyana kadar güldüler, güldüler.

“Ah,” dedi Nicholas, gülmekten yorgun düştüğünde ve Georgie dikkatini artık yemeğe verdiğinde, “Sanırım ona bir minnet borcum var. Ama kabul etmelisin Cat-Head bir kedi için aptalca bir isim.”

Georgie’nin duraksamasını, kaşığının havada kalışını izledi.

“Ne?” dedi Nicholas. Çünkü dürüst olmak gerekirse o sırada Georgie’nin yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı.

Georgie çenesini kaldırdı ve kaşığını indirdi. “Ah, öyle mi?” dedi yerinde bir sakinlikle. “Aptalca bir isim, öyle mi? Acaba kimin yüzünden.”

Nicholas durakladı. Bu kesinlikle cevabını bilmesi gereken bir soruydu. “Edmund mı?” diye sordu, böyle şeylerin altından genelde o çıkardı.

“Sen, Nicholas. Kedime Cat-Head adını sen verdin.”

“Bir kediye Cat-Head adını ben verdim.” Sorudan çok bir ifade gibiydi.

“*Kedime* Cat-Head adını sen verdin.”

“Eminim şaka yapıyorsun.”

Georgie’nin ağzı hafifçe açık kaldı ve kaşığını düzgünce masaya koydu. “Pity-Cat’i hatırladığından eminim.”

Onun neden bahsettiği hakkında Nicholas’ın hiçbir fikri yoktu.

“Mary’nin kedisi?” diye dürttü Georgie. “Kız kardeşinin sen Eton’dayken sahiplendiği tekir kedi...”

O anda canlandı anıları. Yıllar önceydi. Aslında o kediyi sevmiştii. Annesinin eteklerinin altına saklanmayı ve ayak bileklerini ısırmayı seven cılız, kavgacı bir şeydi. Hiç olmadık zamanlarda ciyak ciyak bağıırdı ve evet, komikti.

Nicholas ardından kaşlarını çattı. *Pity-Cat mi?*

Nicholas başını iki yana salladı. “Adı Pity-Cat değildi.”

Georgie’nin yüzü kalp şeklinde bir *bunu söylemiştim* ifadesi aldı. “Hayır, Pity-Cat’in adı Turnip’ti” ama sonra sen ve Edmund ona Turnippity demenin çok daha eğlenceli olduğunu düşündünüz ve...”

“Turnippity demek gerçekten de daha eğlenceli.”

Georgie dudaklarını büzdü. Nicholas onun gülmemeye çalıştığını görebiliyordu.

“Yani,” diye devam etti Nicholas, “canlı, nefes alan bir yaratığa Turnip adını kim verir ki?”

“Kız kardeşin. Bütün evcil hayvanlarına yiyecek ismi verirdi.”

“Evet, bu yüzden Felix’in yavrularına Sufle, Puding veya Jambon adını vermediği için şükredelim.”

“Kedilerinden birinin adı Dumpling’di.”

Nicholas Alaycı bir bakışla “Olacağı buydu zaten,” dedi.

Bu kez Georgie alayla kaşlarını kaldırdı. “Cat-Head’eben Patch adını vermiştim.”

* İngilizce şalgam kelimesi, aynı zamanda argoda aptal, saf anlamlarına da gelmektedir. Turnipitty ise bu kelimenin sevimlilik katan, uydurma varyasyonudur (y.h.n)

“Neden?”

“Ona hiç baktın mı?”

Tam olarak bakmamıştı. Ama, “Elbette baktım,” dedi. Georgie’nin gözleri kısıldı.

“Gerçi çoğunlukla onu dinledim ama.”

Georgie tekrar gözlerini devirdi.

Nicholas kıkırdadı. “Ah hadi ama bunun için bana hak vermelisin.”

“Tamam, teslim oluyorum,” dedi Georgie ve gözlerini dikip onun konuşmasını bitirmesini bekledi. “Pekâlâ,” dedi Nicholas, “şimdi bana şu hikâyeyi anlat bakalım. Kedine bu gülünç ismi vermenden ben ne kadar sorumluyum?”

Georgie’nin daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. “Dediğim gibi ona Patch adını *vermiştim*. Çünkü gözlerinin etrafında küçük yama gibi lekeler var. Tıpkı bir zamanlar çıkan geniş sayfalı gazetelerin haber sütunlarında Hollandalı denizcileri gözlerinin üzerinde üçgen yamalarla’ tasvir ettikleri gibi.”

Nicholas, Aubrey Malikânesi’nden kilometrelerce uzakta yaşanan korsanlığı tasvir eden söz konusu gazetelerin Lord Bridgerton’ın güvenli ofisinden nasıl kolayca bir genç kızın eline geçtiğini sormayı atladı ve bunun yerine sadece, “Sadece tek gözlerinin sanırım,” dedi.

Georgie sahte bir ciddiyetle kaşlarını çattı. “Evet, işte ben de bunun uygun bir kedi adı olduğunu düşündüm ama sonra sen ve Edmund dönem sonunda birkaç haftalığına eve geldiniz ve geri döndüğünüzde Turnip’in adı Turnippity’ye, ardından Pity-Cat’e dönüştü. Bir şekilde Patch’in adı da Cat-Head oluvermişti ve sizin payınız büyüktü.”

* 18. ve 19. yüzyılda İngiliz gazetelerinde (broadsheet olarak bilinir) yayımlanan karikatürlerde, Hollandalı denizciler genellikle tek gözleri yamayla kapalı şekilde, abartılı ve stereotipik biçimlerde resmedilirdi. Göz üstündeki yamalar çoğu zaman üçgen şeklinde çizilirdi; bu da onların korsanvari tasvir edilmesinin bir yoluymdu. Bu tür çizimler, dönemin ulusal rekabetlerinin ve mizahi propaganda anlayışının bir parçasıdır. (y.h.n.)

“Böyle bir şey yapmış olmamız çok muhtemel görünse de hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Onu yine de Patch adıyla çağırmayı denedim ama artık cevap vermiyordu. Cat-Head adını benimsemişti.”

Nicholas kedilerin isimlerine cevap verdikleri konusunda şüpheliydi ama tartışmaktan kaçındı. “Üzgünüm?”

“Üzgün müsün?”

“Olmamalı mıyım?”

Georgie düşünmek için biraz durdu. Ya da en azından düşünüyormuş gibi yaptı. “Hakkını vermek gerekirse isim bulma işinin başını çeken sen değil, daha çok Edmund’ı galiba.”

“Ama öyle ya da böyle, çocuklarımıza isim vermekten uzak dursam iyi olur, öyle değil mi?”

Nicholas bu düşüncenin aklına aniden nereden geldiğini ya da bunu neden yüksek sesle söyleme gereği duyduğunu bilmiyordu ama *çocuklarımız* sözlerinin, eski zamanlarda kullanılan giyotinin hızıyla çok benzer bir duygu yarattığı kesindi.

Nicholas henüz düğün gecelerini bile paylaşmamışken bu şakanın biraz fazla ve yersiz kaçtığını düşündü.

Ama Georgie birden yanaklarında bir yanma hissederken ona baktı. “O hâlde çocuğa kesinlikle Brunhilda adını vermeyeceğime dair bana güveniyor musun?” diye sorarken bakışlarında şakacı bir ifade vardı.

“Brunhilda güzel isim,” dedi Nicholas.

“Öyle mi? O zaman ben...”

Ama söyleyeceği her şey, kapının çarpılarak açılması ve panik içinde bir adamın, “*Burada doktor var mı?*” diye bağırmasıyla yarıda kesildi.

Nicholas hiç düşünmeden ayağa kalktı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye mırıldandı Georgie ve kapıya kadar onu takip etti. İkisi de ana yemek odasında çamur ve kanla kaplı -sanırım bir seyis- bir adam gördü.

“Ahırlarda bir doktora ihtiyacımız var!” diye bağırdı adam.

Nicholas, “Ne olduğuna bakmam gerek,” dedi Georgie’ye. “Sen de yemeğinin geri kalanını odada yemelisin.”

“Ama...”

Nicholas ona baktı. “Burada tek başına kalamazsın.”

“Hayır, onu demek istemedim. Seninle gelmeliyim. Yardım ederim.”

Nicholas o anda içten içe bunu yapabileceğini biliyordu. Georgie de bunu gerçekten istiyordu. Ona muhakkak yardımcı olurdu. Ama...

“Georgie, bana ahırlarda ihtiyaçları varmış.”

“O zaman ben de seninle geleyim. Yapabilirim...”

“Georgie, kadınların ahırlara girme izni yok.”

“Saçma.” Georgie onu takip etmeye devam ederek eteklerini düzeltti. “Her gün ahırlardayım.”

“Senin gittiğin Aubrey Malikânesi’nin ahırları. Bunlar halka açık ahırlar.”

“Ama...”

“Hayır,” dedi Nicholas çünkü aynı zamanda hem onun rahatını gözetip hem de yaralı bir adamla ilgilenmeye çalışamazdı. “Sana hizmetçilerin bulunduğu odaya kadar eşlik etmesi için bir kâhya ya da seyis göndereceğim.”

“Ama...”

“Benimle ahırlara gelemezsin,” dedi Nicholas kararlı bir sesle.

“Ama ben... ben...” Georgie bir an ne yapacağına karar verememiş gibi şaşkın göründü. Sonunda yutkundu ve “Çok iyi. Zaten yemeğimi neredeyse bitirmiştım.”

“O zaman doğrudan odaya döneceksin, tamam mı?”

Georgie başını sallayarak onayladı. Ama bundan pek memnun görünmüyordu.

“Teşekkür ederim.” Nicholas öne eğilip onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. “Muhtemelen sabaha kadar seni

göremeyeceğim. Zaten geceyi ahırlarda geçireceğim. İşim bitince, gecenin geri kalanında belki biraz uyuyabilirim.”

Georgie küçük bir iç çekti. “İyi geceler o zaman,” dedi. “Sanırım...”

Nicholas bir kez daha, “Hemen odaya git,” dedi. İhtiyacı olan son şey Georgie’nin rahatından endişe etmekte.

“Tamam,” dedi Georgie sabırsızca. “Gidiyorum. İstersen takip et.”

“Hayır, sana güveniyorum. Şimdi gitmem gerekiyor. Sanırım sağlık çantam Wheelock’ta ve...”

Georgie dinlemiyordu. Dinleyemiyordu yani. Nicholas çoktan kapıdan çıkmıştı ve o kadar hızlı adımlar atıyordu ki cümlesinin sonunu duyamamıştı.

Son kez arkasını döndü. “Git,” dedi. “Odaya dön. Lütfen.”

Sonra da sanki dünyayı kurtaracakmış gibi son hızla koşarak gitti.

Bölüm 15

Georgie ertesi sabah uyandığında pek iyi hissetmiyordu. Önceki gece ahırda kendisini bekleyen yarayla ilgilenmek için giderken ona odaya geri dönmesi için ısrar eden Nicholas'a kızmaması gerektiğini biliyordu ama ama duygular da doğası gereği mantıklı olmayabiliyordu.

Ayrıca yorgundu.

Çok küçük bir oda, yamuk yumuk bir yatak ve beş kadın (beşinin de uzun saçları örülmüş) ve üç kedi... *Dün akşam kimsenin ağzından rahat kelimesi çıkmamıştı.*

Sam (Aubrey Malikânesi'nden gelen seyis) Darcy'ye çok iyi davranmıştı ve ahırlardan bir hamak getirip kirişlere asmıştı. Elbette ilk önce Georgie'ye teklif etmişti ama Darcy için getirmişti ve Georgie ona tuhaf bir özlemle baksa da kabul etmedi.

Yani Darcy hamaktaydı ve Marcy annesinin ısrarı üzerine yerde uyumuştı ama yine de iki kişi için tasarlanmış bir yatakta üç kadın vardı. Georgie, koltuk altını dürten Marian'ın dirseğiyle ve ağzında hoş olmayan bir tatla uyanmıştı.

Akşamdan kalan hayal kırıklığında da bir azalma yoktu.

Kadınlar ahırların önündeki yoğun yükleme ve boşaltma alanlarında ilerlerken Nicholas'ı aradı. Tıbbi işlerinde

yardım edemiyorsa da en azından neler olduğunu anlatmaya zorlayabilirdi onu.

Ama Nicholas ortalıkta görünmüyordu.

Georgie, Judyth'in sepetini Marian'a uzatırken "Bay Rokesby," dedi, kâhyalardan birine. "Nerede?"

"Uyuyor Bayan Rokesby, hanımım."

Georgie bir ayağını kütüklerin üzerine koydu. "Uyuyor mu? Hâlâ mı?"

"Evet, hanımım. Yaralı adamla işi birkaç saat önce bitti."

"Aman Tanrım, ne oldu?"

"Bilmiyorum, hanımım ama etrafta oldukça fazla kan vardı."

Georgie'nin diğer yanında başka bir kâhya belirdi. "Adamın bacağı kırılmıştı, efendim. Kemiğin deriyi delip dışarı fırladığı türden bir kırık."

"Açık kırık," dedi Georgie. Kendini gösterir gibi. Hayır, kendini gösteriyordu.

"Eee, evet."

"İyi olacak mı? Bacağı kırılan adam?"

Uşak omuz silkti. "Bunu söylemek zor ama iyileşmezse de Bay Rokesby'nin hatası değil. Tam bir kahramandı hanımım."

Georgie gülümsedi. "Elbette öyle. Ama şey..." Ne yapmalı? Georgie artık sorumluluğun kendisinde olduğunu fark etti. Bu alışılmadık bir duyguydu. Alışılmadık olsa da keşfettiği için rahatlamıştı, nahoş hissetmedi. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve omuzlarını geriye çekti. "Erken-den yola çıkmayı planlamıştık."

"Biliyorum hanımım," dedi ilk kâhya. "Ama o kadar yorgundu ki. Onu uyandırmak için mümkün olduğu kadar geç saatleri beklemek istedik. Kulaklarına pamuk tıkamış

ve kravatını da gözlerinin üzerine sarmış, bu yüzden hâlâ uyuması şaşırtıcı değil ama...”

“Ama ne?” diye sordu birden Georgie.

“Ama kedi konusunda gerçekten oldukça gerginiz.”

Georgie bir an duraksadı, ardından aşağı indi. “Lütfen beni ona götürür müsün?”

“Kediye mi?”

Georgie kendisini sabırlı bir ifade takınmaya zorladı. “Kedi zaten arabada. Ben Bay Rokesby’yi görmek istiyorum.”

“Ama uyuyor.”

“Evet, söylemiştin.”

Üçü uzun süre tuhaf bir sessizlik içinde durdular. Sonunda, “Bu taraftan hanımım,” dedi ilk kâhya.

Georgie onu ahırlara kadar takip etti ve kâhya girişte durup içeriyi işaret etti. Sol tarafta hâlâ tek bir hamak asılıydı, Nicholas kıyafetleriyle zar zor seçiliyordu. Kollarını göğsünde çaprazlamıştı, gözlerini de kravatıyla örtmüştü.

Ona sarılmak istedi.

Aslında boğmak istiyordu. Önceki gece yardımını reddetmemiş olsaydı bu kadar yorgun olmazdı.

Ama olan olmuştu.

Topuklarının üzerinde dönüp arabaya doğru yürüdü. Kalkışlarını bir saat geciktirebilirlerdi. Nicholas’ın uykuya ihtiyacı vardı ve arabanın içinde kimsenin dinlenemeyeceğini söylemeye gerek yoktu. Cat-Head’i bir bebek gibi kucağında tutmak işe yaramış gibi görünse de tamamen susturamamıştı.

Durdu ve omzu üzerinden ahırların içine baktı. Artık Nicholas’ı tam olarak göremiyordu ama onu hamakta, her nefes alışında hafifçe sallanırken hayal edebiliyordu.

O kadar rahat görünüyordu ki. Georgie onu uyandır-

maktan nefret ediyordu. Bu gerçekten çok kötü bir şeydi.
“Efendim?”

Georgie başını kaldırıp baktı. Kâhyalardan biri ona endişeyle bakıyordu. Aslında bu kadar endişelenip şaşırılacak bir şey yoktu. Sadece bir dakika kadar orada durmuş, düşüncelere dalmıştı.

“Efendim?” dedi kâhya tekrar.

Georgie’nin yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Bir ipe ihtiyacım olacak.”

*

Nicholas irkilerek uyandı. İnsanın gözlerini açıp hiçbir şey görememesi sinir bozucuydu ve kravatını gözlerine çektiğini hatırlaması zaman aldı. Derme çatma yapılmış uyku maskesini yüzünden aldı ve esnedi. Çok yorulmuştu. Hamak umduğundan daha rahattı ama önceki gece hamağın içine yerleşirken düşünebildiği tek şey, artık karısıyla aynı yatakta uyuması gerektiği idi.

Karısı.

Evliliğin üzerinden henüz bir gün geçmişti ve onu neredeyse hiç öpmemişti.

Bir şeyler yapması gerekecekti.

Etrafa baktı. Asılı olan son hamak onunkiydi ve ahırın kapısı ardına kadar açıktı. Gökyüzünde İngiliz semalarına özgü parlak beyazlık vardı. Mavi de neşeli olurdu ama o her zaman yağmursuz beyazı tercih ederdi.

Crake kâhyalarından biri kapı eşiğinde belirip ona el salladığında ayakları henüz yere değmişti.

“Günaydın efendim,” diye seslendi kâhya. “Biz hemen hemen hazırız.”

“Hazır mı?” diye tekrarladı Nicholas. Saat kaçtı? Saati-
ni almak için cebine uzandı ama daha bakmaya fırsat bu-
lamadan kâhya, “Bayan Rokesby’nin çok işi vardı,” dedi.

“Kahvaltı için hazırlık mı yapıyorsunuz?” diye sordu.
Saat sekiz buçuktu, güne başlamayı planladığından çok
daha geçti.

“Bu, yani şey...” Kâhyanın kaşları çatıldı. “Bunu ger-
çekten kendi gözlerinizle görmelisiniz.”

Nicholas bu açıklama karşısında merak mı etmesi yoksa
korkması mı gerektiğini bilmiyordu ama korkması gerekti-
ğine ikna olana kadar merak etmeye karar verdi.

“Çok akıllı biri,” dedi kâhya. “Yani Bayan Rokesby’yi
kastediyorum.”

“Öyledir,” diye onayladı Nicholas ama The Brazen
Bull’da sabahın sekiz buçuğunda onun nasıl bir zekâ örne-
ği sergilemeyi başardığını kestiremiyordu.

Ahırın kapısına doğru ilerledi ve aniden durdu. Garaj
yolunun ortasında iki araba vardı, etrafını küçük bir seyir-
ci kalabalığı çevrelemişti.

Görünüşe bakılırsa herkes karısını izliyormuş gibiydi.

Georgie birinci arabanın basamağında duruyordu, se-
yahat için mürdüm rengi bir elbise giymiş, kızıl saçlarını
bir boneyle taçlandırmıştı.

“Evet, böyle,” dedi Georgie, içeride görünmeyen bir ki-
şiye talimatlar vererek. Bir an durakladı ve ardından, “Ha-
yır, öyle değil,” dedi.

“Ne oluyor?” Nicholas karşılaştığı ilk kişiye sordu.

“Bu gördüğüm en tuhaf şey.”

Nicholas döndü ve gözlerini kırıştırdı ancak o anda
konuştuğu adamın onlarla seyahat eden grubun bir üyesi
olmadığını fark etti. “Sen kimsin?” diye sordu.

“Asıl sen kimsin?” diye çıkıştı adam.

Nicholas, Georgie'yi gösterdi. "Onun kocası."

"Gerçekten mi?" Adam sırıttı. "İnanılmaz biri."

Sonra adam gülmeye başladı.

Nicholas kaşlarını çattı. Neler oluyor, Tanrı aşkına?

"En az çeyrek saattir onu izliyorum."

Nicholas bu adamdan kesinlikle hoşlanmadığına karar verdi. "Şimdi de izleyecek misin?" diye mırıldandı.

"Eğer bu işi başarırsa..." Adam, Nicholas'a bakmadan hayranlıkla başını iki yana salladı. "Kuzeye gitmiyorsun herhâlde?"

"Niye ki?" diye sordu Nicholas şüpheyle.

Yeni en iyi arkadaşı bunu evet olarak algıladı. "Nerede duracağını biliyor musun? Nasıl sonuçlandığını bilmek için yanıp tutuşuyorum. Bahse gireceğiz."

"Ne?"

"Gerçi sonuç belli, bundan eminiz. Biggleswade'e uğramayı düşünüyor musun? King's Reach'e haber bırakıp işlerin nasıl gittiğini bize bildirir misin?"

Nicholas adama son bir kızgın bakış attı ve hızla Georgie'ye daha yakın duran Jameson'a doğru yürüdü.

"Jameson," dedi, sesi gereğinden fazla sert çıkmıştı. "Neden karımın etrafında bir seyirci kalabalığı toplandı?"

"Ah, uyanmışsınız!" dedi Jameson. "Günaydın efendim."

"Gerçekten mi!" dedi Nichloas. "Konumuz bu mu?"

"Hepimiz ümitle bekliyoruz, efendim. Bayan Rokesby kesinlikle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor."

"İyi de ne yapıyor?"

"Biraz daha yüksek!" diye bağırdı Georgie. "Tamam, böyle çok iyi. Şimdi şuraya bir düğüm at. Sıkı olduğundan emin ol."

M/YAVVVVVV!

Nicholas bu sesin kendine özgü dehşetini neredeyse

unutmuştu. “Nerede o?” diye sordu çaresiz bir sesle. Ne yazık ki iyi uyumamıştı. Daha doğrusu çok uyumamıştı. Canavarla birlikte arabada geçireceği bir günü daha düşünmeye dayanamıyordu.

Jameson, şu anda öndeki arabanın basamağında duran hasır sepeti işaret ederek, “Sepetini bulduk,” dedi. “Ama pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyor.”

MİYAVVVVVV!

Nicholas kararlı bir şekilde kediye sırtını döndü.

“Bayan Rokesby’nin şu anki gösterisinin bir ilgisi olduğunu varsaymakta haklı mıyım?”

“Sürprizini bozmak istemem, efendim.”

O sırada Georgie’nin “Neredeyse...” dediğini ve ardından “Mükemmel!” dediğini duydular.

Georgie başını dışarı uzattı. “Biz... Ah! Uyanmışsın.”

Nicholas başıyla selamladı. “Gördüğün gibi.”

Nicholas dönüp kalabalık avluya baktı. “Herkesin gördüğü gibi.”

“Ah, evet.” Georgie’nin yanakları hafifçe kızardı ama utançtan çok gururdan kaynaklanıyordu. “Biraz izleyicimiz var belli ki.”

“Ben de bunun nedenini merak ediyordum.”

Georgie, “İçeri gel, içeri gel,” diye ısrar etti. “Sana şahe-serimi göstermeliyim.”

Nicholas öne doğru bir adım attı.

“Dur, bir dakika, bekle!”

Nicholas durdu.

Georgie elini kaldırdı. “Bir dakika.” Sonra onun arkasına bakarak, “Biri bana kediye verebilir mi?” dedi.

Hangi kediden bahsettiğini soran olmadı bile. Seyislerden biri Cat-Head’in sepetini alıp hizmetçilerden birine uzattı, o da Georgie’ye verdi.

“Birazdan hazır olacağım,” dedi Georgie. Sonra kapıyı kapattı.

Nicholas Jameson’a baktı.

Jameson sıırttı.

MİYAVVVVVVVVV!

Nicholas kaşlarını çattı. Bu kulağa pek hoş gelmiyordu. Gerçi kedinin yaptığı hiçbir şey kulağa hoş gelmiyordu ama bu kulağa normalden daha kötü geliyordu.

MEOOOOOOOOOOOOOOOOOV!

Nicholas, Jameson’a baktı. “Beş saniye içinde kapıyı açmazsa içeri gireceğim.”

Jameson birden titremeye başladı. “Tanrı yardımcınız olsun, efendim.”

Bir boğuşma sesi duyuldu, ardından hafif boğuk bir uluma daha. Nicholas derin bir nefes aldı. Karısını kurtarmanın zamanı gelmişti.

Miyaa... Miyaa...

Miyav.

Nicholas bir an durdu. Ses sanki...

Mutlu muydu?

“Başardı,” diye açıkladı Jameson, saygısını göstererek.

Nicholas ona, sonra tekrar arabaya baktı.

Georgie kapıyı açtı. Zarif bir ev sahibesi edasıyla, “İçeri gir,” dedi.

Nicholas, korku ve merakla arabaya doğru ilerleyip merdivenleri çıktı ama hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı.

“Bu bir hamak mı?”

Georgie heyecanla başını sallayıp doğruladı.

“Kedi için mi?”

“Benim tasarımı. Ama Sam yardım etmese yapamazdım.”

Nicholas dönüp o ana kadar fark edilmeyen seyise baktı gözlerini kırparak, adam arabanın en ucunda çömelmişti ve kendisiyle aşırı derecede gurur duyan bir tavır içindeydi.

“Hepsi onun fikriydi efendim,” dedi seyis alçakgönüllülikle.

Nicholas şaşkınlık içinde baktı. Önce seyise sonra Georgie’ye, sonra da gevşek bir iple asılı duran turuncu kediye bakıyordu.

“Sanırım hoşuna gitti,” dedi Georgie.

Nicholas bundan emin değildi. Cat-Head’in neredeyse hâlinden memnun görüldüğü doğrudu ama çok gülünç görünüyordu.

Ve gülünç derecede rahatsız ediciydi. Hayvanın bacaklarının dördü de ağdan yapılmış hamağın deliklerinden içeri girmiş ve tüylü ince dallar gibi aşağı sarkmıştı. Yüzü yamulmuş gibiydi ama başka bir açıklıktan bakınca kalm bir ipe yaslandığı görülüyordu.

“Böyle nefessiz kalıp boğulmaz mı?” diye sordu Nicholas, Georgie’ye endişeyle bakarak.

“Hayır, bence çok rahat. Dokun bak.” Georgie onun elini tuttu ve Cat-Head’in karnının altına yerleştirdi. “Gur-luyor.”

Nicholas Sam’e baktı. Neden, emin değildi. Ama mutlaka birisinin hâlâ biraz olsun akıl sağlığı yerinde olmalıydı. “Bunun sadece hazımsızlık olmadığından emin miyiz?”

“Hayır, hayır,” dedi Georgie, “bu kesinlikle bir mırıltı. Gerçi önemli bir noktaya değindin. Bir süre sonra tuvaletini yapması gerekecek.”

Nicholas biraz şaşırmış hâlde, “Bir süre sonra hepimiz için geçerli bu,” dedi.

“Evet, elbette. Sadece çıkarmak zor olacak.”

“Dışarı mı?”

“Henüz böyle bir girişimde bulunmadım,” dedi Georgie.
“Umarım ihtiyaçları belirginleşmeden bir çözüm buluruz.”
Arkasında duran Sam çok eğlendiğini belli eden bir ho-
murtu çıkardı.

“Peki buluşumla ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu
Georgie.

Dürüst olmak gerekirse Nicholas onun delirdiğini düşü-
nüyordu ama Georgie kendisiyle o kadar gurur duyuyordu
ki bunu ona asla söyleyemezdi.

“Bence ustaca,” dedi Nicholas. Doğruydı. Çok zeki-
ceydi *ve* Georgie kesin delirmişti.

Georgie bariz bir heyecan ve gururla “Hoşuna gidece-
ğinden emin değildim,” dedi. “Gerçi hareket ettiğimizde
ne olacağını hâlâ bilmiyorum ama yine de denemeye değer
diye düşündüm.”

“İyi düşünmüşsün.”

“Sonuçta sen de bu sabah hamakta çok rahat görünü-
yordun.”

“Ben mi?”

“Seni rahatsız etmek istemedim. Herkes dün gece çok
çalıştığını söyledi. Bunu daha sonra anlatman gerekecek.”

“Bu buluşunda benden mi esinlendin?”

O sırada Cat-Head tuhaf bir ses çıkardı ama uluma değildi.

“Sesi...” Nicholas sesini dinleyip doğru tanımlamaya
çalıştı. “Tam olarak mutlu gelmiyor.”

Georgie neşeyle “Ama düne göre daha iyi,” dedi.

“Kesinlikle.” Nicholas bunu inanarak söyledi. Daha
kötüsü olamazdı.

Gurrrrrrrrrrrrr.

Nicholas daha iyi görebilmek için başını çevirdi. Kedi-
nin ses seviyesindeki değişikliğin ağzını açamamasından
kaynaklanması muhtemeldi. Tabii nefes alabildiği sürece...

“Yola çıkalım mı?” dedi Georgie.

Sam kapıya doğru koştu. “Evet efendim.”

Ama o aşağı iner inmez Marian kapı eşiğinde belirdi.

“Bugün sen de bizimle aynı arabada mı seyahat edeceksin?” diye sordu Georgie.

Nicholas hizmetçiye uzun ve sert bir bakış attı.

Marian gergin şekilde arka sırada duran küçük çantayı işaret ederek “Yani, eşyalarım burada,” dedi.

Uzun. Sert. Dik dik.

“Ama isterseniz diğer arabaya binebilirim,” dedi Marian hemen.

Nicholas neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif şekilde hizmetçiye başıyla onayladı.

“Emin misin?” dedi Georgie. “Bence kedi düne göre daha uysal olacaktır.”

“Ben... şey...”

Nicholas gözlerini Maria’nın yüzünden ayırmadı. Marian da Nicholas’a bakmamak için kendini zorluyordu.

“Sanırım... Sanırım daha iyi olacak...”

Marian çaktırmadan Nicholas’a baktı. Kaşları havaya kalkmıştı.

“Bayan Hibbert’i yakından tanımak istiyorum,” dedi Marian, birden. “Marcy ile Darcy’yi de.”

“Ah,” dedi Georgie. “Sanırım bu mantıklı.”

“Ayrıca,” Marian, Cat-Head’e temkinli bir bakış attı. “bu doğal görünmüyor.”

Georgie ona kaşlarını çattı. “Teknik açıdan bakıldığında ben de doğal *olmadığını* düşünüyorum tabii.”

Nicholas kediye baktı. Dürüst olmak gerekirse insanın bakışlarını başka yöne çevirmemesi mümkün değildi.

Miyav.

“Artık yola çıkma zamanı,” diye duyurdu Nicholas.

Birinin bunun için bir karar vermesi gerekiyordu. Marian'a çantasını verdi. "Sonraki molada görüşürüz."

Sonra kimse itiraz bile edemeden -hatta Cat-Head bile-arabanın kapısını kapattı.

"Nihayet," diye mırıldandı Nicholas.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Georgie. Sesi gergin gibi değildi. Belki meraklı.

"Nicholas?"

Belki biraz gergindi.

"Hareket etmeden önce oturmalısın," dedi Nicholas.

"Evet, tabii." Georgie onun istediği yere olmasa da oturdu.

"Geri geri giderken miden bulanmıyor mu?" diye sordu Nicholas.

"Ne? Ah. Hayır. Pek bulanmıyor."

"Pek derken?"

Hareket ettiler. Nefeslerini tutmuşlardı ama Cat-Head'ten hiç ses çıkmadı.

"Yani fazla değil," diye düzeltti Georgie.

"O hâlde buraya otur." Nicholas uzanıp elini tuttu ve onu öne bakan koltuğa çekti. "Isırmam."

Nicholas elini bırakmadı.

Georgie kızardı. "Ayrı oturmak istediğini düşündüm."

"Oturmak için çok yer var."

Georgie biraz çekiştirince Nicholas isteksizce onun elini bıraktı, oturup yerleşmek için eline ihtiyacı olduğunu düşündü.

Köyün içinde ağır ağır ilerlediler, dikkatle kediye izliyorlardı.

Sesi soluğu çıkmıyordu.

“Bu inanılmaz,” diye mırıldandı Nicholas.

“İşe yarayacağından emin değildim,” diye itiraf etti Georgie.

“Dahice bir iş başardın, Bayan Rokesby.”

Georgie ona döndü ve gülümsedi.

Nicholas’ın ise şu an tek düşünebildiği Güneş ve o uzun, gri günde bulutların arasından çıktığında hissettiği mutluluktu.

“Georgie?”

Georgie’nin gözleri merakla parladı.

“Artık seni öpeceğim.”

Açıkçası geç bile kalmışlardı.

Bölüm 16

Bir şekilde, Georgie, o daha söylemeden ne söyleyeceğini biliyordu. Nicholas'ın gözlerinde, ona bakışında ve konuşmadan önce elini kavramasında bir şeyler vardı. Elbette doğru düzgün öpüşememiş olmaları çılgıncaydı. Evliydi. Birbirlerini öpmeleri gerekiyordu.

Georgie bunun *onda* böyle bir his uyandırması gerektiğinden emin değildi...

Ya da böyle hissetmesi gerektiğinden...

Nicholas'a baktı.

Nicholas'a, hayatı boyunca tanıdığı ama bir süredir çocuk olarak görmediği adama baktı. Georgie nefesini tutamıyor, gözlerini dudaklarından ayıramıyor; dudaklarının buluşmasının nasıl hissettireceği merakına teslim oluyordu.

Ve onun adını aldığı gerçeğini düşündü. İyi günde kötü günde, ölüm onları ayırana dek ona söz vermişti. Bunun kutsal olması gerekiyordu ama şu anda hissettiği şey ruhani değildi, ilkel ve tenseldi; onu kadar heyecanlandırıyordu da ve...

"Georgie?"

Sesi. Onda bir şeyler uyandırıyor. Yeni bir şeyler.

"Georgie?"

Bakışlarını Nicholas'ın dudaklarından gözlerine kaydırdı.

“Çok fazla düşünüyorsun,” diye mırıldandı Nicholas.

“Nereden biliyorsun?”

Nicholas’ın dudakları kıvrıldı. “Biliyorum işte.”

“Sanırım beni tanıyorsun,” diye fısıldadı Georgie.

Bu Nicholas’ı eğlendirmişe benziyordu. “Seni hep tanıyordum.”

Georgie başını iki yana salladı. “Hayır. Şimdiki kadar değil.”

“Hayır, asıl *bundan sonra tanıyacağım* kadar değil,” diye yemin etti.

Aralarında sadece birkaç santim vardı ve sonra yavaşça, usulca dudakları onunkilere dokundu. Önce yumuşak, tensesel bir sürtünmeydi bu. Sonra Nicholas’ın eli onun ensesine kaydı ve o sırada Georgie’nin tek yapabildiği onun içinde kaybolmamaya çalışmaktı. Dili dudaklarının kenarlarında gezindi ve ufak bir öpücük gibi başlayan şey daha derin bir hâl aldı.

Daha ateşli.

Georgie bu beklenmedik duygu dalgası karşısında nefesini tuttu ve dudakları ayrıldığında öpüşmeleri daha içten, daha coşkulu bir hâl aldı.

Bir öpüşmenin, dudakların temasından fazlası olduğunu bilmiyordu. Ya da bunu her yerinde, teninde, kanında, ruhunun merkezinde hissedebileceğini.

“Nicholas,” diye mırıldandı ve sesindeki şaşkınlığı kendisi de duydu.

“Biliyorum,” oldu Nicholas’ın cevabı. “Biliyorum.”

Georgie onun ellerinin sırtında gezindiğini hissetti ama onu kendisine çekip çekmediğinin önemi yoktu, kendisi ona doğru sokuluyordu. İçindeki bu isteği anlamlandıramıyordu. Tek bildiği bunu istediğiydi. Ona daha yakın olmak istediği...

Onu istiyordu.

Georgie de onu öpüyordu. En azından öptüğünü sanıyordu. Daha önce hiç kimseyi öpmemişti, böyle değil. Sadece Nicholas'ın bundan hoşlanmasından, doğru yaptığını varsayabiliyordu.

Bundan *hoşlandığını* biliyordu.

Çekingen bir tavırla elini Nicholas'ın saçlarına götürdü. Elbette hayatının bir noktasında ona daha önce dokunmuştu ama aniden *-hemen şimdi-* parmaklarının arasında nasıl bir his olduğunu bilmek zorundaydı. Yumuşak mıydı? Esnek mi? İkisi de mi? Saçları her zaman biraz kıvrılma eğilimindeydi ve Georgie buklelerden birini bulup, sırf ne kadar çabuk eski şekline kavuşacağını görmek için onu biraz çekiştirmek gibi aptalca bir arzuya kapılmıştı.

Ama Georgie önce ona dokunmak istiyordu. Sıcaklığını hissetmek ve onun da en az kendisi kadar istediğini bilmenin keyfini çıkarmak istiyordu.

Baş döndürücü, sersemletici bir duyguydu bu.

Muhteşemdi.

“Georgie,” diye mırıldandı ve Georgie onun sesindeki şaşkınlığı duydu.

Tıpkı Nicholas gibi, “Biliyorum,” dedi.

Nicholas gülümsedi. Georgie, onun dudakları yanağından boğazı boyunca inerken sıcaklığını teninde hissetti.

Dudakları köprücük kemiğinin üzerindeki çukuru bulduğunda ürpererek başını arkaya eğdi. Bilmiyordu... Hiçbir fikri yoktu... Biri bunu söyleseydi....

Miyav.

“Nicholas,” diye fısıldadı. Nicholas o an son derece şaşırtıcı ve keyifli bir şey yapıyordu ve...

Miyav.

Belki Georgie bunu duymazdan gelirse...

Miyav.

Georgie sonunda yukarı bakmak gibi bir hata yaptı.

Cat-Head.

Kedisi gözünü ona dikmiş, korkunç bir gerginlikle ona bakıyordu.

“Sorun ne?” diye mırıldandı Nicholas, dudakları teninde ve sıcacıktı.

“Hiçbir şey,” dedi Georgie kesin bir sesle. Ve gözlerini kapattı.

Grrra...

“Kes!” dedi Georgie, gözleri tekrar açıldı.

Nicholas birden geri çekildi.

“Hayır, sen değil!” Georgie omzunu tuttu. “Sakın durma.”

Nicholas kafa karışıklığı içinde ona baktı. “Neler oluyor?”

“MiyaaAV.”

Georgie başını kaldırıp kediye baktı. Hiç şüphesiz bu şimdiye kadar duyduğu en kibirli *miyavlamaydı*.

“Duydun mu?” diye Georgie sordu.

Ama o, Georgie’nin kulağının yakınındaki ona en keyif veren noktayı öpmeye devam etti. “Aldırma.”

“Yapamam.”

“Dene en azından.”

Georgie başını çevirerek Cat-Head’i görmezden geldi.

Kedinin nefesini duydu ve sonra...

MİYAVVVVVVVVV!

“Hayır,” Nicholas neredeyse inledi. “Hayır, hayır, hayır.”

Georgie tekrar kediye baktı. “Kes şunu,” diye tısladı.

Cat-Head küçük bir kedi omuz silkmesi yapmıştı.

Nicholas’a döndü.

MİYAVVVVVVVVVV!

“Ne?” Georgie tekrar dönüp ona baktı.

Cat-Head hırıldıyordu.

“Seni üçkâğıtçı cadoloz,” diye soludu Georgie.

Nicholas birden durdu. “Bana mı diyorsun kediye mi?”

Georgie kocasının kollarından kurtuldu ve Cat-Head’e sert bir bakış atmak için doğruldu. “Yeter.”

“Umarım kediyle konuşuyorsundur,” dedi Nicholas.

“Sadece beni öptüğünde o korkunç sesi çıkarıyor.”

“Peki ya *sen beni* öpersen?”

“Nicholas,” diye sızlandı.

“Bu mahlukatı savunduğumdan değil,” dedi Nicholas, “ama kendisi dün en az altı saat boyunca durmadan uludu. Ve çok net hatırladığım kadarıyla öpüşmüyorduk.”

“Evet ama bu farklı. O zaman hamakta değildi.”

Nicholas elini saçlarının arasından geçirdi ve gülünç şekilde asılı kalmış kediye baktı. “Dürüst olmak gerekirse hamağın onu sakinleştirmeye nasıl yardımcı olduğunu anlamak zor.”

“Gördüğün gibi şu anda sessiz. Ayrıca onu tutmama da gerek kalmıyor.”

“Doğru,” diye mırıldandı Nicholas. Arkasına yaslandı ve ikisi de araba dümdüz yol boyunca hızla ilerlerken yavaşça sallanan Cat-Head’i izlediler.

“Gerçekten ilginç,” diye mırıldandı Nicholas. Öne doğru eğilip sert bir ifadeyle kediye baktı. “Hipotezi test etmeliyiz.”

Bu Georgie’nin şaşırtıcı bulduğu bir açıklamaydı. “Ne?”

Nicholas hemen akademik moda geçti.

“Hipotez, bir şey hakkında yapılan bir teoridir...”

“Hipotezin ne olduğunu *biliyorum*,” diye sözünü kesti Georgie. “Ama ne kastettiğini bilmiyorum.”

“Ah, pekâlâ. Bildiğin gibi, bilimsel araştırmanın ayırt edici özelliği, hipotezlerin titizlikle incelenmesidir. Bir konuda ileri sürülen bir teori ancak onu kanıtlamak için bir deney gerçekleştirilinceye kadar teoridir.”

Georgie ona şüpheyle baktı. “Peki, teorin tam olarak nedir?”

“Aslında teknik olarak,” diye yanıtladı Nicholas, “*senin* teorindi.”

“Benim mi?”

“Bu mahlukatın bizi öpüşmekten alıkoyduğunu söyleyen sensin.”

“Tam olarak öyle demedim,” diye belirtti Georgie. “Ayrıca bunun doğru olduğundan şüpheliyim. O kadar da zeki bir hayvan değil.”

“Zeki ya da değil,” dedi Nicholas mırıldanarak. “Kesinlikle şeytanın soyundan geliyor.”

“Nicholas!”

“İskoçya’ya vardığımızda köpek alırız.”

“Fazla yüksek sesle konuşma,” diye uyardı Georgie. “Judyth seni duyacak.”

Nicholas ona alaycı bir ifadeyle *şaka yapıyor olmalısın* der gibi bir bakış attı.

“O çok zeki.”

Nicholas uzun bir süre ona baktı, sonra alaycı bir şekilde göz devirip başını salladı.

“Kedim üzerinde bilimsel deneyler yapmak isteyen sensin.”

Hâlâ tuhaf, tüylü bir bitki gibi hamaktan sarkan Cat-Head’e bakıyordu. “Deney mi yapıyormuşum yani??”

“Ama işe yaradı, değil mi?” dedi Georgie. “Tamamen sessiz.”

“Seni öpene kadar.”

“Şey... Evet.”

Nicholas'ın gözleri beklentiyle parladı. “Şimdi *deney* zamanı geldi.”

“Beni biraz korkutuyorsun,” dedi Georgie.

Nicholas elini sallayarak bunu geçiştirdi. “Seni öpebilir miyim?”

Georgie biraz şaşırmıştı ve dürüst olmak gerekirse Nicholas'ın sesindeki kayıtsız ton belki de biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama hayır demek için herhangi bir neden bulamadı, başını sallayıp onayladı.

Nicholas çenesine dokunarak onu kendisine çekti.

Dudakları buluştu ve Georgie bir kez daha onun içinde eridi. Dudaklarının onunkine dokunmasıyla sanki parmaklarının karıncalandığını hissetti ve bedeni...

MİYAVVVVVVVV!

“Biliyordum,” diye homurdandı Nicholas. Hızla dönüp öfkeyle kediye baktı.

Georgie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Ne?” Sersemlemiş hâldeydi. Kendisini sersemlemiş *hissediyordu*.

“Lanet, işgüzar...” Başka kelimeler de sarf etmişti ama sesi onun duyamayacağı kadar alçaktı.

“Bak ne kadar masum görünüyor,” dedi Georgie. Uzun Cat-Head'in ezilmiş küçük yüzünü kaşdı. “Onun bizi kasıtlı olarak sabote etmesi mümkün değil.”

“Gerçekler ortada, Georgiana. Senin kedin tam bir iblis.”

Georgie buna kahkahalarla güldü. Verilebilecek başka bir yanıt yoktu.

“Onu aksi yöne çevirebilir miyim?” diye Nicholas sordu.

“Kediyi mi”

“Hamağı bize dönük olmayacak şekilde aksi yöne çevirmenin yolu var mı?”

“Eeee... Şey... Hayır, sanmıyorum.” Georgie yüzünü

buruşturdu ve hamağa tekrar baktı. “Onu dışarı çıkarıp diğer tarafa evirmediğimiz sürece hayır.”

Ama Georgie bunu yapmak istemedi. Hamağı ilk kurduğuunda Cat-Head’i onun içine sokmak için büyük bir mücadele vermişti, hatta ellerinde bunu kanıtlayacak tırnak ve çizik izleri vardı.

Ama aynı zamanda kocasının onu öpmeye devam etmesini de gerçekten istiyordu. Bu yüzden, “Biz geçebiliriz,” dedi. Nicholas ona baktı.

Georgie başıyla işaret etti. “Diğer tarafa.”

“Ters yönde rahatsızlandığını söylediğini hatırlıyorum.”

“Beni pyorsan hayır.”

“Bu anlamsız,” dedi Nicholas.

Georgie güldü. “Biliyorum.”

Nicholas ona baktı. Ardından ters yöne bakan koltuğa baktı.

Sonra Cat-Head’e baktı ve ikisine de sırttı.

“Hadi o zaman!” Sırttı ve diğer koltuğa atlayıp onu da kendisiyle birlikte çekti.

Georgie koltuğa yuvarlandı. Nicholas üstüne düştüğünde gülüyordu. “ok daha iyi,” diye homurdandı Nicholas.

Bu Georgie’nin daha çok kıkırdamasına neden oldu. “Bunun bu kadar *eğlenceli* olabileceğini fark etmemiştim.”

“Hiçbir fikrin yok,” diye mırıldandı Nicholas, onun boynuna burnunu sürterek.

Georgie geri çekilip muzip bir gülümsemeye baktı. “Bana pşmelerinin sayısının çok fazla olmadığını söylediğini hatırlıyorum.”

Nicholas tekrar homurdandı ve tüm ağırlığıyla sahiplenici bir tavırla Georgie’nin üzerine çöktü. “Düğün gecemizden son derece keyif alacağımı bilecek kadar biliyorum.”

“Sadece sen mi?” diye alay etti Georgie.

Nicholas'ın gözleri açıldı ve Georgie'nin elini alıp dudaklarına götürdü. "Georgie, sana söz veriyorum, bunu senin için hoş bir deneyim olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

O kadar ciddi görünüyordu ki Georgie'yi gülümsetti. Georgie de onu gülümsetmek istedi. Uzanıp Nicholas'ın yanağına dokundu. "Hoş bir deneyimden fazlası olacağından eminim desem?"

Nicholas durakladı, "Bir kadın için ilk sefer zor olabilir," dedi.

Nicholas'a baktı. Bu konudaki deneyimlerine dayanarak konuşuyor olabilir miydi? "Ama... Sen... Bir kadınla yapmadığ..." Nicholas başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, elbette hayır. Ama ben..." Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Birçok insanla konuştum."

Georgie onun yanağına dokundu. Nicholas utanmış görünüyordu ve onu bu yüzden seviyordu. Bazı kadınların tecrübeli koca istediğini sanıyordu. Bir sürü kadınla bir dolu deneyimleri olmasını...

Ahh.

Nicholas'ın ondan önce pek fazla kadınla birlikte olmamış olması *hoşuna gidiyordu*. Kendisini başka kadınlarla karşılaştırmasını istemiyordu. Freddie Oakes olayının ardından toplumun ona sergilediği davranış tarzından sonra, kadınlara iyi davranan, onlara karşı iyi olan bir erkeğin, eşi için de iyi olacağına karar vermişti.

"Georgie?" Nicholas yumuşak ve neşeli bir tonda söyledi. "Nereye daldın öyle?"

"Hııı?"

Nicholas onun dudaklarının kenarını öptü. "Şu an çok ciddi görünüyorsun."

"Sadece düşünüyorum."

“Düşünüyorsun, öyle mi? Düşünmemelisin.”

Georgie gülümsemeden edemedi. “Düşünmemeli miyim?”

“Eğer hâlâ düşünebiliyorsan, belki de bunu çok iyi yapamıyorum.”

“Hayır, hiç de değil, ben... Ah!”

Nicholas’ın eli onun dizinin arkasına kayıp orada şeytani şeyler yapmaya devam etti. “Böyle yaptığımda nasıl hissediyorsun?”

“Bunu nereden öğrendin?”

Sırıttı ve omuz silkti. “Aslında ilerledikçe doğaçlıyorum.”

Georgie ardı ardına iki kez derin bir iç çekti. Çünkü bu gerçekten de uzun bir yolculuğu geçirmenin en güzel yoluydu.

Ve şans onlardan yanaydı çünkü önlerinde daha koca bir gün vardı.

Bölüm 17

Günün sonunda Georgie çoğunlukla harika bir ruh hâlindeydi.

Çoğunlukla.

Cat-Head'in hamağı tam beş saat dayanmıştı. Öpüşmek, sonra biraz uyumak, sonra tekrar öpüşmek şeklinde geçen beş muhteşem, güzel saat boyunca sesi çıkmamıştı. Ve tüm bu uyku ve öpüşmelerin ortasında bir yerde, Nicholas ona önceki akşamki açık kırığın inanılmaz derecede ayrıntılı, müthiş heyecan verici ve tüyler ürpertici öyküsünü anlatmıştı.

Georgie olduğu yere mihlanmıştı. Nicholas kırık kemiği nasıl yerine yerleştirdiğini anlattığında birden midesinin kasıldığını hissetti ama sadece birazcık alıştıırma ile buna alışabileceğinden emindi.

Bunu Nicholas'a da söyledi. O da çalışmalarına ilk başladığında kendisinin de öyle hissettiğini itiraf etti. Hatta sınıf arkadaşlarından bazıları bayılmıştı. Bu yüzden hocalan tarafından biraz azarlanmışlardı ama görünen o ki her şey oldukça normal ve beklenen bir şeydi. Her yeni tıp öğrencisi için neredeyse bir geçiş merasimiydi.

Georgie bayılan adamlarla ilgili hikâyelere alışkın değildi. Ne zaman bayılan birinden bahsedilse, genelde ba-

yılan kadın olurdu. Ancak uzun süredir bunun güya zayıf bünyeden çok korselerle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Nefesini kaybetme hissini çok yakından bilen biri olarak Georgie'ye göre, insanlara kaburgaları sıkı, akciğerleri sıkıştıran ve genel olarak hareket gerektiren herhangi bir şey yapmayı imkânsız kılan giysiler giymenin iyi bir fikir olduğunu kimse iddia edemezdi.

Veya nefes almayı.

Kız kardeşinin korseli elbisesinden dolayı yaşadığı durum ve bu yüzünden sarayda çıkan yangın en iyi örneğiydi. Kız kardeşi Billie, Georgie'nin tanıdığı erkek ve kadınlar içinde en atletik ve fiziki son derece düzgün biriydi. Hatta bir keresinde ata ters binmişti. Ama eğer o bile birini ateşe vermeden kasnaklı ve korseli elbiseler giymiş kızlarla dolu bir odanın içinden geçip gitmeyi başaramıyorsa Georgie bunu kimin başarabileceğini bilmiyordu. Pekâlâ yüzlerce genç kız herhangi bir yangın çıkarmadan sarayda düzenlenen takdim görevini başarıyla gerçekleştirmişti ama Georgie hiçbirinin o devasa elbiselerin içinde zerre kadar rahat olmadığından emindi.

Buna karşın hiç kimse erkeklerin bayılmasından bahsetmemişti; bu yüzden açıkçası Georgie, bir cesedin kesilip bedeninin yarıldığını ilk kez gördüklerinde yere düştüklerini duymaktan duyduğu memnuniyeti gizleyemiyordu. Kadınların doktor olamayacağı düşüncesi ona yanlış geliyordu. Elbette bir kadın doktor, özellikle kadın hastalıklarının tedavisinde çok iyi iş çıkarabilirdi. *Kadın* anatomisine erkeklerden daha aşina olması gerekiyordu. Bu basit bir sağduyuydu.

Nicholas'a da aynısını söyledi. Bunun üzerine Nicholas ona düşünceli bir ifadeyle baktı ve ardından "Muhtemelen haklısın," dedi.

Georgie öne eğilmiş, kendini tartışmaya hazırlıyordu. Karşılık gelmeyince bir anlığına suskun kalıp arkasına yaslandı.

“Ne oldu?” diye sordu, Nicholas.

“Şimdi fark ettim, demek ki çoğu özdeyişte bir gerçeklik var.”

Bu Nicholas’ın gülmesine neden oldu ve onunla yüz yüze gelmek için döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Hevesimi kursağımda bıraktın.”

Nicholas’ın yüzündeki gülümseme genişledi. “Yani bu iyi bir şey mi?”

“Senin için iyi bir şey elbette.” Ama Georgie tam olarak kendisi için ne yapacağını bilemiyordu.

Nicholas güldü. “Ne yani kadınların doktor olmasına izin verilmemesi gerektiğini savunmamı mı bekliyordun?”

“Bu kadar peşin bir teslimiyet beklemiyordum, tabii.”

“Hiçbir zaman bu konuyla ilgili taraflı olmadığım için teslimiyet sayılmaz,” diye belirtti Nicholas.

“Hayır, sanırım.” Georgie bir an düşündü. “Ama bir görüş belirttiğini de hiç duymadım.”

“Üzerinde çok düşündüğüm bir şey değil,” diye itiraf etti Nicholas omuz silkerek. “Beni doğrudan etkileyen bir şey değil.”

“Değil mi?” Georgie kaşlarını çatı. Sebebinin tam olarak bilmiyor olsa da Nicholas’ın ifadesi onu rahatsız etmişti. “Eğer kadınlarla çalışsaydınız,” dedi yüksek sesle düşünerek, “hastalarına farklı bakabilirdiniz. Tüm dünyayı farklı görebilirdiniz.”

Nicholas ona uzunca bir süre baktı ve sonra, “Bu konuşma çok ciddi bir hâl aldı gibi geliyor.”

Georgie yavaşça başını sallayarak doğruladı ve parmakları onunkileri bulduğunda ellerine baktı. Nicholas onları

biraz çektiirdi ve o da kendisini onun kucağına çekmesine izin verdi.

“Şu anda ciddi olmak istemiyorum,” diye mırıldandı Nicholas ve onun boynuna sokulup edepsiz sözler fısıldadığında Georgie teslim oldu.

Ve sabah böyle geçti. Öpüşmek, sohbet etmek, sohbet etmek ve öpüşmek. Bir kadının iki haftalık bir araba yolculuğunun aslında sabırsızlıkla beklenecek bir şey olabileceğini düşünmesi için yeterliydi.

Ama çok geçmeden öğle vakti geldi ve seyahat grubu mola vererek dinlenmeye çekildi. Cat-Head’in hamaktaki başarısı da dahil, güzel olan her şey son buldu. Georgie onu dışarı çıkarmak *zorundaydı*. Ne kadar rahat görünürse görünsün, herhangi bir canlıyı bu şekilde birkaç saatten fazla bırakmak vicdansızlık olurdu.

Seyahat eden grubun çoğu üyesi gibi üç kedi de mola verdi ve sonra hepsi kendi arabalarına doluştu.

Judyth ve Blanche sepetlerinde kıvrıldılar (Blanche fazladan bir parça peynirle rüşvet aldıktan sonra bunu yaptı) ama Cat-Head’te hiçbir hareket yoktu. Georgie onu hamasına geri koymaya çalıştığında çıkardığı ses dışında...

“İyi geceler,” diye bağırdı Nicholas. “Altını mı temizliyorsun?”

Cat-Head sağ ön patisini onun alnına doğru iterken Georgie dönüp Nicholas’a dik dik baktı. “Denemek ister misin?”

“Tanrım, hayır.”

Georgie onun patisini tutup alnının üzerinden çekti ve onu hamak ağındaki uygun delikten aşağı kaydırды ancak kedi onu bir bağırtı ve başka bir pençe ile ödüllendirdi, sonra da patisini Georgie’nin çenesinin altına koydu. “Neden bu kadar yaygara çıkardığını anlamıyorum,” diye ho-

murdandı Georgie, ikinci patisini de üzerinden çekerek. “Bu sabah gayet iyiydi.”

Nicholas çenesini ovuşturdu. “O kadar saat önceyi hatırlayabildiğini mi sanıyorsun?”

Georgie’nin ona bakışı pek de sıcak değildi.

“Pek zeki olmadığını kendin söyledin.”

“Bu sabahı hatırlayacak kadar zeki,” diye sertçe karşılık verdi Georgie.

Nicholas’ın onunla bu konuda daha fazla tartışmaya hiç niyeti yoktu.

Ve böylece molanın ardından günün yolculuğunun ikinci yarısı başladı.

Neredeyse onun bir saat süren ve âdeta şeytanı çağırıştıran çılgınlıklarını çaresizce çektikten sonra, Georgie sonunda Cat-Head’in onayladığı pozisyonu denemeye karar verdi ve sonraki üç saati onu bir bebek gibi kucağında sallayarak geçirdi. Bu noktada Nicholas görevi devralmayı teklif etti ancak Cat-Head açıkça *ya Georgie ya da hiç kimse* mesajında direnince, beş dakika sonra Georgie’nin onu almasının herkesin akıl sağlığı için en iyisi olduğuna karar verildi.

Alconbury’de belirlenen mola yerlerine vardıklarında Georgie’nin kolları o kadar yorulmuştu ki kasları titriyordu. Ve fiziksel rahatsızlık yeterli değilmiş gibi içi de tuhaf bir kargaşayla doluydu. Nicholas’a her baktığında sabahı nasıl geçirdiklerini hatırlıyordu. Kendisini utangaç hissetmemeliydi ama hissediyordu ve...

Hayır. Aslında utangaç hissetmiyordu. Bu öyle bir şey değildi.

Göğüs kafesindeki bu tuhaf, karmaşık duyguyu tanımlayacak bir aydınlanma patlaması, bir *işte buldum!* anı bekledi ama olmadı.

Bildiği tek şey şu an *duygularıyla* ilgili bir çelişki yaşıyordu.

Nicholas ile ilgili.

Nicholas'tan *dolayı* mı?

Hayır. Bu imkânsızdı. Onu neredeyse hayatı boyunca tanıyordu. Parmaklarına yüzük taktıkları için aralarındaki her şeyin değişeceğini düşünmek mantıksızdı. Ayrıca, Tanrı aşkına, daha sadece bir gün olmuştu.

“Georgie?” diye mırıldandı Nicholas.

Georgie aşağı baktı. Nicholas çoktan arabadan inmişti ve onun inmesine yardım etmek için elini uzatıyordu. Georgie kadar olmasa da yorgun görünüyordu.

“Hadi bir şeyler yiyelim,” dedi Nicholas elini avucuna alırken.

Georgie tamam diyerek başını salladı ve onun yardım etmesine izin verdi. İçindeki bu tuhaf duygu her ne ise beklemek zorundaydı. Şu an ilk düşündüğü şey *onun* duygularının doğallığından emin olmalı ve tek taraflı olma ihtimalini düşünmeye de hazır değildi. Diğer ve daha en önemlisi o kadar acıkmıştı ki bir bütün ineği memnuniyetle yiyebilirdi.

Tabii ki pişmiş olarak. Bir vahşi değildi.

Oraya vardıklarında vakit geç olmuştu ve herkes yemeye çoktan başlamıştı bile. İkisi, yemek alanındaki en iyi ikinci masaya götürüldüler. Uzun bir masanın ucunda bir yerdi, masanın üzeri kullanılmaktan çok hasar almış ama neyse ki temizdi. Somurtkan bir çift ve ekşi suratlı oğulları da masanın şömineye daha yakın olan diğer ucunda oturuyorlardı. Yemekleri neredeyse bitmiş gibi görünüyordu ama Georgie onların yerlerini boşaltmasını bekleyemeyecek kadar yorgun ve açtı. Masanın diğer ucu da yeterince sıcak olurdu.

“Aç mısınız?” diye sordu Nicholas sandalyesine oturturken.

“Açlıktan ölmek üzereyim. Sen?”

“Ben de.” Nicholas karşısına oturdu ve şapkasını yanındaki masaya koydu. Saçları dağılmıştı, uçları umulmadık yönlere uzanıyordu. Resmi bir yemek salonuna asla yakışmazdı ama burada, yoldayken saçlarının bu hâlini büyüleyici buluyordu.

Başını masanın en ucundaki aileye doğru uzatarak, “Şu an onların tabaklarındaki etleri yemeye bile hazırım,” dedi.

Ancak genç bir çocuk elinde peynir ve bir sepet ekmekle geldiğinde Georgie, Nicholas’m çocuğun ön kolunu görür görmez gözlerini yiyeceklerden ayırdığını gördü.

“Bu çok kötü bir yanık,” dedi Nicholas ve hemen çocuğun koluna uzandı. “İzin verirsen ona bakabilir miyim?”

Çocuk kolunu ona doğru uzatmaya çalıştı ama kolunun altına sıkıştırılan şişe nedeniyle başaramadı. Çabucak şişeyi masanın üzerine koydu ve bir adım geri çekilirken çok kısa kolunu ona uzattı.

Genç çocuk omzu üzerinden bakıp, “Önemli bir şey değil efendim,” dedi. “Birazdan yemeğinizin geri kalanıyla döneceğim.” Hızlıca onlara selam verip “beyefendi” ve “hanımefendi” dedi ve koşarak gitti.

Georgie, Nicholas’ın bakışlarını çocuğun kaybolduğu kapı aralığına dikişini izledi. Derin nefes almasını, önündeki sofraya bakmasını, aç gözlerinin ekmekten peynire ve bir şişe şaraba kaymasını izledi.

Sonra yine kapıya baktı.

Sonra ekmeğe uzandı ama birden durdu. Sanki sadece tek bir şeyi yapmaya yetecek kadar enerjisi vardı, sanki çocuğu düşünmek dururken ekmekle ne yapacağını bilemediğini ifade eden bir tavır içindeydi.

Ama çok aç ve kaderine oyun eğmiş görünüyordu.

Georgie onu öpmek istedi.

“Birazdan çorbayla dönecek,” dedi Georgie. Dürüst olmak gerekirse çorbanın ya da çocuğun gelip gelmeyeceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Açıklanamaz bir hâlde yiyeceklere dokunmadan beklediler.

Gergin görünen genç bir kadın elinde dumanı tüten iki kâseyle geldi. Kâseleri masaya koyduktan sonra gitmek üzere döndü ama Nicholas onu, “Hanımefendi,” diyerek durdurdu.

Kadm durup dönmek zorunda kaldı. “Efendim?” Nicholas’a hızlı bir reverans yaptı ama sanki şu an kaçmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu.

“Sizden hemen önce gelen çocuk,” dedi. “Onun kolu...”

“O içeride bekleyecek, efendim,” dedi kadm hemen.

“Ama...”

“Lütfen efendim,” dedi kadın, sesi gergin bir fısıltıya dönüştü. “Bay Kipperstrung, yemekler masalardan tamamen kaldırılana başka bir şeyle ilgilenmemizi istemiyor.”

“Ama çocuğun kolu...”

Yaşlı bir adam, Georgie’nin tahminine göre Bay Kipperstrung mutfak kapısından çıktı ve yumruklarını kalçalarına koyarak müthiş bir gövde gösteri yaptı. Genç kadm onu görünce tekrar masaya döndü ve sırf ona göstermek için Georgie ile Nicholas’ın arasında duran ekmeği dilimlemekle meşgul oldu.

“Martha!” homurdandı Bay Kipperstrung. “Öyle diki-lip durma!” Sözleri Georgie’ye hiçbir anlam ifade etmi-yordu ama adamın niyetinin açıkça Martha’yı masalardan uzaklaştırmak olduğu belliydi.

*Burada Kipperstrung, “Don’t just stand there.” cümlesini “Dinnit be justen thand.” şeklinde telaffuz ediyor. Karakterin konuşması, İskoçya’ya özgü yerel aksan ve ağız özellikleri taşıyor. Yazar, karakterin sosyal konumunu ve yöre-sel kimliğini vurgulamak amacıyla bu konuşma biçimini özellikle tercih etmiştir. (y.h.n.)

“Martha?” Georgie sessizce kadına seslendi. “Lütfen bana çocuğun kolunu nasıl yaktığını söyler misin?”

Nicholas, Georgie’ye baktı ve onun sert mi, cesaret verici mi yoksa tamamen başka bir şey mi söylediğini anlayamadı. Hayatı boyunca onu ya da en azından onun genel ruh hâlini okuyabildiğinden emindi. Şimdi onunla evlenmişti ve sanki bir yabancı gibiydi.

“Lütfen, efendim,” diye yalvardı kadın ekmeği dilimlerken. “Kovulacağız.”

Georgie onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Martha bıçağı bırakmadan önce ekmeğe döndü ve iki yırtık parçayı daha dilimledi.

Georgie daha sonra Nicholas’a baktı. Nicholas bir şey söylemeyecek miydi? Kendi mi bir şey söylemeliydi? Bir şey yapmalı mıydılar? Nicholas bir nefes verdi ve bir anlığına sandalyesine gömüldü.

Daha sonra bitkin hâlde derin bir nefes alarak ayağa kalktı.

“Lordum?” diye seslendi Bay Kipperstrung. “Martha yemeği berbat mı etti? O da en az diğeri kadar işe yaramaz...”

“Hayır, hayır,” dedi Nicholas. Georgie onun yüzünde gözlerine ulaşmayan bir tebessümün yayılışını izledi. Martha’nın çevresini ustaca bir edayla adımlarken kadının hafifçe omzuna dokundu. “Çok temiz ve hızlı. Eşim ve ben size çok müteşekkirim.”

İri yarı adam ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Bana söylemeniz yeterli, ben onlara...”

Nicholas sözünü bitirmesine izin vermedi. Elini kaldırdı ve ardından Martha’ya döndü ve “Karım aç ve yorgun. Lütfen onu odasına götürüp ihtiyacı olan her şeyi temin eder misin?”

Georgie Nicholas'a, "Bek bir dakika, şimdi..." diyemeden o çoktan kapıya doğru yönelmişti bile.

"Dostum," dedi Nicholas, Georgie'nin neredeyse kibirli bulduğu bir ses tonuyla. "Ben bir doktorum ve az önce gördüğüm çocuğun kolunda oldukça ilgimi çeken bir yanık vardı."

Bay Kipperstrung yüksek sesle homurdandı. "Sadece bir sıyrık, lordum. O beceriksiz bir çocuk ve onu yanımda tuttuğum için şanslı. İşini düzgün şekilde öğrenmesi gerekiyor, böylece canı yanmaz."

"Ama yine de," dedi Nicholas, sesi biraz kesik kesik çıkıyordu. "Uzun zamandır bir yanık tedavi etmedim ve bu uygulamayı onda yapabilirim. Sonuçta insanları daha sonra iyileştirmek amacıyla gidip bir yerlerini yakamayız."

Georgie *oldukça* uygunsuz bir kahkaha atmamak için kendini tuttu. Bu son cümlelerin işine yarayacağından emindi.

Bay Kipperstrung ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, özellikle de Nicholas onun yanından rahatça geçerken. Konuşma gücünü ancak Nicholas kapı aralığından kaybolduğunda tekrar kazanmış gibiydi ama tek yapabildiği, gevezelik edip peşinden koşmak oldu.

Bunu birkaç dakika süren uzun bir sessizlik izledi. Georgiana gözlerini kırptırdı. Sonra tekrar. Gerçekten baştan mı savılmıştı?

"Az önce ne oldu?" dedi kıza yüksek sesle.

Martha, sorunun mecazi mi yoksa gerçek bir soru mu olduğunu anlayamamış gibiydi, temkinli gözlerle ona baktı. Georgie, hâlâ elinde tuttuğunu yeni fark ettiği kaşığı yerine koydu. Başını kaldırıp Martha'ya baktı.

Martha çok zayıf da olsa gülümsemeyi başardı. "Sizi odanıza götüreyim mi?"

Georgie istemediğini belirterek başını iki yana salladı

ve “Nicholas’ın beni burada bıraktığına inanamıyorum,” diye mırıldandı. “Ben... ah...” Martha ellerini ovuşturdu ve sanki her an alevlerin çıkmasını bekliyormuş gibi mutfak kapısına doğru baktı.

“Sana yardım edebilirim, biliyorsun,” dedi Georgie ve Martha’ya baktı. “O sana sormadı bile.”

“Hanımefendi?”

Georgie ayağa kalktı.

“*Hanımefendi.*” Şimdi biraz paniklemiş görünüyordu.

“Lütfen beni mutfığa götür.”

“Ne?” Martha’nın yüzünün rengi soldu. “Yani, emin misiniz?”

“Kesinlikle eminim,” dedi Georgie elinden gelenin en iyisini yaparak, *ben önemli bir kadını ve aşağılanmaya-
cağım diyen bir tavırla.*

Bu onun için biraz yeni bir sesti ama onun çok iyi rol modelleri vardı.

“Ama hanımefendi, orası mutfak.”

“Sanırım Bay Kipperstrung, Bay Rokesby’yi oraya götürdü.”

“Doktoru mu kastediyorsunuz?”

“Ta kendisi.”

“Ah, hayır hanımefendi,” dedi Martha. “Oraya gitmek istemezsiniz.”

Bu söz Georgie’ye, oraya gitmenin en doğru karar olduğunu düşündürdü. Gülümsemesini koruyarak “Sanırım isterim,” dedi.

“Ama siz bir *hanımefendisiniz.*”

Bu bir soru gibi görünmediğinden Georgie cevap vermedi. Bunun yerine Nicholas’ın boş sandalyesinin etrafından dolaşmaya başladı. Martha ağlayacak gibiydi.

“İzin verirsiniz efendim, leydim.” Martha hızla ileri

atıldı ve neredeyse kendini Georgie ile kapının arasına attı.
“Doktor... Yani kocanız bana dedi ki...”

“İhtiyaçlarımla ilgili bir şeyler söylemiştir.”

“Yemeğiniz...” dedi Martha zayıf bir sesle. “Onu taşıyabilirim.”

O sırada mutfaktan büyük bir gürültü duyuldu. Martha korku ve telaş içinde kapıya doğru adımlarını hızlandırdığında Nicholas, omzunun üzerine hamur gibi attığı çok zayıf bir çocukla kapıdan geçti.

“Georgie!” diye bağırdı Martha, yüzünde gözle görülür bir endişe ve şaşkınlık vardı.

Bu, Georgie’yi afallattı. “Pardon?”

“Georgie,” dedi Martha, Nicholas’m omzundaki çocuğu göstererek.

“Adı Georgie mi?” diye sordu Nicholas.

Martha, renkli İskoç aksanını değiştirmeye hiç gerek duymaksızın, “O benim kardeşim,” dedi.

“Adı Georgie mi?” diye sordu Georgie.

Martha başını sallayıp doğruladı.

“Benim adım da Georgie,” dedi Georgie, avucunu göğsünün üzerine bastırarak.

Erkek ismi taşıyan bir kadınla karşılaşmış olmasından mı yoksa bir garsonun kendisine adıyla seslenmesine izin vermesinden mi bilinmez, donakalmıştı.

Ayrıca bu kadar dramatik bir yüz ifadesine büründüğünün de farkında değil gibiydi.

Georgie birdenbire artık kendini biraz bile yorgun hissetmediğini fark etti. Nicholas’m bu defa yardıma izin vermekten kurtulması mümkün değildi.

Diğer Georgie ise inlemek için o anı seçmiş gibiydi.

Nicholas tepki verdiyse de Georgie bunu görmedi.

“Martha,” dedi, “erkek kardeşin iyileşecek. Ama onun kolunu mutfakta tedavi edemem.”

“Neden?” diye sordu Martha ve ardından başını çevirip arkasına baktı. Bay Kipperstrung, tuhaf bir şekilde kapı aralığından fırlamıştı. “Neden?” diye sordu adam.

Nicholas sinirden dişlerini sıktı, Georgie onun sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden hemen araya girdi ve “Şurada neden olmasın?” diye sordu ona neşeli bir sesle, elini masanın üzerinde tutarak. Cevap alamayınca kolunu indirdi ve Martha’nın henüz temizleyemediği, somurtkan aileden kalan çerçöpü oldukça becerikli bir şekilde süpürmeye başladı.

“Bir dakika,” dedi Nicholas. Bunun gerçekten işe yaradığını görünce şaşırmıştı; herkes işini bırakmış ona bakıyordu. Başını hafifçe iki yana salladı ve erkek kardeş olan Georgie’yi masanın diğer ucuna götürdü.

“Ne oldu?” diye sordu Georgie.

Nicholas hastasına dönmeden önce ona kısa bir bakış attı. “Koluna dokunduğum anda bayıldı.”

“Bana acımadığını anlatmaya çalıştı,” diye fısıldadı Martha.

“Küçük bir kap sıcak su ve biraz temiz bez alabilir miyim?” diye sordu Nicholas restoran sahibine.

Bay Kipperstrung ağzı açık, bakakaldı. “Ben mi getireyim suyu?”

Nicholas gülümsedi. “Evet, lütfen. Mümkünse.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Georgie neşeli bir hevesle.

“Gerçekten mi?” diye sordu Nicholas.

Georgie başını sallayarak doğruladı.

“Doyur beni.”

Bölüm 18

Nicholas, Alconbury Arms'taki odasına giden merdivenleri tırmandığında tam iki saat geçtiğini ancak fark etmişti.

Georgie inanılmazdı. Muhteşemdi. Doğru, onu doyurmasını istediğinde sanki deliymiş gibi bakmıştı ama sadece bir an.

Ne demek istediğini anlayınca ona ciddiyetle tamam demiş ve hemen koşup masadaki yiyeceklere dönmüş, kopardığı küçük ekmek parçalarını, peyniri ve dilimlenmiş dana eti olduğunu umduğu şeyi küçük lokmalar şeklinde ona yedirmişti. Böylece elleri serbest kalan Nicholas, kardeş Georgie'yle ilgilenebilecekti. Jameson'ı alıp kişisel tıbbi malzemelerini bulması için arabaya dönmesini istediğinde onu bölgeden uzaklaştırmasına karşı çıkmamış, sadece söyleneni yapmış, sonra da dönüp Nicholas durumu değerlendiren yarayı temizlerken ona bir şeyler yedirmeye devam etmişti.

Uyum sağlamak için kollarını sıvamış ve kendisine ihtiyaç duymasını beklemişti. Kaşının üzerinde biriken teri sil-di, üzerinde çalıştığı bölgedeki yanık deri parçalarının alınmasına yardım etti ve talep ettiğinde mumu daha yakma tuttu. Hatta çıplak eliyle bir damla balmumu bile yakaladı.

Ama Nicholas çocuğun koluyla ilgilenmeye başlayınca

Georgie akşam yemeğini unutmuştu. O da unutmuştu ama bu tipik bir durumdu. Açlık, zamanın akıp geçmesi, hiçbir şey bir hastayla birlikteyken konsantrasyonunu bozmuyor gibiydi. Yalnızca yüzüne düşen saçları (Georgie onları alıp kenara çekti) ve ışığın azalması (Georgie bunun için ikinci bir mum yaktı) çocuğun koluna olan sistematik ve düzenli dikkatini kesintiye uğrattı.

Başta düşündüğü kadar basit bir uğraş değildi. Yanık, bir günden daha eskiydi ve kimse onu düzgün temizlemedi. Hassas cildin içine kir ve toz parçacıkları birikmişti. Nicholas hiçbir enfeksiyon belirtisi olmamasının küçük bir mucize olduğunu düşünüyordu. Dikkatli ve sistemli çalışıyordu, bu tür tıbbi bakımı seviyordu; insan iyileştikçe sonuçları görebildiğinde büyük bir tatmin duygusu elde ediyordu ama zaman alıyordu, özellikle de çocuğa daha fazla acı vermemek için ekstra çaba sarf ederken.

Sonunda esas yaranın kenarındaki ufak yanıklara geldiğinde Nicholas başını kaldırıp eşi Georgie'ye baktı ve onun kelimenin tam anlamıyla uyuyakaldığını gördü.

“Sevgilim,” diye fısıldadı.

Georgie sarsıldı ve gözlerini açtı.

“Yatağa yatmalısın.”

“Hayır,” dedi uykulu uykulu onun elini sıkarak. “Sana yardım ediyorum.”

Nicholas, “Çok iyi iş çıkardın, vazgeçilmezsin,” diyerek onu ikna etmek istedi. “Ama işim nihayet neredeyse bitti. Ayakta duramıyorsun.”

Georgie gözlerini kırptırıp aşağıya baktı. Tahmin ettiği gibi ayakları üzerinde duruyordu.

Nicholas gülümsedi. Gülmemek elinde değildi.

“Mum ışığına ihtiyacın yok mu?” diye sordu Georgie.

“Etrafta hâlâ insanlar var,” dedi Nicholas. “Başkası tu-

tabilir. Sen git. Ben iyiyim ve halledeceğim, söz veriyorum.” Ama onun ikna olduğunu görmeyince, “Sensiz idare edebileceğimden emin olmasaydım gitmene izin vermezdim,” dedi. Bu onu yumuşatmışa benziyordu, esnedi. “Emin misin?”

Nicholas başıyla doğruladı. “Sen git. Yatmadan önce kendine biraz zaman ayırmak isteyeceğinden eminim.”

“Seni uyumadan bekleyeceğim,” dedi Georgie emin bir şekilde.

Ama bekleyemedi. Aslında beklemişti; beklemeyi denediğinden Nicholas’ın hiç kuşkusu yoktu ama yemek alanında işler sandığından çok daha uzun sürmüştü. Çocuğun yarısıyla ilgilenmeyi bitirdiği sırada Martha utangaç bir tavırla öne çıkıp dirseğindeki şişliği sormuştu. Bay Kipperstrung korkunç bir kulak ağrısı olduğunu itiraf etmişti ve Bayan Kipperstrung -Nicholas hâlâ Bayan Kipperstrung diye birinin olduğuna inanamıyordu- onu kenara çekmiş ve ayak parmaklarına bakmasını rica etmişti.

İltihaplı ayak nasırları. Ah, tıbbın romantizmi.

Odaya girdiğinde yorgunluktan tükenmişti. Çok sessizce hareket etti, kapıyı açtığında Georgie’nin uyanık olacağından şüpheleniyordu ve gerçekten de bir elini yüzüne yaslamış, yan yatmıştı; göğsü her nefes alışında yavaşça yükselip alçalıyordu.

“Görünüşe göre düğün gecemizden bir kez daha mahrum kaldık,” diye mırıldandı. Neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, sadece ağzı belli belirsiz hareket etmişti. Ama bunu açıkça söylemek ve kelimeleri dudaklarında hissetmek istiyordu. Yüzünü gıcıklayan tutamları bir kenara çekmek, saçlarını okşamak istiyordu. Ama onu uyandırmak istemedi. Ona ihtiyacı vardı ama karısının uykuya daha çok ihtiyacı vardı ve kendisinin de ihtiyacı olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Nicholas ilk seferlerinin mükemmel olmasını sağlayıp sağlayamayacağını bilmiyordu ama denemeye kararlıydı ve bunu, ikisi de bu kadar yorgunken yapmak, onu hırpalamak olurdu, biliyordu.

Başım çevirdiğinde, Georgie'nin yastığının üzerine düşen ay ışığında uyuduğunu gördü. Ailelerinin yaptığı tüm çöpçatanlıklara bakınca bu kadar kurgusal bir manzara bile zor bulunurdu. Pencereden süzülen ay ışığı romantikti ve uyuyan karısının yatağın kenarından sarkan uzun saç örgüsü garip bir şekilde cezbediciydi. Nicholas karısının örgüsünü kaldırıp başucundaki yastığa koymak için çılgınca bir isteğe kapıldı.

Yatmadan önce toplamak zorunda kalınacak kadar çok saça sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdi. Nicholas saçlarını hiç uzatmamıştı; tarzı değildi ve açıkçası, değmeyecek kadar baş belası görünüyordu. Kardeşi Andrew bir zamanlar saçlarını omuzlarına kadar uzatmıştı ama o da neredeyse on yılını denizlerde korsan olarak geçirmişti ve görünüşe göre uzun saçlar bu işin olmazsa olmazıydı.

Georgie'nin saçlarını beğeniyordu. Onları hiç salınmış olarak görmemişti, en azından çocukluğundan beri. Ancak onları sımsıkı geriye topladığında bile rengi heyecan verici, yadsınamaz bir sıcaklık veriyordu. Kızıldı ama *kırmızı* değildi, kızıl saçlı denince akla gelen cinsten bir kızılığı yoktu. Sarıya bakan bir kızıldı ama turuncu da değildi.

Arabada biraz kestirmişlerdi ve bir ara Georgie uyuklarken Nicholas'ın uykusu açılmıştı, saç tellerine bakmış, her telinin farklı tonda oluşuna hayret etmişti; kızıl, kahve, sarı ve hatta beyaz olduğuna yemin edebileceği birkaç tel bile vardı ve hepsi bir araya geldiğinde yalnızca bir kış gününün şafağında ortaya çıkabilecek bir görüntü oluştuyordu.

Geceliğini giydi ve onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yatağa girdi. Ama uykuya dalarken bir kış gününde Güneş'in ilk ışıklarından ve sıcaklık vaadinden daha hoş bir şey olmadığı aklına geldi. Her ne kadar ona uyuması için gereken alanı sağlamak için çok uğraşmış olsa da, vücudu onunkinin çekimini hissetti ve hareket etti. Arkasına kıvrıldı, eli onun elini buldu ve uykuya daldı.

*

Georgie yavaşça uyanırken, her duyusu da teker teker açılıyordu. Yüzüne serin sabah havası çarparken göz kapaklarına güneş ışığının pembeliği yansıyor, sonra yavaşça aşağı süzülüyordu. Yorganın altında kendini inanılmaz derecede rahat ve sarmalanmış hissediyordu. Beyni uyku sisinin yavaş yavaş aralarken bile ona sokulup vücudunu bu sıcaklığa, güce bastırmak istiyordu.

Nicholas'a.

Birden gözleri açıldı.

Nicholas onunla yataktaydı. Buraya nasıl geldiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Gece ne olmuştu? Kesinlikle aralarında bir şey olmamıştı. Çocuğa, diğer Georgie'ye yardım etmişlerdi ve ardından Nicholas onun odaya çıkıp yatmaya hazırlanması konusunda ısrar etmişti. Biraz yalnız kalıp hazırlanması için ona alan zaman tanıdığını sanmıştı. Onun düşünceli davrandığını. Ve sonra...

Uyuyakalmış olmalıydı.

Georgie utanarak tekrar gözlerini kapattı. Hangi gelin düğün gecesi uyuyakalırdı? Ya da onun durumunda düğün gecesinden sonraki gece. Ama önemli değildi. O hâlâ berbat bir eşti.

Georgie birkaç saniye öylece kaldı, kendini tamamen hareketsiz tutmaya çalıştı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Onu uyandırmalı mıydı? Kesinlikle hayır. Yataktan kayarak çıkmalı mıydı? Nicholas'ın kolu belindeydi. Onu rahatsız etmeden hareket ettirebilir miydi?

Onu rahatsız etmeden hareket *edebilir* miydi?

Öne doğru eğilerek bir deneme yaptı.

Immmmmhh...

Sesine bakılırsa uykusu ağırdı. Ve sevimli.

Georgie onu gerçekten görebilmeyi istedi ama ikisi de yan yatıyordu ve Georgie'nin yüzü diğer tarafa dönüktü. Uykusunda mırıldanmasına neden olacak en ufak hareketi ya da dönmeye çalışması onu kesinlikle uyandırırdı. Ama belki biraz daha hareket ederse. Ve sonra biraz daha, kolunun altından sıyrılanı kadar santim santim. Sonra dönebilirdi. Onun uyurken neye benzediğini görebilirdi. Sessiz mi uyuyordu, yoksa rüyaları yüzüne mi yansıyor?

Dudakları kapalı mıydı yoksa onları hafif açık mı tutuyordu? Peki ya gözleri? Gözleri kapalıyken ona hiç gerçekten bakmış mıydı? Kimse başkasının bu ifadeyi hatırlamasına yetecek kadar uzun süre gözlerini kapalı tutamazdı. Gözbebeklerinin elektrik mavisini göremese de hâlâ bir Rokesby'ye benziyor muydu?

Georgie çarşafın üzerinde kayarak ve tüm konsantrasyonunu sadece bir santim hareket etmek için kullanarak kendini tekrar itti. Sonra bekledi çünkü çok hızlı hareket etmenin anlamı yoktu. Tekrar hareket etmeden önce onun tekrar uykuya daldığından emin olması gerekiyordu.

Ve belki de yataktan çıkmadan önce Georgie'nin son bir dakikaya ihtiyacı vardı çünkü hiçbir şey onun elinin kalçasının üzerinde durması kadar mükemmel hissettirmemişti.

İç çekti. Ellerini seviyordu. Büyük, güçlü ve kabiliyetliydi,

düz uzun tırnakları vardı. Bir erkeğin ellerini bu kadar çekici bulduğu için deli sayılır mıydı?

Sonra onun esneme, gerinme gibi hareketler yaptığını hissetti, henüz tam olarak uyanmamışken yapılan türden hareketlerdi. “Georgie,” dedi, sesi uyukulu ve boğuktu.

“Günaydın,” diye fısıldadı.

“Georgie,” dedi tekrar. Bu defa sesi biraz daha anlaşılır çıkmıştı. Ve mutlu.

“Uyuyordun,” dedi ne yapacağını bilemez hâlde. “Rahatsız etmek istemedim.”

Nicholas esnedi, Georgie yataktan kalkmaya yeltenirken Nicholas’ın eli onu sıkıca kavrayıp durdurdu. “Gitme,” dedi.

Georgie kalkmadı ama yatağın içinde doğruldu. “Muhtemelen hazırlanmamız gerekiyor. Şu an...” Etrafına baktı. Eğer odada saat varsa bile göremiyordu. “Saatin kaç olduğunu bilmiyorum.”

Arkasında yatan Nicholas çarşafı hışırdatarak doğruldu ve Georgie göz ucuyla ona baktığında onun pencereye doğru baktığını gördü. “Daha yeni şafak söküyor,” dedi. “Güneş ufukta hâlâ çok alçakta.”

“Ah.”

Ona gerçekte ne anlatmaya çalışıyordu? Şu an yataktan kalkmasına gerek olmadığını mı? Yataktan çıkmasını istemediğini mi?

“Şafak vaktini seviyorum,” dedi Nicholas yavaşça.

Georgie arkasını dönmeliydi. Nicholas hemen arkasındaydı, kalçasındaki elinin ötesinde, bedeninin sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındaydı. Ama gergindi; tuhaf şekilde kendini yanlıış yerdeymiş gibi hissediyordu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Ve kimse ne yapacağını bilemeyen birinden hoşlanmazdı.

“Dün gece odaya geldiğimde uyuyordun,” dedi Nicholas. “Seni rahatsız etmek istemedim.”

“Teşekkür ederim, yani...” Ne söyleyeceğini bilemeyen insanların yaptığı gibi o da başını hafifçe iki yana salladı. “Yani, teşekkür ederim,” dedi tekrar. Gerçi kulağa aynı geliyordu. “Çok yorgundum.” Georgie onunla yüz yüze gelmek için döndü. Dönmezse korkak gibi görünecekti ve bunu istemiyordu. “Seni beklemek istiyordum.”

Nicholas gülümsedi. “Sorun yok. Her şey yolunda.”

“Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“Georgie,” dedi. Ses tonu çok yumuşak ve sevgi doluydu. “Uyuman gerekiyordu. Ama lanet olsun, benim de çok uykum vardı.”

“Ah.” Bu onu istemediği anlamına mı geliyordu? Arabada geçirdikleri saatlerden sonra pek mantıklı değildi. Onu istiyormuş gibi öpmüştü. Hatta sanki daha *fazlasını* istiyormuş gibi. Nicholas onun saçının bir tutamını alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bu kadar düşünmeyi bırak.”

Georgie onun masmavi gözlerindeki muzipliği fark ederek kaşlarını çatı. “Nasıl bırakabilirim?” diye sordu, belki biraz huysuz bir sesle. Bu Nicholas için kolaydı. Kolay değilse de en azından çok fazla karmaşık ve yeni değildi.

Nicholas omuz silkti. “Bilmiyorum ama yemin ederim biraz daha düşünürsen kulaklarından buhar çıkmaya başlayacak.”

“Buhar. Ciddi misin!”

Nicholas sırtı. “Yoksa sigara mı içiyorsun?”

“Nicholas.”

“Bugünlerde tıp fakültesinde bize neler öğrettiklerine şaşıracaksın,” dedi oldukça masum bir ifadedeyle. “Görünüşe göre öyle.”

Parmakları kalçasından yukarıya ilerledi, önce eline,

sonra da koluna doğru kaydı. “Seni tekrar öpmek istiyorum,” dedi usulca.

Georgie başını sallayıp onayladı. O da istiyordu ama bunu kelimelere nasıl döneceğinden emin değildi. Hatta eyleme. Kaskatı kesildiğinden değil, vücudunu saran şeyi tarif etmek için fazla donuk bir his hissettiğinden. Ama hâlâ hareketsizdi. Her şeyin aksine hızlanmaya başlayan nefesi dışında tamamen hareketsizdi. Nasıl hareket edeceğini bilmiyordu, bunu yapabilme yeteneğini kaybetmişti. Yapabildiği tek şey tepki vermektir ve Nicholas ona dokunduğunda... Gerçekten dokunduğunda... Ne olacağından emin değildi. Tek bildiği, bunun şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemeyeceğiydi.

Nicholas doğrulduğunda geceliğinin yakası biraz açılmış, göğüs kılları ortaya çıkmıştı. Çok yakın görünüyordu, bilhassa kendisinininki gibi beyaz muslin bir geceliğin içinde.

“Georgie,” dedi ve elini yanağına değirdi, biraz okşar biraz yalvarır gibi. Ona doğru eğildi, Georgie de yaklaştı ve öpüştüler.

Arabada da böyle olmuştu.

Ama bir yandan da tamamen farklıydı.

Georgie’nin adını söyleyerek inledi ve diğer elini kaldırıp başını kavradı, onun her şeyini keşfetmek isterken kendine yakın tutuyordu. Öpücük derindi, sıcaktı ve her şeyini öyle bir çalmıştı ki daha fazlasını vermek istiyordu. Bu çok çelişkili bir andı; aynı ama farklı, alıyor ama veriyordu. Georgie için her şey çok yeniydi ama yine de ne yapacağını biliyor gibiydi.

Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordu? Onu arzuyla coşturmak için nasıl hareket etmeli, dokunmalı, vermeli ve almalıydı?

“Ne yapacağımı söyle,” diye fısıldadı Georgie.

“Zaten yapıyorsun.”

Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu ama umursadığından da emin değildi. Onu öpmeye devam etti, duygularına kulak verdi ve ona doğru hissettiği şeyi yaptı, nasılsa yanlışa söylerdi.

Nicholas bacağına dokundu, elini Georgie’nin teninde gezdirmek onda tatlı, haz veren ürpertiler yaratıyordu. “*Bana ne yapacağımı söyle,*” diye fısıldadı Nicholas.

Bu Georgie’nin yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu. “Zaten biliyorsun.”

“Öyle mi, biliyor muyum?”

Georgie şaşkınlıkla birden geri çekildi. “Daha önce hiç yapmamış mıydın?”

Nicholas başını iki yana salladı.

“Ama... Ama sen bir erkeksin.”

Omuz silkti, kayıtsızlık timsaliydi. Ama gözlerine bakmadı. “Herkesin bir ilki olmalı.”

“Ama... Ama...” Bu hiç mantıklı değildi. Toplumlarındaki erkekler, hele de evlenmeden önce çapkınlık yaparlardı. Onların bu konuda yaptığı şey buydu. Bu şekilde cinselliği öğrenirlerdi. Öyle değil mi?

“İlkim olmanın sence bir sakıncası var mı?” diye sordu Nicholas.

“Hayır!” Tanrım, sesi düşündüğünden daha güçlü çıkmıştı. “Hayır, hiç de değil. Sadece şaşırdım.”

“Çünkü tam bir serseri olduğum için mi?” diye sorarken kaşı küçümseyen bir tavırla havaya kalktı.

“Hayır, çünkü bu işi çok iyi biliyor gibisin.”

Nicholas’ın ağzında birden kocaman muzip bir gülümseme belirdi. “Yani iyi olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?”

Georgie elleriyle yüzünü örttü. Yüce Tanrım, o kadar

çok kızarmıştı ki neredeyse avuçlarını yakacaktı. “Öyle demek istemedim.”

“Oh ama ama dedin.”

Georgie iki parmağını birleştirerek “Belki birazcık?” dedi.

“Biraz mı?” diye dalga geçti Nicholas. “Bunu iltifattan sayamam.”

“Ne kadar utandığımı görmüyor musun?”

Nicholas ciddiyetle başını sallayıp doğruladı.

“Ve hiç pişmanlık duymuyorsun.”

Yine ciddi bir baş sallamasıyla doğruladı. “Hiç.”

Georgie parmaklarını tekrar yüzünde birleştirdi.

“Georgie,” diye mırıldandı, ellerini yavaşça yüzünden çekerek. “Söylediğin gibi iyiysen, bunun tek nedeni doğru kişiyle olmamdır.”

“Peki ne yapacağını nereden biliyorsun?” diye sordu Georgie şüpheyle. Çünkü ikisi de bu işi bilmiyorsa... Başları dertteydi. Bunu iyi bilen biri olması ona güven veriyordu.

“Şimdiye kadar tek yaptığım seni öpmektir,” dedi Nicholas, “ve itiraf etmeliyim ki bunu daha önce de yaptım.”

Georgie’nin gözleri kısıldı. “Kiminle?”

Nicholas’ın dudakları şaşkınlıkla aralandı, sonra bir kahkaha patlattı. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Ben söylesem, bilmek istemez miydin?”

Nicholas hemen cevap vermedi. “Emin değilim,” dedi.

“Ben eminim. Kimdi?”

Nicholas sıkıntıyla gözlerini devirdi. “İlkinde...”

“*Bir defadan* fazla mı oldu?”

Nicholas hafifçe onun omzunu dürttü. “Cevabını duymak istemiyorsan soru sorma, Georgiana Bridgerton.”

“Rokesby,” diye hatırlattı Georgie. “Rokesby.” Nicholas’ın bakışları yumuşadı. “Elbette.”

Omzuna dokundu, parmaklarını geceliğinin üzerinden yavaşça kaydırarak boynuna, sıcak tenine ulaştı. “Gerçi...”

Nicholas’ın sesi titredi. “Gerçi ne?”

Georgie’nin gözleri onunkiyile buluştu. Tenine tuhaf, kadınsı bir heyecan yayıldı. “Gerçi,” dedi yavaşça, “tam anlamıyla Rokesby olmadığım da söylenebilir.”

Nicholas onu bir kez ve hafifçe öptü, sözlerini dudaklarına fısıldadı:

“O hâlde sanırım bu konuda acilen bir şeyler yapmamız gerekecek.”

Bölüm 19

Bu kadar uzun süre bâkir kalmak Nicholas'ın planladığı bir şey değildi. Kendi kendine *evlenmediğim sürece bir kadınla yatmayacağım* diye düşünmemişti hiç.

Evlenmeden önce cinsel birleşmeye ne ahlaki ne de dini bir itirazı vardı. Belki sadece tıbbi açıdan itirazı olabilirdi; frengi hakkında, rasgele cinsel ilişkiyi çekici bulamayacak kadar çok şey biliyordu.

Ama karısıyla yatana kadar bekaretini korumak için hiçbir zaman bilinçli karar vermemişti. Daha çok fırsatı olmamıştı denilebilir. Ya da en azından doğru fırsat. Sadece yapmış olmak için yapma düşüncesi hiçbir zaman hoşuna gitmemişti.

Bir kadınla seviştiyse bunun anlamı olmalıydı. Bu evli oldukları anlamına gelmiyordu. Âşık olduğu anlamına bile gelmesine gerek yoktu. Yine de yapılacaklar listesinde bir satıra tik atmaktan fazlası olmalıydı.

Belki de bunu daha gençken, tüm arkadaşları budala, küstah ve zevke düşkünken yapsaydı her şey daha farklı olurdu. Cambridge'deki ilk yılında zamansız bir soğuk algınlığı geçirmemiş olsaydı, muhtemelen yapabilirdi. Bir grup arkadaşı eğlenmeye gitmiş ve kendilerini sosyetik bir genelevde bulmuştu. Nicholas da onlarla gitmek istemişti

ama bir gün önce hastalanmış ve yorgunluğuna bir de akşamdan kalmalığı ekleme düşüncesi, dayanabileceğinden fazla gelmişti.

Bu yüzden odasından çıkmamış, arkadaşlarıysa sözümona ona erkekliğin yollarını öğrenmişti. Onların övünmelerini dinlemişti, on dokuz yaşındaydı. O yaşta biri, bu anlatılanları nasıl olur da dinlemez!

Ama bir şeyler öğrenebileceğini de düşünmüştü. Sonra arkadaşlarından hiçbirinin ne hakkında konuştukları hakkında bir fikirleri olmadığını ve gerçekten bir şey öğrenmek istiyorsa bunu sadece bir kadına sorması gerektiğini fark etmişti.

Ama asla sormadı. Kime soracaktı ki?

Ama dinlemeye devam etti ve yıllar geçtikçe erkekler, genellikle biraz ya da aşırı sarhoş olduklarında konuşup yaptıklarıyla övünmüşlerdi. Onun için bunların çoğu saçmalıktı ama ara sıra *ona anlamlı ve mantıklı gelen şeyler* de duyuyordu. Ve bunları aklına kazımişti Çünkü eninde sonunda bu bilgiye ihtiyacı olacaktı. Nihayet bir kadınla seviştiğinde bunu iyi yapmak istiyordu.

İşte sonunda o an gelmişti ve şimdi karısını öperken gerildiğini fark etti.

Kendisi için yeni olduğundan değil, karısı için yeni bir şey olduğundan. Kendisinin keyif alacağını *biliyordu*. Hatta hayatının en güzel sabahını geçirmek üzere olduğundan çok emindi.

Ama bunu *karısının* en güzel sabahı yapabileceğinden emin değildi. Bunu hoş, eğlenceli ya da acısız hâle getirebileceğinden bile emin değildi.

Gerçi düşününce, Georgie için iyi olmazsa Nicholas için de olmazdı. İnsanın derslerinde başarılı olacağı bir zaman varsa, o da buydu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Georgie.

Nicholas’ın uzun zamandır gözünü ayırmadan ona baktığını fark etti. Onu tedirgin etmişti.

“Seni tanımak istiyorum,” dedi Nicholas, sesi duyduğu arzudan dolayı yumuşaktı. “Her santimini bilmek.”

Georgie onun bu sözleri üzerine kızardı, yüzünde ve boynunda solgun bir pembelik belirdi.

Nicholas önce alnını, sonra şakağını, sonra da kulağının altındaki o küçük çukuru öptü. “Sen mükemmel bir kadınsın,” diye fısıldadı.

“Kimse mükemmel değildir,” dedi. Ama sesi titrekti, sanki cevabı kendiliğinden vermişti, yoğunluğu tedirgin eden bir anı neşelendirmek için içten gelen bir çaba gibi.

“Benim için mükemmel insan vardır,” diye mırıldandı.

“Bilemezsin.”

Nicholas ona gülümsedi. “Neden böyle aptalca şeyler söyleyip duruyorsun?”

Georgie’nin birden gözleri kocaman açıldı.

“Sen,” Nicholas onun burnunu öptü. “benim için,” Ardından dudaklarını öptü. “Mükemmel,” Sonra yine dudaklarını öptü ve iniltili sesler çıkararak, “bir kadınsın.” dedi.

Nicholas yaptığından memnun, tekrar ona baktı. Georgie art arda birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve Nicholas onu bu kadar şaşırtmayı başardığı için mutlu olmaktan kendini alamadı. İfadesinin bir şaşkınlık mı yoksa arzu mu olduğunu söylemek zordu. Belki ikisi birden ya da tamamen başka bir şeydi. Ama dudakları aralanmış ve gözleri kocaman olmuştu ve Nicholas ikisinde de boğulmak istiyordu.

Tüm hayatı boyunca onu tanıyıp ona ihtiyacı olduğunu bilmeden, *bu* duyguyu tatmadan nasıl yaşamıştı?

Daha önce Georgie'nin sabahın ilk ışıklarındaki solgun ve parlak teni kadar güzel bir şey hiç görmemişti.

Geceliği açıkça baştan çıkaracak şekilde tasarlanmamıştı; basit, kullanışlı bir şeydi, kendisinininkine çok benziyordu. Nicholas, eteği ince bacaklarında milim milim kaydırırken buna şükreliyordu. Bu aceleye gelen düğün planlarında bir ara, Nicholas'ın annesi, düzgün bir gecelik takımının eksikliğinden veryansın etmişti. Georgie'yi Fransız ipeği ve Belçika dantelleriyle görmek de isterdi ama henüz değil. Şu an bunu kaldıracabileceğini sanmıyordu.

“Neyi sevdiğini bana söylemelisin,” dedi Nicholas.

Georgie başını sallayarak onayladı, bakışları utangaçtı.

Nicholas onun kalçasına dokundu, iri eliyle çok sıkmadan hafifçe ön kısmını okşadı.

“Bunu beğendin mi?”

“Evet.”

Başparmağını kaydırıp kalçasının ipeksi tenini okşayarak ayırımına doğru fazla yukarı çıkmamaya gayret etti.

Georgie henüz buna hazır değildi. Belki o da değildi. Oraya dokunursa sıcaklığını hissederse patlayabilirdi.

Bunu uzun süre sürdürmek zorundaydı. Hayatında hiç olmadığı kadar sertleşmişti ve yeni bir şey olmasına rağmen içindeki ilkel erkeksi dürtünün hızla ve şiddetle kabardığını hissedebiliyordu. Onu hak etmek istiyordu.

Onda kendi izini bırakmak istiyordu.

İçindeki bu arzu o kadar şiddetli ve yoğundu ki kendini zor tutuyordu.

Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. “Başka ne seversin?”

Georgie sorduğuna bile inanamıyormuş gibi baktı. “Her şeyi.” diye fısıldadı. “Yaptığın her şeyi sevdim.”

“Her şeyi mi?” diye sordu Nicholas hafif mırıldanarak. Bunu duyduğuna bunca sevinmek, onu utandırıyordu.

Georgie utanarak başını salladı. “Gerçekten hoşuma gidiyor şurayı...”

“Nereyi?” diye sordu Nicholas aceleyle. Bilmek zorundaydı.

“Şurayı öpmen,” diye fısıldadı Georgie, parmaklarını köprücük kemiğinin hemen altına dokundurarak. “Burayı.”

Nicholas nefesini tuttu. Göğüslerinin yuvarlaklığının başladığı yerdı. Keşfetmek için sabırsızlıkla yanıp tutuştuğu o pembe uçlara giden yolun başladığı yerdı.

Bir yolculuğa başlamak için mükemmel bir yerdı.

Nicholas, karısının parmaklarını usulca çekip dudaklarını yerleştirdi, dili teninde ağır ağır ve şehvetli daireler çiziyordu. Georgie zevkle inleyerek ona doğru büküldü ve bu ses, Nicholas’m içinde çoktan köpürmüş bir ateşi harladı.

“Yumuşacıksın,” diye mırıldandı. Tenine hiç Güneş değmiş miydi? Her santimini keşfetmek istiyordu. Vücudunun haritasını çıkarmak ve bunu kendi başına çizmek istiyordu.

Düşünceler aklına aniden nereden geliyordu? Bir bilimsanıydı o, şair değil. Yine de onu öptüğünde -dudaklarını, yanağını, boynunu- dünyanın bir şarkıya dönüştüğüne yemin edebilirdi.

Geceliği boynundan basit bir fiyonkla bağlanmıştı, biraz çekiştirerek bağcıktaki fiyongun gitgide küçülüşünü, tamamen çözülüşünü izledi. Geceliği bütünüyle vücudundan çıkarmak niyetinde değildi, yakada oluşan açıklık, tenini daha fazla ortaya çıkarıyordu. Önünde beliren noktalardan birini öptü, sonra diğerini.

Ve bir diğerini. Teninin hiçbir santimine karşı koyamıyordu.

Geceliği daha fazla indirilemezdi, dudaklarını muslin

üzerinde dolaştırdı, dolgun göğsünün zirvesini bulana kadar gezdirdi.

Georgie'nin nefesi kesilmişti.

Ağızına aldı ve Georgie'nin tekrar nefesi kesildi ama bu defa sesi daha yüksek, zevk iniltileriyle rengarenkti.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Nicholas, hayır dese ölürdü.

“Evet.”

Diğer göğsünü eline aldı, aradaki müslin kumaşa aldırmadan meme ucuyla oynadı. Karısı altında kıvranıyor, şehvetinden nefesi kesiliyordu.

Kendini Tanrı gibi hissediyordu.

“Bu kadar hassas olduklarını bilmiyordum,” dedi Georgie.

Nicholas şaşırdı. “Onlara hiç dokunmadın mı?”

Georgie başını iki yana salladı.

“Dokunmalısın.” Onun kendine dokunduğu düşüncesi, neredeyse boşalmasına sebep olacaktı.

“Senin için de aynı şey geçerli mi?” diye sordu Georgie.

Ne sorduğunu anlaması biraz zaman aldı ama anlayınca geceliğini o kadar hızlı çıkardı ki yırtılmamasına şaşırdı.

“Dokun,” dedi.

Yalvarmış da olabilirdi.

Georgie uzanıp parmaklarıyla onun göğsüne dokundu, ortasından başlayıp hafifçe meme ucuna doğru ilerledi. Nicholas ürperince elini çekti.

“Hayır,” dedi Nicholas, kendi sesine yabancılaştı, “Hoşuma gitti.”

Göz göze geldiler.

“Dokunmanı istiyorum,” dedi Nicholas.

Georgie tekrar uzandı ve bu defa dokunuşu daha emindi. Birden, ne yaptığını bildiğinden değil -ikisinin de bilmediğini

hissediyordu- ama ona zevk verdiğini bildiğinden -hatta bunda cüretkâr olduğundan- emindi.Bu güçlü bir afrodisyaktı. Bunu Nicholas da biliyordu. Georgie zevkle her inlediğinde, kendi bedeni de buna karşılık vermek için yanıyordu.

“Seni öpebilir miyim?” diye sordu Georgie.

“Lütfen.”

Doğruldu, ona bakarken başını eğdi. Gözlerindeki merak büyüleyiciydi, sanki Nicholas’ın göğsünün her çizgisini ve yüzeyini inceliyordu. Bu kadar yoğun incelenmek garipti ama Nicholas onu suçlayamazdı, kendisi de aynı şeyi yapmak istiyordu. Eğer bu, onu yatakta daha rahat ettirecekse Nicholas saatlerce öylece kalabilirdi.

Onu ne zaman isterse, istediği kadar keşfedebilirdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse daha güzel bir işkence hayal edemiyordu.

Georgie öne doğru eğilip dudaklarını değdirdiğinde nefesini tuttu. Kasları teninin altında kasılıyor ama o hareket etmiyordu. Kalbi küt küt atıyordu ve sanki ruhu bedenine baskı yapıyordu. Onu yakalamak, yatağa atmak istiyordu. Tüm bedeniyle üstüne uzanmak, sıcaklığını, ağırlığını ona hissettirmek istiyordu.

Ona ne yaptığını anlamasını, şu anda Nichloas’a hükmettiğini bilmesini istiyordu.

Ama hükmetmek de istiyordu.

Titrek bir nefes aldı, sesi dudaklarından bir soluk gibi çıktı, karısı başını kaldırıp yüzüne baktı.

“Doğru yapıyor muyum?” diye sordu Georgie.

Nicholas başıyla onayladı. “Çok doğru.”

“Bu mümkün mü?”

“Beni öldürüyorsun Georgie.”

“Ama iyi anlamda?” diye mırıldandı Georgie. Bu bir soru bile sayılmazdı; kadını marifetlerine olan güveni giderek artıyordu.

Nicholas tekrar başıyla doğruladı, elini tuttu ve dudaklarına götürdü. “Görmek istiyorum seni,” dedi.

Georgie bir şey söylemedi ama gözleri ışıldadı ve yanaklarına soluk bir pembelik yayıldı.

“İzin verecek misin?” diye fısıldadı Nicholas.

Georgie evet dercesine başını salladı ama hiç hareket etmedi. Geceliğini çıkarması için ona ihtiyacı vardı. Henüz o kadar cesur değildi.

Nicholas geceliğin ince pamuklu kumaşının bir kısmını parmaklarının arasına aldı, sonra da yavaşça başından geçirirken gözlerini hiç ayırmadı. Belden aşağısı hâlâ çarşafların altında gizliydi ama geri kalanı ona tamamen açıktı.

Görkemli bir şekilde.

“Göz kamaştırıcısın,” dedi Nicholas.

Georgie kızardı. Her yeri. Ama kendini saklamaya çalışmadı.

Göğüslerine dokunmak, onları avuçlarının içine almak istiyordu ama daha da ötesi, göğüslerinin çıplak tenine değdiğini hissetmek istiyordu, bu yüzden kollarıyla onu sarıp sarmaladı ve tekrar öptü.

Ve tekrar.

Ve tekrar, sıkıca sarılıp yatağa yatırdı. Kasıklarının onun bedenine dayarken, kanım damarlarında zapt edemiyordu, “Bana ne yaptığını hissediyor musun?” diye sordu.

Georgie başını salladı ama pek emin görünmüyordu, bu yüzden Nicholas, “Tahrik olunca değişim yaşar. Daha da büyür ve sertleşir,” dedi.

Georgie yine başını salladı ama soran gözlerle bakıyordu. Nicholas onun yanağına dokundu ve “Bir erkekle kadın arasında ne olur, biliyor musun?” dedi.

“Evet,” dedi Georgie. “Annem söyledi, sonra Billie de söyledi.”

Nedense bu Nicholas'ı gülümsetmişti. "Peki anlattıklarına göre nasıldı?"

"Kız kardeşim daha açık sözlüydü."

"Ve cesaret verici, umarım."

Georgie'nin ağzı küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Hem de çok. Gerçi dedi ki..." Başını iki yana sallayıp konuşmayı durdurdu.

"Anlat bana."

"Hayır." Georgie başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. "Söylemem."

"Ne dedi?"

"Yapamam. Söyleyemem."

Nicholas dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Baklayı ağzından alabilirim, biliyorsun. Yöntemlerim var." Georgie onun yüzüne tekrar bakmak için eğilirken, Nicholas parmaklarını karnına götürdü ve hafifçe gıdıkladı.

Georgie çığlık attı.

"Gıdıklandığını hatırlamayacağımı mı sandın?" dedi.

"Dur. Ah, lütfen dur."

"O zaman Billie'nin ne dediğini söyle."

"Off... Nicholas, dur."

"Söyle..."

"Tamam, peki."

Nicholas gıdıklamayı bıraktı ama elini orada tutmaya devam etti.

Georgie dikkatle aşağıya baktı.

"Tehdidi henüz ortadan kaldırmıyoruz," diye mırıldandı Nicholas.

"Çok kötüsün."

Nicholas omuz silkti, hangi muhteşem tanrının onlara ilk gecelerinde bu kadar kahkaha bahsettiğini merak ediyordu.

Georgie huysuz bir ifadeyle dudaklarını birbirine bas-

tırdı. “Bana başta olmayacağını düşünceğimi ama sonra yanıldığımı anlayıp emin olacağımı söyledi.”

Nicholas bir süre bunun ne demek olduğunu düşündü. “Bundan neden utandın?”

“Çünkü tam girip giremediğiden emin olamayacağımı söyledi,” diye mırıldandı Georgie.

“*Bundan* neden utandın?”

“Çünkü öyle.”

Nicholas alnını onunkine dayadı. “Girer.”

Georgie, “Nereden biliyorsun?” diye karşılık verdi.

Nicholas birden kahkahalara boğuldu, o kadar çok güldü ki onun üstüne kapaklandı, tüm ağırlığıyla üstüne çullandı. O kadar çok güldü ki sonunda üzerinden kalkıp sırtüstü uzandı.

O kadar çok güldü ki, Georgie onun gözlerini silene kadar gözlerinden yaşlar aktığını bile fark etmedi.

“Komik olmaya çalışmıyordum,” dedi Georgie.

“Komik olan söylediğin şey.”

Georgie kaşlarını çattı. Daha doğrusu denedi. Nicholas fark etti.

“Girecek,” dedi tekrar.

“Doktor olduğun için mi biliyorsun?”

Nicholas elini onun kalçalarının ayırmasına doğru kaydır-
dı. Parmakları bacak arasına inmeden bile oranın yangın
yeri olduğunu söyleyebilirdi. Ve gittikçe ıslanıyordu. “Bili-
yorum,” dedi Nicholas, “çünkü benim için yaratılmışsın.”

Ona daha içten dokunduğunda Georgie sırtını kambur-
laştıracak hafifçe soludu. “Peki sen? Sen de benim için ya-
ratıldın mı?” diye sordu, sesini güçlkle çıkararak.

Nicholas onu okşadı, Georgie kayganlaştıkça onun er-
keklik uzvu gurur ve hazla şişiyordu. “Bir düşüneyim,”
diye mırıldandı. “Yattığım ilk kadınsın. Yani evet, sanırım
senin için yaratıldım.”

Georgie'nin gözleri parladı. Nicholas bir parmağını içine kaydırarak onun bu hazzından istifade etti. O kadar dardı ki neden penisinin sığmayabileceğini düşündüğünü anladı ama sabırlı bir adamdı. Bedeni rahatlamak için haykırıyor olsa da karısı bu işgale hazır olana kadar ona dokunmaya, parmaklarıyla küçük darbeler atmaya ve sevişmeye memnuniyetle devam edecekti. "Bunu hissediyor musun?" diye sordu Nicholas, sesi arzudan boğuk çıkıyordu. "Ne kadar ıslak olduğunu?"

Georgie başını salladı.

"Bu, sığacağını anlamayı sağlıyor. Senin bedeninin de değişiyor."

Yüzünde bir merak ifadesi belirdi. Neredeyse entelektüel bir ifadeydi. Belki de entelektüeldi ya da arzusunun pençesine düşmemiş olsaydı öyle olabilirdi. Sözlerinin de en az dokunuşları kadar tahrik ettiğini anlayınca dudaklarını kulağına götürdü ve şöyle dedi: "Sana böyle dokunduğumda gevşiyorsun. Ve daha da ıslanıyorsun. Bu, bedeninin benim için hazırlandığı anlamına geliyor."

Georgie titreyerek başını salladı.

"Boşluk hissediyor musun?" diye sordu Nicholas.

Georgie'nin alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Fazlasını ister gibisin," diye fısıldadı. "Burada, daha fazlasını."

Bir parmağını daha kaydırды içine.

"Evet!" dedi Georgie nefesi kesilerek.

"Evet, hâlâ boşluk hissediyor musun?"

"Evet."

"Ama artık hissetmiyor musun?"

Georgie başını salladı.

"Hissedeceksin." Parmaklarını hareket ettirince bir başka sıcaklık dalgasıyla karşılaştı. "Daha da fazlasını isteyeceksin."

“Başka bir parmak mı?”

Nicholas sinsice gülümsedi. “İstedğin bu mu?”

“Bilmiyorum.”

“Deneyelim mi?”

Georgie başını salladı.

Nicholas bir parmağını daha içeri kaydırđı. “Emriniz olur leydim.”

“Aman Tanrım!” diye çığlık attı Georgie. Ama acıdan değildi. Bunu yüzünden okuyabiliyordu.

Onu bu şekilde doyuma ulaştırabilirdi. Ama yapabileceği aklının ucundan geçmemişti. Niyeti sadece onun bedenini girişine hazırlamaktı. Ama karısı doruğa ulaşırsa, o çok duyduğu kadınsal “küçük ölümü” tadarsa, bu kaçınılmaz kavuşmalarını daha da haz verici kılmaz mıydı?

“Gerilip kasılmasından hoşlanıyorsun, değil mi?” diye mırıldandı Nicholas.

Konuşması biraz zaman aldı ama konuştuğunda sözleri netti. “Evet.”

“Bu hareketlerim hoşuna gidiyor mu?”

Georgie’nin nefesi kesik kesikti.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

“Nicholas...”

“Bunu sevdin mi?” Bir parmağını büküp içinde gezindi.

Sevdi. Bir şey söylemedi. Söyleyemeyeceğini düşündü ama sevdiği ortadaydı.

Başparmağını gezdirerek dış dudaklarını okşadı, çok hassas olduklarını duymuştu.

“Peki buna ne dersin?” diye fısıldadı şeytanca.

Dudakları aralandı ve zar zor nefes alıyordu. Tüm bunların yanında belli belirsiz başını salladığını gördü.

“Daha mı çok?”

Başını salladı. Acilen.

“Bir gün orayı öpeceğim,” dedi, parmakları sanki bir şarkının müstehcen sözleri gibiydi. “Dilimi gezdireceğim ve...”

“Oh!”

Karısının bedeni, altında kasılmış, kaskatı kesilmişti. İç duvarları parmaklarının etrafında kasılmıştı ve o anda neredeyse her noktası boşalıyordu.

“Neydi o?” dedi Georgie nefesi kesilerek.

“Fransızlar buna *küçük ölüm* diyor.”

“Nedenini anlayabiliyorum.”

Nicholas parmaklarını ondan çekti ve o anda Georgie’nin bakışları onun yüzüne kaydı. “İşte şimdi boşluk hissediyorum,” diye fısıldadı Georgie.

Nicholas bedenini yerleştirdi.

“Sanırım uyacak,” dedi Georgie.

Doğruladı. “Ah, evet.”

Bedeni artık ona fazlasıyla hazırdı, kasları hâlâ sıcacık ve hazdan ateş gibi yanıyordu. Üç darbe ile tamamen içine yerleşti ve tek düşünebildiği bunun hayatında hissettiği en güzel şey olduğuydu.

Ve daha hareket etmeye başlamamıştı bile.

“Canın acıdı mı?” diye sordu, bir yandan da *lütfeñ hayır desin, lütfeñ hayır desin* diye geçiriyordu içinden.

“Hayır,” dedi Georgie. “Çok tuhaf bir his ama canım acımıyor.” Başını kaldırıp Nicholas’a baktı. “Senin canın acıyor mu?”

Nicholas gülümsedi. “Ah, hayır.”

“Şimdi ne olacak?” diye Georgie sordu.

Nicholas ileri geri hareket etmeye başlarken ağırlığını dirseklerine verdi. “Bu,” dedi.

Georgie’nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Lütfeñ canın yanıyorsa söyle,” diye yalvardı çünkü

onu yavaşlatacak tek şey Georgie'nin söyleyecekleriydi. Ona duyduğu açlık bedenini ele geçirmişti ve sadece daha da girmek, ona her şeyiyle bunu hissettirmek istiyordu. Onu mühürlemek, ona hükmetmek, içindekinin kendi bedeni olduğunu ve sadece ona ait olduğunu bilmek, ona böylesine zevk verecek olanın kendisi olduğunu hissettirmek... O kadar hızlı boşaldı ki gelişini fark edemedi bile.

Tekrar ve tekrar ve tekrar ileri atılırken bir haykırış kopardı, ta ki Georgie'nin rahminde tohumuyla bezeli bir santim bile kalmadığını anlayana kadar.

Ve sonra yığılıverdi.

Bunu denemek için bu kadar beklediğine inanamıyordu.

Ama başarmıştı. Çünkü başka bir kadın olsa asla yapamazdı.

Bu Georgie'ydi.

Sadece Georgie vardı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 20

Üç hafta sonra

Gelişlerinin ardından Nicholas'ın Scotsby'den bu kadar erken ayrılmasından Georgie pek memnun olmamıştı.

Birlikte sadece bir akşam geçirmişlerdi.

Bir akşam.

Bayan Hibbert basit ama güzel bir akşam yemeği hazırlamıştı. Yeni açılan evdeki ilk gecelerinde ancak bu kadarını yapabildiği için özür dilemişti. İleride uygun menüler hazırlayacağına dair güvence vermişti. Georgie umursamamıştı. Tek istediği Nicholas'tı. Yemek işini esmer ekmek ve gece çorbasından oluşan han yemeğiyle de halledebilirlerdi.

Tek.

Kuzeye yolculuk muhteşemdi. Cat-Head'in zamanın yarısında ulumasının ya da Sam'in Marcy'ye (ya da Darcy'ye?) olan sevgisine karşılık bulamamış olmasının -ki sonra bulmuştu, sonra bulamamıştı- hiçbir önemi yoktu. Gerçekten Georgie, ne olduğunu hiç anlamamıştı, sadece tüm bunların etrafında korkunç bir drama döndüğünü fark etmişti ki bu drama, Bayan Hibbert'in kızma, şimdiye kadar duyulmamış bir azar çekmesiyle zirveye ulaştı ama Bayan Hibbert sonunda yanlış kızı azarladığını fark etti.

Georgie bunların hiçbirini fark etmemişti. O şu an sadece yeni aşkının, paylaşılan sohbetlerin, kahkahaların,

yumuşak, sessiz anların ve erotik keşif gecelerinin mutluluk sisinde kaybolmuştu.

Evliliğin çok muhteşem bir kurum olduğuna karar vermişti. Sonra varacakları yere ulaştılar.

Georgie işlerin değişeceğini biliyordu. Sadece bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemişti.

Bir gece. Hepsi buydu.

Adamakıllı bir banyo yapmıştı ki bu onlarca gün süren yolculuktan sonra onun için mutluluktan başka bir şey değildi. Saçını bile yıkamıştı ki bu onun için uzun bir süreçti. Saçlarını fırçalayarak temizleyen, biraz elma sirkesi ile lavanta yağı karışımını ıslak, düz saçlarına uygulayan ve ardından tarayıp işini bitiren kız kardeşi Billie'yi her zaman imrenmişti.

Ama Georgie için bu o kadar basit olmuyordu. Bukleleri gü, aşırı fazla ve hassas bir dokuya sahipti. Onları dizginlemek, Marian'ın dediği gibi, onlara bakmak "sahibinin kefaretiydi." Saçlarının çok dikkatli kurutulması gerekiyordu, aksi hâlde ertesi sabah başında dikenli bir çalıyla uyanıyordu.

Ya da sadece örebiliyordu. Onları dikkatlice tarayıp, işlemiden geçirip havayla kuruttuğu zaman olduğu kadar güzel sonuç vermiyordu ama çok daha hızlı çözüme ulaşıyordu. Ve Nicholas'ın ertesi sabah ayrılacağını bilseydi, yeni yatak odalarında ona daha erken katılabilmek için bunu yapardı.

O anki öfkesine rağmen gülümsedi. Saçlarını bütün o nemli ve ipeksi hâliyle onun için açık bıraktığında Nicholas tamamen baştan çıkmıştı. Son derece masum bir hamleydi bu; saç tokaları saçın ağırlığıyla gevşemişti. Düzeltmek için elini uzattı, yalnız kaldığında ne yapıyorsa onu yaptı: kafasını baş aşağı savurdu, salladı ve sonra tüm saç yığını geri

attı. Nicholas saçlarını iki eliyle tutup “Tanrım,” diyerek onu kendine çektiğinde kıvrıcık saçlarından hiç olmadığı kadar nefret etmişti.

O gece saçlarını o kadar dağıtmışlardı ki Marian ertesi sabah onu gördüğünde neredeyse haç çıkaracaktı. Georgie gülebilirdi -Marian Katolik bile değildi- ama espri yapamayacak kadar umutsuz bir hâldeydi.

Nicholas gitmişti.

Neyse ki veda etmek için uyandırmıştı. Onu uyandırmak için omuzlarından hafifçe sarsmış, sonra da yanağına hafif bir öpücük kondurmuştu. Georgie, yüksek pencereden zayıf güneş ışığı huzmeleri aşağı doğru süzülürken başucunda oturan adama hayranlıkla bakmıştı.

Sonra ona gülümsemişti çünkü böyle bir manzara daima gülümsetirdi ve ardından ilk kez utanıp sıkılmadan ayağa kalkıp yanına oturmuş, çıplak bedenini onun giyinik bednine dayamış ve sonra...

Sonra da atının eyerlendiğini ve onu öpüp hemen yola çıkacağını söyledi. Eğlenceli ve tatlıydı ama çok yakında gideceği gerçeği soğuk ve yağmurlu bir rüzgâr gibiydi.

Öpmüş ve gitmişti.

Neredeyse bir haftadır da yoktu.

Georgie günlerce asık bir yüzle dolandı. Yapacak çok işi vardı, meşguldü ama Nicholas’ın onu geride bırakmasından hoşlanmamıştı.

Evet, onunla Edinburgh’a gidemeyeceğini biliyordu, en azından şimdilik. Hâlâ kadınlar için uygun olmayan bir pansiyonda yaşıyordu.

Ve evet, onu *terk* etmediğinin de tamamen farkındaydı. Okula geri dönmek zorundaydı. Böyle olması gerekiyordu. Öğrenciydi ve birçok sınavı da kaçırmıştı.

Ve evet, tamam, bir gün geleceğini biliyordu. Sürpriz değildi ve huysuz olmaya hakkı yoktu.

Ama huysuzdu. Yeni bir yerdeydi, Tanrı aşkına, İskoçya'nın yabani bölgelerindeydi ve Nicholas'ın tam da olması gerektiği gibi davrandığını bilmesine rağmen kendini terk edilmiş hissediyordu.

Bu yüzden kendini Scotsby'deki işlere adanmıştı. Georgie hiçbir zaman boş duran ellerin şeytanın oyuncağı olduğu inancını tam olarak benimsemediyse de meşgul eller kişinin aklını tatsız şeylerden uzak tutmada genelde işe yarayıyordu.

Ama yapacak çok şey vardı. Bayan Hibbert aynı zamanda evin düzenini sağlama görevini de üstlenmişti ve dürüst olmak gerekirse bu konuda Georgie'den iyiydi. Zaten Georgie'nin Scotsby'de çok uzun süre *yaşamak* gibi bir amacı yoktu, sonuçta Edinburgh'da bir ev kiralamayı planlamıyorlar mıydı? Çok yakında boşalacak bir eve gerçekten emek vermek istiyor muydu?

Sıkılmıştı.

Ve yalnızdı.

Ve Nicholas'a saatlerce uzaktaydı ve de bu arada her türlü ilginç şeyi öğreniyordu.

Şimdi, Nicholas'ın Edinburgh'a gitmesinden neredeyse bir hafta sonra, dönmesini beklerken sabırsız görünmemeye çalışıyordu. *Sabırsızlanmamanın* bir yolu yoktu ama bunu açıkça belirtmesine de gerek yoktu.

Anlaşıldığı üzere, bir evin hanımı olmak, evin kızı olmak kadar kolay değildi, uyum sağlamakta zorlanıyordu. Aubrey Malikânesi'nde elinde bir kitapla pencere koltuğuna kıvrılır ya da odasına çekilirdi ve kimseyi hiç iki kere düşündüğü görülmemişti.

Ancak Scotsby çok daha küçüktü. Ve evde kalan tek aile üyesi olarak personelin kesintisiz ilgisine sahipti.

Hepsinin.

Gerçekten yalnız bir an yaşayabilmek imkânsızdı. Georgie kendini iyi hissetmiyormuş gibi göstermeye çalışmıştı ama hemen bariz bir şekilde endişeli bakışlar üstüne dikiliyordu. Belli ki annesi, “hassas sağlığını” tehlikeye atmamaları yönünde onlara kesin talimatlar vererek göndermişti.

Yani işe yaramamıştı.

Ama nihayet cuma günü gelmişti, yani Nicholas’ın döneceğini söylediği gün. Cumartesi ve pazar günleri dersi yoktu (her ne kadar durumun her zaman böyle olmadığı konusunda onu uyarmış olsa da) ve o akşam arabayla eve döneceğine söz vermişti. Georgie’nin onu ne zaman bekleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama hesaplamalarına göre öğleden sonra saat dörtten itibaren ya da akşam geç saatlerde gelebilirdi.

Erken gelmesini umuyordu. Bayan Hibbert’in köyden kiraladığı aşçı, haydutlar ve yaramaz perilerle ilgili korkunç hikâyeler anlatıyordu. Periler konusunda pek endişelenmiyor olsa da haydutlar, Nicholas’ın yalnız bir binici olduğunu düşününce onu endişelendiriyordu.

Belki de faytonu o kullanmalıydı.

Ancak bu yolculuğunu daha da yavaşlatabilirdi.

Georgie içini çekti. Kelimenin tam anlamıyla pencerenin önünde bekliyordu.

“Zavallının tekiyim,” dedi ama ortaya, belli birisine değil.

Hayır, zavallı değildi. Sadece yalnızdı. Bu da kendi açısından şaşırtıcıydı. Oysaki kendi hâline bırakıldığında her zaman memnun olmuştu. Arkadaşlarıyla ve ailesiyle bir araya gelmekten elbette hoşlanırdı ama hiçbir zaman yalnız kaldığında bundan sıkılıp kendisini meşgul edemeyen biri olmamıştı. Sessizliği *severdi*. Yalnızlığın tadını *çıkartırdı*.

Ama Şu ana kadar birini bu kadar çok zlemenin mm-kn olabileceğini fark etmemişti.

Akşam saat dokuzda tekrar pencerenin önünde ydi, kendini acınası hissediyordu. Neyse ki bütün gün orada değildi. Öğleden sonra erken saatlerde kendisi için üzülüp oradan kalkmış ve tamamlaması gereken çoğunlukla gereksiz ev iŐleriyle uęraŐmıŐtı. Daha sonra akşam yemeğini yemiŐti. Karnı acıkmıştı ve Nicholas'ın onun beklemesini istemeyeceğini biliyordu.

Ama Şimdi tekrar onu bekliyordu. Günler uzamaya devam ediyordu, iyice gündönümüne yaklaŐmıŐlardı ve çok yakında Güneş neredeyse ona kadar batmayacaktı. Bundan bir saat sonraya kadar, hava gerçek anlamda karanlık olmayacaktı. Bu yüzden Scotsby oldukça ormanlık bir alanda olmasına rağmen gecenin gerçekte olduğundan daha karanlık görünmesine neden oluyordu.

Ama görünen o ki başında beklersen tencere kaynamaz dedikleri gerçekten doğru ydu çünkü Georgie'nin tuvalet ihtiyaı için kalktığı an, Nicholas'ın araba yoluna girdiği andı ve Georgie tekrar odaya döndüğünde Nicholas çoktan n koridordaydı. "Evdesin!" Kendini onun kollarına atmamak için zor tuttu. Bu kadar yorgun grnmeseydi yapardı.

Ve ıslak. Scotsby'de yağmur yağmıyordu ama orası ile Edinburgh arasında bir yerde yağmura yakalandığı belliydi.

Georgie, genç Wheelock'ın onun Şapkasını almasına fırsat vermeden Őapkasına uzanarak, "Marcy'ye sana banyo hazırlamasını söyleyeceğim," dedi. "ok üŐümüŐ görünüyorsun."

Nicholas, paltosunu çıkarırken biraz rpererek, "İskoçya'da yaz, herhangi bir yerin kıŐı gibidir," dedi.

“Haftan nasıl geçti? Yeni bir şey öğrendin mi?”

Nicholas belli belirsiz bir şaşkınlıkla ona baktı. Georgie, onun derslerine bu kadar ilgi gösterilmesine alışık olmadığını tahmin edebiliyordu. “Evet, tabii ki,” dedi. “Öncelikle dolaşımın özelliklerine odaklandık. Ayrıca biraz da...”
“Peki emlakçıyla görüştün mü?”

Nicholas paltosunu çıkarıp Wheelock’a verdi, o da onu almak için âdeta Georgie’nin önüne atladı. “Emlakçı mı?”

“Ev için,” dedi Georgie.

“Ev,” diye tekrarladı Nicholas.

“İçinde yaşayabileceğimiz.”

Nicholas gözlerini kırptırdı.

Georgie kendi kendine onun çok yorulmuş olduğunu söyledi. Sabırlı olması gerekiyordu. Bu yüzden, “Edinburgh’da. Elbette Scotsby’de bizden daha uzun süre ayrı kalmak istemezsin,” dedi.

“Hayır, elbette hayır. Sadece bunun için zamanım olmadı.”

“Ah.” Georgie onu takip ederek yemek odasına gitti. Duymayı umduğu şey bu değildi.

Nicholas etrafına bakındı. “Yiyecek bir şeyler var mı?”

“Evet elbette, senin için onları sıcak tuttuk.” Georgie ona bir sandalyeyi işaret etti. “Otur.”

Nicholas oturdu ve Georgie de onun yanındaki koltuğa oturdu. “Kuzu yahnisi,” dedi Georgie. “Çok güzel. Taze pişmiş ekmek ve de tatlı olarak pandispanya ve kremalı ahudu tatlısı. Seni beklemeden yediğim için özür dilerim.”

“Hayır, hayır, saçmalama. Ben geciktim.”

Bayan Hibbert akşam yemeğini getirirken Georgie bekledi. Sonra Nicholas yemekten birkaç lokma alıp yerken de bekledi. Ama sonra daha fazla bekleyemedi. “Yani onunla iletişime geçmedin mi?”

Nicholas ona boş boş baktı.

“Emlakçı ile,” diye hatırlattı Georgie.

“Ah, evet.” Nicholas ağzını sildi. “Üzgünüm, hayır.”

Georgie uğradığı hayal kırıklığını yüzüne yansıtmamak için elinden geleni yaptı. Kendine onun çok meşgul biri olduğunu hatırlattı. Onun işi hayat kurtarmayı öğrenmekti ve şu an bununla meşguldü.

Nicholas uzanıp onun elini tuttu. “Bu hafta bu işi halledeceğim, sana söz veriyorum.”

Georgie “Tamam,” diyerek başını salladı ama sadece beş saniye beklemeyi başardı, “Peki, onunla iletişime geçtiğinde, sence bir ev bulmak ne kadar zaman alır?”

“Bilmiyorum,” dedi Nicholas artık sabırsızlanmaya başlayarak. “Daha önce hiç ev kiralamadım.”

“Ama baban önceden ona haber göndereceğini söylememiş miydi? Yani seni bekliyor olmalı.”

“Olabilir.”

“Belki de onunla buluştuğunuzda her şey çözülmüş olur.”

Nicholas elini saçlarının arasından geçirdi. “Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Şu an yorgunluktan ölüyorum, Georgie. Bunu yarın konuşabilir miyiz?”

Georgie gergin bir şekilde gülümsedi. Bu akşam bütün gülümsemelerinin gergin olduğunu hissediyordu. “Elbette.”

Nicholas yemeğini yerken onu izledi ve sonra sessizlik onu âdeta kaşındırıyormuş gibi, “Bu hafta yeni bir şey öğrendin mi?” diye sordu.

Nicholas ona baktı. “Bunu az önce sormamış mıydın?”

“Cevap vermedin.”

“Çünkü fırsat vermedin.”

“Özür dilerim,” dedi Georgie, sesindeki imayı gizlemeye çalışmadan. “Çünkü senin emlakçıyı görmeye gitmemiş olmana kafayı takmakla meşguldüm.”

“Özür dilerim. Göremeyecek kadar meşguldüm,” diyerek tersledi Nicholas. “Çünkü tüm vaktimi senin için Kent’e gelirken kaçırdığım şeylerle uğraşarak geçirdim.” İşte. Minnet beklentisi. Bunu beklediğini neredeyse unutmuştu.

“Benimle evlendiğin için teşekkür ederim,” dedi Georgie ve ayağa kalkmak için sandalyesini geriye itti. “Hayatını bu kadar zorlaştırdığım için üzgünüm.”

“Tanrı aşkına Georgie. Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun.”

“Evet, kastettiğin şeyin *bu* olmadığını biliyorum.”

Nicholas hırsla ayağa kalkarak, “Söylemediğim şeylerle itham etme beni,” diye uyardı.

“Böyle olacağını biliyordum zaten.”

Nicholas gözlerini öyle bir devirdi ki Georgie o an beynini görse şaşırmazdı.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi Georgie. Ve Nicholas’ın koşup onu durdurmaya çalışacağını, herhangi bir şey söyleyeceğini ya da bir şekilde onu durduracağını umarak kapağı doğru yürüdü.

“Georgie, dur bekle.”

Nicholas, koluna dokunur dokunmaz döndü. “Yatağa öfkeli girmek istemiyorum,” dedi Nicholas.

Georgie’nin içinde bir şeyler yumuşadı. “Ben de.”

“Neden öfkeli olduğumuzu bile bilmiyorum.”

Georgie başını iki yana salladı. “Benim hatam.”

“Hayır,” dedi Nicholas ve yorgunluğu her ikisini de etkilemiş gibi görünse de sesi kesin ve netti. “Hayır, değil.”

“Seni özledim,” dedi Georgie. “Ve çok sıkıldım. Sen yokken tek avuntum ve isteğim döndüğünde Edinburgh’a taşınabileceğimizi ve böylece seninle olabileceğimi duymaktı.”

Nicholas onu kollarının arasına çekti. “Benim de tek isteğim bu.”

Bir yanı o zaman neden emlakçıyı görmeye gitmediğini sormak istiyordu ama bunun bir önemi olmadığını da biliyordu. Çok yorgundu ve haklı nedenleri vardı.

“Seninle evlendiğim için minnet duymanı istemiyorum,” dedi Nicholas.

Georgie, “Ama duyuyorum,” diye itiraf etti.

“İyi o zaman. Minnettar kalmaya devam et.”

Georgie birden geri çekildi. “Ne?”

“Minnettar kalmak istiyorsan, minnettar kal.”

Georgie gözlerini kırıştırdı. Bunu söylemesini beklemiyordu.

Nicholas elini alıp dudaklarına götürdü. “Ama ben de sana minnet doluyum.”

İşte o zaman emin oldu. Onu seviyordu. Nasıl sevmesin ki?

“Artık yatabilir miyiz?” diye sordu Nicholas. “Çok yorgunum. Hâlâ nasıl ayakta durabildiğimi bile bilmiyorum.”

Georgie bir şey diyemeyerek başını salladı. Hissettiği bu duygu -bu aşk- onun için çok yeniydi. Nasıl hissettirdiğini görmek için zamana ihtiyacı vardı.

“Bunları sabah konuşabilir miyiz?” diye sordu Nicholas. “Evi? Şehre taşınmak için emlakçı ile görüşmeyi? Bunları daha sonra konuşabilir miyiz?”

Ama konuşmadılar. Bu konu hakkında konuşmadılar. Dikkatleri dağınıktı -Georgie bunu kabul etmek zorundaydı- ama Nicholas pazar gecesi Edinburgh’a döndüğünde önemli hiçbir şey konuşulmamış ya da karara bağlanmamıştı. Georgie oyalanacak çok az şey bulduğu bir hafta daha beklerken buldu kendini.

Nicholas gittikten iki hafta sonra “Bu evde kitap bile yok,” diye umutsuzca Marian’a dert yandı.

“Burası bir av köşkü,” dedi Marian, o an örmekle

meşgul olduğu çoraplardan başını kaldırarak. “Erkekler avlanırken kitap okur mu? Sanırım burada sadece etrafta dolaşıp avlanarak bir şeyler vuruyorlardır.”

“Ama kitaplara ihtiyacımız var,” dedi Georgie. “Kitaplara, kâğıda ve mürekkebe ihtiyacımız var, bunlar olmadığı için dürüst olmak gerekirse şu anda nakışa bile razıyım.”

Marian, burada nakış ipliği olmadığını söyledi. “Tadilatları fazlasını yapmaya yarayacak hiç ip yok. Kent’ten nakış ipi getirmedi.”

“Neden?” diye sordu Georgie sert bir şekilde.

“Çünkü sevmiyorsunuz,” diye hatırlattı Marian.

“Hoşuma gitmeye başlamıştı,” diye homurdandı Georgie.

Bütün ve düz dikişler yapmak hoşuna gitmişti. Belki eğlenceli değildi ama burada kesinlikle ödül niteliğindedi.

“O zaman sanırım çiçek toplayabiliriz,” diye önerdi Marian. “Ya daaa... Nakış ipliği arayabiliriz. Bayan Hibbert geçen gün depoda bir top muslin buldu. Çok kaliteli ve hiç kullanılmamış. Kimbilir orada başka neler saklı.”

“Nakış işlemek istemiyorum,” dedi Georgie.

“Ama az önce dediniz ki...”

“Konu kapandı,” dedi Georgie çünkü duymak istediği son şey çelişkili söylem ve davranışlarının açıklanmasıydı.

“Alışverişe gidiyoruz. Yarın ilk işimiz bu olacak.”

“Köye mi?” Marian kuşkuyla baktı. Çünkü daha önce köye gitmişlerdi. Gerçekten büyüleyiciydi. Ama dükkân diye bir şey yoktu.

“Hayır. Edinburgh’a.”

“Biz mi?”

“Neden olmasın? Nasılsa arabamız var. Sürücümüz de var.”

“Şey...” Marian’ın kaşları çatıldı. “Bilmem ki... Burada kalsak daha yerinde olur sanırım.”

“Öyle olması gerektiğine karar veren kim?” diye karşılık verdi Georgie. “Ben evin hanımı değil miyim? Kime hesap vermem gerekiyor?”

“Bay Rokesby?” dedi Marian.

“O *burada değil.*”

Georgie’nin sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Marian’ın yüzü hafif bir endişe ifadesine büründü.

“O burada değil,” diye tekrarladı Georgie, bu defa biraz daha hafiflemiş bir tonda. “Sorumluluk bende ve Edinburgh’a gideceğimizi söylüyorum.”

“Ama biz daha önce Edinburgh’a hiç gitmedik. Yolu bilen biriyle gitmemiz gerekmez mi?”

“Yolu bilen tek kişi Bay Rokesby ve o da zaten orada. Neşelen artık Marian. Çok heyecan verici olacak.”

Ancak Marian pek neşelenmiş görünmüyordu ve Georgie bunun normal olduğunu düşündü. Marian rutin seviyordu. Onun ve Georgie’nin bu kadar uyumlu olmasının nedenlerinden biri de buydu. Yakın zamana kadar Georgie’nin hayatı da *sadece* rutinden ibaretti.

“Yarın mı dediniz?” dedi Marian iç geçirerek.

“Evet, yarın,” dedi Georgie kararlı bir şekilde. Şimdi-den çok daha iyi hissediyordu.

*

Ertesi gün erkenden yola çıktılar ve sabah onda şehrin civarına ulaşmışlardı.

“Ah, bak, burası bir kale!” diye bağırdı Georgie, şehrin tam ortasındaki tepedeki büyük kaleyi işaret ederek.

Marian daha iyi görebilmek için faytonun kenarına ilerledi. “Aman Tanrım” dedi şaşkınlıkla. “İşte burada,” diyerek Georgie’ye baktı. “Ziyaret edebilir miyiz?”

“Bilmiyorum. Şu anda hapishane olarak kullanıldığını düşünüyorum.”

Marian hafif bir ürperti yaşadı. “O zaman yok, gitmeyelim.”

“İçinde başka kullanım yerleri de olabilir,” dedi Georgie. “Bunu öğrenebiliriz. Ama bugün vaktimiz yok. Yapacak çok işimiz var. İlk durağımız emlakçı.”

Marian onun yüzüne bakmak için hızla döndü. “Ne? Bunu yapamazsınız. Bay Rokesby olmadan olmaz.”

Georgie ellerini ciddi bir tavırla kucağında kavuşturdu. “Bunu bensiz yapmayı başaramadı, bu yüzden dizginleri ele alıyorum.”

“Bayan Georgiana.” Marian ona Bayan Rokesby demeye pek alışmamıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse, Georgie de pek alışmamıştı. “Bir emlak ofisine tek başınıza gidemezsiniz. Bu yapılmaz.”

Georgie bariz bir dik kafalılıkla, “Henüz yapılmadı,” dedi. “Doğru.”

“Ama...”

“Ah, bak, işte geldik.”

Araba düzgün bir ofisin önünde durdu ve Georgie, Jameson arabanın kapısını açıp basamakları emniyetli hâle getirirken bekledi.

Keskin bir kararlılıkla, “İçeri giriyorum,” dedi. “Benimle gelebilirsin ya da istersen arabada kalabilirsin. Ama gelmen kesinlikle daha uygun olur.”

Marian muhtemelen iç çekmeye benzeyen bir ses çıkardı. “Siz benim sonumu getireceksiniz,” diye mırıldandı.

“Tanrı aşkına, Marian. Geneleve gitmiyoruz.”

Kapının üzerinde asılı olan tabelaya bakarken Marian’ın ağzı endişeyle gerildi ve âdeta çizgi gibi oldu. “Bay McDiarmid bizi bekliyor mu?”

“Sanmıyorum,” diye itiraf etti Georgie. “Ama görün-

ce benim kim olduğumu tahmin edecektir. Sanırım Lord Manston onunla temas hâlindeydi.”

“Bundan eminsiniz yani.”

Georgie sokağa adım atarken omzunun üzerinden ona bakarak, “*Eminim*,” dedi. “Yani işin gidişatı böyle söylüyor.”

Marian hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

“Muhtemelen neden bu kadar geciktirdiğimizi merak ediyordur,” dedi ve parmaklarının üzerine tam oturması için eldivenlerinin uçlarını hafifçe çekti. “Çoktan bir ev bulmuşsa hiç şaşırمام.”

“Bu heyecan verici olurdu,” dedi Marian, “ama öyle olsa bile hemen bugün yerleşmeye kalkmazsınız, değil mi?”

Georgie hızlı bir şekilde, “Hayır, hayır, bu mümkün değil,” diye yanıtladı. “İnsana cazip geliyor tabii ama mümkün değil. Şimdilik sadece bir kira kontratı yapmaya odaklanmamız gerekiyor. Geri kalan her şeyi sırayla yapacağız.”

Marian’a son bir kez baktıktan sonra merdivenlerden çıktı ve kapıyı iterek açtı. “Hadi şu işi halledelim.”

*

Birkaç saat sonra “Ah bu harikaydı!” diye bağırdı Georgie. O ve Marian, Nicholas’ın ders verdiği anatomi amfisinin hemen köşesindeki White Hart Cafe’de bir masaya yerleşmişler, bir çaydanlık çayı paylaşıyorlardı. “Sence de harika değil miydi?”

Marian ağzını açtı ama tek kelime bile edemedi. Georgie kendi kendine cevapladı. “Harikaydı.”

Georgie yakındaki açık pencereye döndü ve onu berrak masmavi bir mutlulukla ödüllendiren gökyüzüne bakıp gü-lümsedi. “Bir evimiz var!”

“Scotsby’de bir evimiz var,” diye belirtti Marian.

“Evet ama artık Edinburgh’da bir evimiz var. Bu çok daha mantıklı. Böylece Bay Rokesby her gün arabayla onca yolu gidip gelmek zorunda kalmayacak.”

“Her gün gidip gelmiyor,” dedi Marian.

Georgie gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Scotsby güzel ama benim için son derece işe yaramaz.” Bir elini göğsüne koydu. “Ben yeni evliyim. Yerim kocamın yanı.”

“Bu doğru,” diye onayladı Marian. Marian’ın sinirlerini yatıştırmaya çalışmak için yelpazelenmesini izleyen Georgie, iki kadının emlakçı ofisine gitmesinden neden bu kadar etkilendiğini anlayamadı; ona göre heyecan vericiydi.

Bay McDiarmid ona ev kiralamak istememişti. Hatta ona bir mülk bile göstermek istememişti. Yanında kocasının olması gerektiğini söylemişti. Ya da babası. Ya da erkek kardeşi. Ya da buna benzer karar verebilecek biri.

“Sizi temin ederim,” demişti Georgie, tüm soğukkanlılığını sergileyerek, “karar verme yetisine sahibim.”

Georgie aslında çok soğukkanlı sayılmazdı ama annesini ve Leydi Manston’ı iş başında görmüştü. Onları nasıl taklit edeceğini biliyordu.

“Kocanızın imzalaması gerekecek,” diye yanıtlamıştı Bay McDiarmid, sesi krema kadar yumuşaktı.

“Elbette,” diye burnunu çekti Georgie. “Ama o çok meşgul bir adam. Sadece gerçekten gerekli olduğunda devreye girebilmesi için tüm ön anlaşmaları yapmak üzere beni görevlendirdi.”

Ama o sırada Marian birden gözleri sulanuncaya kadar öksürmeye başlamıştı, az kalsın her şeyi mahvedecekti.

Neyse ki ona içecek bir şeyler ikram etmek zorunda

kalan Bay McDiarmid'in dikkati o kadar dağılmıştı ki Georgie'nin, "Kes şunu!" diye kızdığını duymamıştı.

Ya da Marian'ın çaresizce, "Ama Bay Rokesby size görev filan vermedi ki," dediğini. Dürüst olmak gerekirse Marian çok kötü bir yalancıydı.

Ve on dakikalık bir tereddüt ve kem küm etmenin ardından Bay McDiarmid, gerçekten de Lord Manston'dan bu talebi aldığını ve genç çiftin işine yarayacak iki mülkün aklında olduğunu itiraf etmişti. Ama bunları kocası olmayan bir bayana gösterme fikrine kesinlikle ve kesinlikle karşı çıkmıştı. Bunu kesinlikle aklından bile geçiremezdi.

Georgie ayağa kalkıp başka bir emlakçı bulacağını duyurana kadar.

Ardından onların ilk evi görmeye bu kadar çabuk gitmeleri dikkat çekiciydi.

Ama Georgie emlakçının gösterdiği ilk evin işe yarayacağını anında anlamıştı. Çünkü zemin eğriydi ve pencereler son derece kısaydı. Ama Georgie'nin hakkında çok şey duyduğu New Town'daki ikinci ev mükemmeldi. Aydınlık, havadar ve tamamen eşyalı olarak kiraya verilmeğe hazırды. Dekor tam olarak Georgie'nin seçeceği tarzda değildi ama yeterince yakındı. Tabii eğer bu bir an önce taşınabileceği anlamına geliyorsa...

Aslında mavi de oturma odası için yeşil kadar iyi bir renkti. Dürüst olmak gerekirse umurunda bile değildi.

"Yeterince çay içtin mi?" diye sordu Georgie, oturalı henüz beş dakika olmasına rağmen. "Hemen Nicholas'ı bulmak istiyorum. Bay McDiarmid bugün kira kontratını imzalayabileceğini söyledi."

"Sizi görmek ona sürpriz olacak," dedi Marian.

"Ama güzel bir sürpriz," dedi Georgie gerçekte hissettiğinden daha emin bir tavırla. Ev bakma işini tek başına

yaptığı için Nicholas'ın kızacağını düşünmüyordu. Ama önceden haber vermeden Edinburgh'a gelmesinden hoşlanmayabilirdi. Erkekler böyle komikti işte. Öyle ya da böyle, olan olmuştu ve haberlerini paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Bay Mcdiarmid, gösterdiği evlere yakınlığıyla övünürken bilmeden tıp fakültesinin yerini göstermişti ve bu nedenle, Marian ve Jameson ile Teviot Meydanı'na ilerlerken nereye gittiğini bildiğinden emindi.

Nicholas ona büyük anatomi amfisinden, aşağıdaki küçük sahneye bakan yan yana sıralanmış dik koltuklardan bahsetmişti. Hocanın bazen sadece konuştuğunu, bazen de herkesin görebileceği şekilde kesilip organları çıkarılmış bir cesedin olduğu kadavra üzerinde çalışmalar yaptığını söylemişti.

Georgie bunu görmek istediğinden emin değildi ama kocasının zamanının çoğunu geçirdiği alanı *görmek için* sabırsızlanıyordu.

Anatomi amfisini bulmak zor olmadı ama içinde yüzden fazla kişi olduğundan ve kapıdan içeri baktığında hepsi ona baktığından, bunca kişi arasından Nicholas'ı bulmak zordu. Georgie koyu yeşil normal bir elbise giymişti ve başında da her yerde takılabilecek bir şapka vardı, süslü püslü denilemezdi ama burada takılması kesinlikle uygunsuzdu.

Ve göze batıyordu.

Ama şans ondan yanaydı. Kapının hemen dışındaki bank öyle bir konumdaydı ki kol dayayarak üzerine eğildiğinde neredeyse her şeyi duyabiliyordu. Gerçi kelimelerin yarısını tanımıyordu ama bağlam ona yardımcı oluyordu ve çok etkilenmişti.

“Duydun mu?” diye fısıldadı Marian'a. Kanla ve bunun ne kadarının insan vücudunda olduğuyla ilgili bir şeylerdi. Marian gözlerini kapattı. “Duymamaya çalışıyorum.”

Georgie daha da eğildi. Şimdi konuşmacı kanın neden kırmızı olduğundan ve sinir sisteminin dengesini sağlamak için kan aldırmanın ne kadar gerekli olduğundan söz ediyordu.

“Vücut durmadan işleyen bir makinedir!”

Georgie ellerine baktı. “Sanırım,” diye mırıldandı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye fısıldadı Marian.

Georgie kulağını açık kapıya doğru eğerek onu susturdu. Lanet olsun, onun yüzünden bir şeyi atlamıştı.

“...çeşitli hareketler gerçekleştirin...”

Georgie ellerini açıp kapattı. Elbette. Bunun doğruluğunu kabul edebilirdi.

“...ve yabancı kuruluşlarla iletişim kurup onlarla etkileşimde bulunun.”

İşte *bu* ona Nicholas’ı hatırlatmıştı.

“Gidiyoruz,” dedi Marian.

“Ne? Hayır.”

“Yüzünüz kızarmış, kıpkırmızı olmuşsunuz. Orada ne konuştuklarını bilmiyorum ama sizin için hiç uygun olmadığını biliyorum.” Marian şevkle ayağa kalktı, koridorun diğer tarafında bekleyen Jameson’la kısa birkaç kelime konuştu ve ardından Georgie’yi binanın kapısından avluya çıkardı.

Bölüm 21

“Georgiana?”

Nicholas’ın kalbi duracak gibi oldu.

Konferans salonundan çıktı ve Jameson’un koridorda onu beklediğini gördü. Kâhyanın tıp fakültesi şöyle dursun, Edinburgh’da olması için bile bir neden yoktu.

Acil bir durum olması dışında.

Jameson efendisinin yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü Nicholas daha, “Senin burada...” cümlesini kuramadan aceleyle araya girip, “Bir sorun yok efendim!” dedi.

Hâlâ şaşkınlıkla -ve evet, endişelenerek- gözlerini kırıştıran Nicholas, hiçbir neden olmadığı konusunda kendisine garanti verilmiş olsa da uşağın onu karısının beklediği güneşli avluya çıkarmasına izin verdi.

“Georgiana?” dedi tekrar. O sırada hizmetçisiyle koyu bir sohbeta dalan karısı görünüşe göre onu daha yeni duymuş olmalıydı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Nicholas!” bariz bir sevinçle bağırdı. Merhaba demek için hızla ona doğru koşup ayaklarının üzerinde zıpladı. “Sana harika bir haberim var!” Aklına önce *hamile* olabileceği geldi.

Çok erken olması dışında. Olması için değil; son za-

manlardaki tutumları bunun olacağını neredeyse garanti-liyordu. Ama bilmesi için çok erken görünüyordu. Belki şüphelenebilirdi ama bilemezdi.

Üstelik bu, böyle kalabalık bir akademik ortamda söy-lenecek bir şey değildi.

Georgie'nin yüzündeki neşeden hâlâ kuşku duyarak uzanmış ellerini tuttu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ah, böyle endişeli görünmene gerek yok," dedi Georgie. "Yemin ederim, iyi bir haber."

"Ama endişelendim," dedi Nicholas. "Elimde değil. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Daha önce Edinburg'a hiç gelmemiş olmasından bah-setmiyordu bile. Şehrin cadde ve sokaklarını bilmiyordu, burada bir kadın için güvenli olmayan pek çok bölge vardı. Kendisi için bile güvenli değildi.

"Bay McDiarmid'le konuştum," dedi Georgie.

"Kim?"

Georgie'nin yüzünde sabırsız bir ifade belirdi ama sonra normale döndü. "Bay McDiarmid. Emlakçı."

"Ah, evet." Nicholas lanet olsun, diye düşündü, nere-deyse bir haftadan fazladır adamı görmeye gitmeyi planlı-yordu. Tüm akademik işlerinden bu işlere zaman bulmak çok zordu. "Babamın adamı."

"Hayır, babanın adamıyla temas hâlindeki adam," diye düzeltti Georgie. Onu kendisine çekmeden ellerini tutup hafifçe sıktı. "Seni temin ederim, babanla hiç yüz yüze gö-rüşmedi. Karşılaşmış olsa da bunun ne burada ne de orada bir önemi var." Nicholas bir an ona baktı ama hayır, bu şifreli sözleri deşifre etmeye hiç niyeti yok gibiydi. "Lütfen neler olduğunu anlatır mısınız?" dedi. Doğrusunu söylemek gerekirse tahmin yürütecek enerjisi bile yoktu.

"Bize ev buldum!" diye haykırdı Georgie.

“Yani sen şimdi bu işi başardığını...”

Ama Georgie onun tebriklerini dinleyemeyecek kadar heyecanlıydı. “İlk başta adam bana hiçbir şey göstermek istemedi,” dedi, muhtemelen Nicholas’ın sözünü kestiğinin farkında bile değildi. “Ben de ona senin çok meşgul olduğunu ve bizim işimizi yapmak istiyorsa benimle ilgilenmesi gerektiğini söyledim ama buna rağmen ille de senin orada olman konusunda ısrar etti.” Durdu ve gözlerini devirdi. “Gerçekten iyi bir adam değil ama sadece ev bulmak istediğim için ona katlandım.”

“Bir ev mi kiraladın?” diye sordu Nicholas.

“Tabii ki hiçbir şey imzalamadım. Bunu senin yapman gerekiyor. Ama ona arama işini bana bıraktığını, ben ne seçersem senin beğenip kabul edeceğini söyledim.” Georgie’nin gözleri kısıldı ve dudaklarım birbirine bastırdıktan sonra ekledi. “Şey, yani beğensen iyi olur, çünkü beğenmezsen aptal gibi görüneceğim ve daha kötüsü, o berbat adam bir daha asla bir kadınla iş yapmayacak.”

“Sanki kadınlar onun gibi biriyle iş yapmak istememeli gibi geliyor zaten,” dedi Nicholas.

“Çok fazla seçeneğim yoktu, hemen bir şey istiyorsam onunla görüşmem gerekiyordu. Ayrıca...” Georgie *bu gayet açık olmalı*, türünden bir hareketle elini havada salladı. “Başka bir emlakçıyı nasıl bulacağımı bilmiyorum.”

Muhtemelen hepsi aynı şekilde davranırdı diye düşündü Nicholas. Kendi sözleşmelerini imzalayabilen ama evli olmayan, daha ziyade dul bir kadınla iş yapmaya istekli olurlardı ama evli bir kadınla yapmazlardı. Kolayca karşı çıkabilen bir koca varken yapmazlardı. “Peki, sana mülkleri göstermesini nasıl sağladın?” diye sordu Nicholas.

Georgie şımarıkça sırıttı. “Ona bu iş için başka bir emlakçı bulacağımı söyledim.”

Nicholas bir kahkaha patlattı. “Bravo,” dedi. “Etkilendim.”

“Etkilenmelisin,” dedi Georgie küstahça. Kendi yaptığından açıkça etkilendiğini belirtmişti ve Nicholas’ın onun yüzündeki bu ifadeyi görmekten bu kadar hoşlanmasına şaşırması. “Ofisine gidebilir miyiz?” diye sordu Georgie ve tüm kararlılığıyla. “Bu öğleden sonra evi gezebileceğini söyledi. Müsait olman için dua ediyordum.”

“Boştaym ama görmeme gerek yok.” Nicholas uzanıp serçe parmağını onunkine geçirdi. “Eğer sen bizim için uygun bir ev olduğunu düşünüyorsan sana güveniyorum.”

Georgie ona sanki söylediklerine inanamıyormuş gibi hayretle baktı. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette.” Nicholas omzunu silkti. “Ne olursa olsun, bu benimkinden çok senin kararın olmalı. O evde sen benden daha çok vakit geçireceksin.”

“O zaman kira kontratını imzalayabilir miyiz?” diye sordu Georgie, yüzü duyduğu heyecandan dolayı parlamış, aydınlanmıştı. “Hazırlayacağını söyledi ama dürüst olacağım, hiç emin değilim. Sanırım senin içeri dalıp küstahlığımı yüzünden beni azarlamanı bekliyor.”

“Küstahlığın yüzünden azmamı mı?” diye Nicholas mırıldandı. “İlginç.”

“Nicholas!” diye bağırdı, Georgie. Gözlerini kocaman açıp başıyla yakındaki bankta oturan hizmetçiyi göstererek.

“Bizi duyamaz,” diye fısıldadı Nicholas. “Zaten duysa da ne demek istediğimi anlamazdı.”

“Bu daha kötü. Yaptığım şeyleri onaylamadığımı düşünmesini istemiyorum.” Biraz geri çekildi. “Onaylıyorsun değil mi?”

“Benim yapmam gereken şeyi sen yaptığın ve gidip

emlakçı ile görüştüğün için mi? Evet, evet. Keşke bunu düşünebilseydim.”

Nicholas onun çenesine dokunarak yüzünü kendisine doğru çekti. “Ama bir daha böyle bir şey yapacaksan bana önceden haber ver. Peşine düştüğün şeyi bilmek hoşuma gidiyor.”

“Tamamen dürüst olmak gerekirse,” dedi Georgie. “Bir anda gelişti. Daha dün karar verdim.” Gözleri çekingen bakıyordu, hatta belki biraz utanmış. “Bütün haftayı dağın başında sensiz geçirmekten hoşlanmıyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Nicholas, elini sıktı. Onu Scotsby’de bırakmaktan hoşlanmıyordu ama şu an için başka bir seçenek olmadığını da görüyordu.

“Ortada üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok,” dedi Georgie. “Ben neyin içine girdiğimi biliyordum. Sadece bundan bu kadar hoşlanmayacağımı bilmiyordum.”

Nicholas öne doğru eğildi. Aralarında sadece yaklaşık birkaç santim vardı ama halkın içindeydiler. “Bensiz mutsuz olduğunu duymak beni kötü bir koca mı yapıyor?”

“Kötü demedim,” dedi Georgie, başını cilveli bir şekilde ona doğru eğerek.

“O zaman beni güldür,” dedi Nicholas. “Çünkü sen yanımda olmadığında sefil ve perişan oluyorum.”

Tamamen gerçek değildi. Çünkü çoğu zaman mutsuz olamayacak kadar meşguldü ve meşgul olmadığı zamanlarda da yorgundu.

Ama onu özliyordu. Geceleri pansiyondaki dar yatağında yatarken ona uzanmanın, onu kendine çekmenin özlemini duyuyordu. Ve gün içinde, en alakasız anlarda, bir şey -genellikle tuhaf, komik ya da sıra dışı bir şey- fark ediyordu ve bunu ona gösterebilmeyi istiyordu.

Varlığına korkutacak derecede alışmıştı.

Ama korkutmadı.

Sadece daha fazlasını istemesine neden oldu. Bu da işe New Town'daki evin düzenlenmesiyle başlamalarını gerektiriyordu.

“Bay McDiarmid’in ofisi nerede?” diye sordu. “Hemen ilgilenelim.”

Georgie sırtıttı ve el çantasından bir kâğıt parçası çıkardı. “Adresi buraya yazdım.”

Nicholas adrese hızlıca bir göz attı. “Çok uzak değil. Yürüyebiliriz. Biraz zaman ver, ben de Jameson ve hizmetçin için gerekli ayarlamaları yapayım. Seni bekleyecek uygun bir yer bulmaları gerekecek.”

“Çok uzun sürmez.”

“Hayır ama artık burada olduğuna göre günü birlikte geçirebiliriz. Yani bugün sana şehri gezdirebilirim.”

“Gerçekten mi? Yapman gereken başka bir şey yok mu?”

Aslında yapması gereken bir sürü şey vardı. Derslerinde hâlâ gerideydi ve o hafta profesörlerinden biriyle yapacağı toplantıya hazırlanması gerekiyordu ama şu an Georgie'nin gülümseyen yüzünden başka bir şey göremiyordu. Karısı buradaydı ve onunla olmak istiyordu.

“Nasıl yaparız, hiçbir şey yarım kalmaz,” dedi Nicholas. “Gel. Önce şu kira kontratını imzalayalım. Sonra biraz eğleniriz.”

Georgie elini onun avcuna yerleştirip gülümsedi ve Nicholas'ın aklına birden bir anı geldi. Freddie Oakes'la uğraştıkları zamandı. Nicholas'a gülümsemişti ve bu gülümseme, gökyüzünden Güneş'i alıp bir tepside ona sunma isteği uyandırmıştı. Hâlâ geçerliydi. Georgiana'nın tek bir gülümsemesiyle her şeyi yapabileceğini düşündü.

Her şeyi.

Bu aşk mıydı? Bu çılgın, baş döndürücü duygu, sonsuza kadar geçerli olabilecek bir duygu muydu?

Bir şekilde karısına âşık olabilir miydi? Çok hızlı, çok erken görünüyordu ama yine de...

“Nicholas?”

Nicholas ona baktı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu. “Daldın gittin.”

“Hayır,” dedi Nicholas usulca. “Buradayım. Ve her zaman burada olacağım.”

Georgie’nin alnı şaşkınlıkla kırıştı. Nicholas onu suçlayamazdı. Mantıklı konuşmuyordu. Ama aynı zamanda sanki tüm dünyası sonunda rayına oturuyormuş gibi hissetmişti.

Belki bu *aşktı*.

Belki.

Muhtemelen.

Evet.

*

Doksan dakika sonra Georgie, Bayan McGreevey’nin Saygın Bekârlar Pansiyonu’nda parmaklarının ucunda merdivenleri çıkıyordu.

“Ama pek saygın davranmıyoruz,” diye fısıldadı Georgie.

Nicholas parmağıyla sus işareti yaptı.

Georgie kıkırdadı. Sessizce. Elinde değildi.

Nicholas’ın odasına gizlice girerken başının döndüğünü hissetti.

Bay McDiarmid’le görüşme sorunsuz geçmişti ama Georgie onun Nicholas’a ondan çok daha fazla hoşgörülü davranmasına kızmaktan kendini alamadı.

Ancak şikâyetlerini kendine sakladı, bunları dile getirerek kazanılacak hiçbir şey yoktu. Kira kontratının bir an önce imzalanmasını istiyordu. Onun hedeflerine giden en etkili yolun sessizce oturup saygılı eş rolü oynamak olduğu açıktı.

Nicholas gibi o da bunun gerçek olmadığını biliyordu ve önemli olan da buydu.

Tüm bunları hallettikten sonra, Scotsby'ye dönüş yolculuğu için Marian ve Jameson'la buluşması gerekene kadar hâlâ biraz zamanları vardı. Aslında sadece birkaç saat. Nicholas ona şehrin bir kısmını göstereceğini söylemişti ama sonra pansiyonun önünden geçmişlerdi ve Bayan McGreevey görünürlerde yoktu...

Ve kendini, kıkırdayarak merdivenlerden çıkarken buldu.

Nicholas anahtarı yuvada çevirirken, "Kendimi çok yaramaz hissediyorum," diye Georgie ona fısıldadı.

"Sen yaramaz bir kızsın," dedi Nicholas. "Hem de çok çok yaramaz."

Nicholas yan yan baktı, Georgie daha ne olduğunu anlayamadan kapı arkalarından kapandı ve Nicholas onu yatağın üzerine attı.

"Nicholas!" diye fısıltılı bir çığlık attı.

"Şişşşt. Başımı belaya sokacaksın. Burada kadınların bulunması yasak."

"Ben senin karınım."

Gülünç derecede masum bir ifadeyle Georgie'ye baktı. "Ama bunu açıklamanın ne kadar uzun süreceğini bir düşün. Bunu yapabilecekken onu boşa harcayacağımız zamanı."

Georgie küçük bir inleme sesi çıkardı. *Bu* derken kalçasındaki ellerinden mi yoksa boynundaki dudaklarından

mı bahsediyordu, emin değildi ama ikisi de çok hoştu. Ve böyle bir haz karşısında nasıl sessiz kalabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Beni yakalarsa ne olur?” diye sordu Georgie. “Seni buradan atar mı?”

Nicholas omzunu silkti. “Hiçbir fikrim yok. En kötüsü ne olabilir? Nasılsa az önce yeni bir evin kira kontratını imzaladık.”

Georgie bir an için de olsa kendini ciddi olmaya zorladı. “Ama en az bir hafta daha kullanıma hazır olmayacak. Ve her ne kadar Scotsby’de yanımda olmanı istesem de her gün o yolu gidip gelemezsin. Yorulursun.”

Nicholas onun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. “O zaman yakalanmamam için çok çok sessiz olmamız gerekecek.”

“Ah, evet,” dedi Georgie. Ama endişelenmişti. Sadece bir hafta vardı ama Nicholas’ın bu süre içinde bu odaya ihtiyacı vardı. “Bayan McGreevey elbette anlayacaktır.”

Nicholas yakardı. “Neden şimdi Bayan Mc Greevey’den söz ediyoruz?”

“Çünkü odandan atılmanı istemiyorum.”

“Atılmayacağım,” dedi Nicholas, “çünkü çok çok sessiz olacağız.”

Georgie nefesini tuttu. Nicholas’ın sesi sıcak ve baştan çıkarıcıydı ve birden onun kucağında eridiğini hissetti.

“Bunu yapabilir misin?” diye mırıldandı Nicholas. İki-
sinin de hoşlandığını anladığı şekilde kalçasını sıktı, baş-
parmağı tehlikeli bir şekilde kadınlığına yaklaşıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Sessiz ol.”

“Hayır,” dedi Georgie açıkça.

“Çok yazık.” Nicholas’ın parmakları hareketsiz kaldı. “Durmam gerekecek o zaman.”

Georgie onun elini yakaladı. “Buna cüret bile etme.”

“Ama çok ses yapıyorsun.” Nicholas vazgeçer gibi yaparak başını iki yana salladı. “Ne yapayım ben şimdi?”

Georgie cesurca elini Nicholas’ın uzvunun üstüne koydu.

Kıyafetlerinin üzerinden de olsa Nicholas anlardı. “Ne yapmamı istiyorsun?” dedi Georgie.

“Cadoloz,” diye homurdandı Nicholas.

Georgie susması için onu eliyle sıktı. “Sessiz olabilir misin?”

Nicholas tek kaşını havaya kaldırdı. “Sen sessiz olursan, ben de olabilirim.”

Georgie tek kaşını kaldırmayı hiçbir zaman becerememişti bu yüzden aptalca bir göz kırpma hareketi yaptı. “Pekâlâ, sen olabilirsen, ben de olabilirim.”

Nicholas ona uzun uzun baktı; Georgie, onun ya gülmekten ya da alevler içinde yanmaktan patlamayışına hayret etti. Ardından Nicholas birden ayağa kalktı..

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Georgie oturarak.

“Ben,” Elleri kravatına gitti. “Sessizce üstümdekileri çıkarıyorum.”

“Oh.”

“Oh?” diye tekrarladı Nicholas. “Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

Georgie dudaklarını yaladı. “Kararından oldukça memnunum.”

Kravatını çözmeyi bitirdi ve hızla çıkardı. “Demek kararından memnunsun,” diye tekrarladı Nicholas.

“Oldukça,” diye düzeltti Georgie.

Nicholas gülümsedi. Şeytanca. “Beni neyin memnun edeceğini biliyor musun?”

“Şüphelerim var,” diye mırıldandı Georgie.

Nicholas’ın elleri gömleğinin düğmelerine gitti. Sadece üç tane vardı ama giysiyi başının üzerinden çekip çıkarabilmesi için onların çözülmesi gerekiyordu. Belki Georgie’nin de kendi kıyafetleriyle ilgilenmesi gerekiyordu ama onun bu kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde soyunmasını izlemek şimdiye kadar gördüğü en tahrik edici şey olabilirdi.

Nicholas konuşmuyordu ama konuşmasına da gerek yoktu. Bakışları Georgie’nin bakışlarına kilitlendi ve Georgie onun ne istediğini biliyordu. O da parmaklarını yavaşça elbisesinin korsajına, ardından yakasındaki boşluğu dolduran ipek fulara götürdü.

Ve yavaşça çekti.

“Arsız biri oldum,” diye fısıldadı Georgie.

Nicholas başını salladı, gözleri şevkle parlıyordu. Gömleğini kaldırıp başından geçirdi.

“Bütün düğmeleri açamıyorum,” dedi Georgie. Döndü ve omzu üzerinden bakabilmesine yetecek kadar sırtını ona doğru verdi.

“Çok kullanışsız bir elbise,” diye mırıldandı Nicholas. Ve Georgie’nin yanına oturup düğmeleri tek tek çözmeye başladı.

“Her zaman bunun için yardım aldım,” diye Georgie fısıldadı.

Üstten açılan birkaç düğmenin açığa çıkardığı tenini öptü. “Her zaman hizmetkârınızım Bayan Rokesby.”

Georgie ürperdi, sesinin de dokunuşu gibi nasıl bu kadar baştan çıkarıcı olduğunu merak etti. O her zaman olağanüstü beyefendi bir adamdı ama yatakta en utanmazca şeyleri söyleyebiliyordu.

Bir şeyler yapmakla kalmıyor, yaptıklarını ateşli, aç sözcüklerle ifade ediyordu. Ne istediğini söylüyor, ona da söyletiyordu.

Esas şaşırtıcı olan da buydu. *Bana ne istediğini söyle*, diyordu ama bazen Georgie'nin kendini bunları yapmaya ikna etmesi zordu. Georgie yatakta onun kontrolü ele geçirmesini, kararları onun almasını istiyordu ama Nicholas buna izin vermiyordu.

İstedğini söylemelisin, diyordu.

Georgie çok utanarak tamam diye başını sallıyordu ama Nicholas bununla yetinmezdi. Göğüslerine dokunur, *istediğin bu mu* diye sorardı. Daha sonra eli bacaklarının arasına kayardı. *Bu mu?*

Şimdi, sessiz olmaya çalıştıkları bu anda bile kulağına günah dolu sözler fısıldıyordu.

“Seni tatmak istiyorum.”

Georgie ürperdi. Ne demek istediğini biliyordu.

“Elbiseni bile çıkarmayacağım. Eteğinin altına gireceğim ve sen gelene kadar yalayacağım.”

Vücudundan aşağıya doğru öpücükler kondurmaya başladı, göğüslerinde enfes bir gezinti yaptı. Sonra başını kaldırdı ve Tanrım, her nasılsa bu daha da erotik hissettirdi; gözleri onun gözlerine kilitlenmiş ve yanıyordu.

Sanki evrendeki tek kadın oydu. Gördüğü tek kadın. İsteddiği tek kadın.

“Pekâlâ,” dedi Nicholas, sesi hazdan boğuk çıkıyordu. “Ne diyorsun?”

Georgie başını salladı. Nicholas'ı çok istiyordu.

Nicholas'ın parmakları eteğinin altına girdi ama. “Yeterli değil, sevgilim.”

“İstiyorum,” diye fısıldadı Georgie.

“Neyi?” diye sordu ve hızlı bir hareketle yüz yüze gelmek için üzerine geldi. “Ne istiyorsun?” diye ısrar etti. “Söyle bana.”

Vücudu elektriklenmiş gibiydi. Arzularını dile getirme-

nin onu nasıl bu kadar çaresiz kıldığını anlamıyordu ama olan buydu.

“Beni tatmanı istiyorum.”

Gözleri uzun bir süre Georgie’nin gözlerinde kaldı, sonra hayvani bir hırlayışla karısının bedenine âdeta daldı ve bacaklarını açarak ağzına çekti.

Az kalsın çığlık atacaktı. Eliyle ağzını kapattı. Nicholas kibirli bir tebessümle ona baktı.

“Durma,” diye yalvardı Georgie.

Nicholas gırtlaktan bir kıkırdama sesi çıkardı ve işine dönüp ona mümkün olan en zarif şekilde işkence etti.

Bunu daha önce de yapmıştı ve Georgie bunu yapmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyordu. Hayır, bu doğru değildi. İnanıyordu. Muhtemelen Nicholas kendisine ne yapmak isterse izin verecekti.

Bu kadar hoşuna gittiğine inanamıyordu. Ağzı... Orada. Bu çok mahrem bir şeydi. Ve sonra işi bittiğinde ve Georgie boşaldığında, onu her zaman dudaklarından öpüyordu.

Ve Georgie kendi tadına bakmış oluyordu.

Çok fena, çok şehvetli bir şeydi ve Georgie buna bayılıyordu.

Nicholas onun kadınlığından uzaklaşmıştı ve şimdi en tatlı zamanını alıyor, onun iç bacağına yumuşak öpücükler konduruyor, asla istediği yere geri dönmüyordu. Ona ihtiyaç duyduğu yere.

Georgie huzursuz bir inlemeyle bacaklarını daha da açtı ama Nicholas’ın yaptığı tek şey ona bakıp gülmekti.

“Çok sabırsızsın,” diye mırıldandı.

“Sana ihtiyacım var.”

“Biliyorum.” Sesi çok keyifliydi.

Georgie sırtını bükerek kalçalarını öne doğru itti. “Şimdi, Nicholas.”

Nicholas onu ısırđı, dişleri tenini hafifçe aşındırıyordu, istediği yere çok yakın bir yeri. “Yakında, Georgiana,” dedi.

“Lütfen,” diye yalvardı Georgie. Onun nasıl olup da bu kadar çaresizce kendisini arzulamasını sağladığını bilmiyordu ama umurunda da değildi. O sadece... “Oh!”

“Şişşt.” Nicholas’ın eli onun ağzını kapatmak için uzandı. “Sessiz olmalıyız.”

Ama dili onun en derin noktasını yalıyor, en hassas olduğunu öğrendiği noktada tembel daireler çiziyordu.

“Nicholas, ben...”

Nicholas onu tekrar susturdu, parmağını ağzına soktu ve Georgie emmeye başlayınca inledi.

“Tanrım, Georgie,” diye inledi. Georgie onun da kendisi kadar zevk aldığını hayal dahi edemiyordu ama parmağını emerken kendini aşırı derecede ahlaksız, daha fazlasına aç hissetmesine neden olan bir şey vardı. Nicholas’ın dili daha hızlı hareket etmeye başladı.

Parmağını daha sert emdi.

“Georgie,” diye inledi, sözleri arzudan titrek çıkıyordu.

Georgie’nin bedeni gittikçe daha da sertleşip kaskatı kesilmiş, gerginleşmişti.

Nicholas ısırıp yalarken, bir yandan iki parmağını birden onun içine kaydırđı.

Ve Georgie boşaldı.

Hayır, *geldi*. Nicholas ona şu an yaşadığı şeyin bu iki kelimedenden biriyle ifade edilebileceğini söylemişti. Ve bu tuhaf bir anlam taşıyordu çünkü geldiğinde, yani Nicholas onu boşaldığı noktaya getirdiğinde Georgie kendini çok önemli bir yere varmış gibi hissediyordu.

Bunu açıklayamadı, tanımlayamazdı ama varması gereken yerde olduğunu biliyordu.

Onunla.

Nicholas'la. Kocasıyla.

Ev. “Aman Tanrım,” diye içini çekti Georgie. Hareket edebileceğinden emin değildi. Kemikleri erimiş olabilirdi.

“Böyle olduğunda seni hissetmeyi seviyorum,” dedi Nicholas ve yüzü onunkine yaklaşıp kadar Georgie'nin vücudunu kendine çekti. “Bu da seni daha da fazla isteme-mi sağlıyor.”

Onu dürtüyordu, talepkâr bir şekilde değil, sadece küçük bir hatırlatmayla. Sertleşmişti ve hâlâ onu istiyordu.

Georgie bir şekilde “Bir dakikaya ihtiyacım var,” demeyi başardı.

“Bir dakika mı?”

Aslında hiçbir fikri olmamasına rağmen Georgie başını sallayıp doğruladı. Tek kelimeyle bitkin düşmüştü. Şu an teni inanılmayacak kadar hassastı. Nicholas koluna hafifçe dokunmasına rağmen onun kontrolsüz bir şekilde titremesine neden oluyordu.

“Seninle ne yapacağız?” diye mırıldandı Nicholas, sesinde hafif bir kahkaha tınısı vardı.

“Hareket edemiyorum.”

“Azıcık bile mi?”

Georgie başını iki yana salladı ama gözlerindeki o muzip ifadeyi korumaya çalışarak. Bir süre yan yana uzandılar, Nicholas'ın dar pansiyon yatağında birbirlerine iyice sokuldular ve sonunda Georgie, “Pantolonunu bile çıkarmadın,” dedi.

“Çıkarmamı istiyor musun?”

Georgie başını salladı.

Nicholas dönüp onun yanağını öptü. “Hareket edemiyorsun sanıyordum.”

“Böylece canlanırım belki.”

“Öyle mi?”

Georgie tekrar başını salladı. “Senin de memnun olmanı istiyorum.”

Nicholas’ın bakışları birden ciddileşti. “Sen beni her zaman memnun ediyorsun, Georgie.”

“Ama bugün olmadın...”

Nicholas elleriyle onun ellerinin üzerini örttü ve ikisi de yüz yüze gelecek şekilde birbirlerine doğru yuvarlandılar. “Bir karşılık beklemiyorum. Sana kendimi karşılıksız veriyorum.”

“Ben de sana kendimi karşılıksız vermek istiyorum,” diye fısıldadı Georgie. Ve birden bu açık saçık sözleriyle yüzünün utangaç bir hâl aldığını hissetti. “Yani tabii ki tekrar hareket edebildiğimde.”

“Bekleyebilirim,” dedi Nicholas. Onu burnundan, sonra göz kapaklarından, sonra da dudaklarından öptü. “Senin için, aşkım, senin için sonsuza kadar bekleyebilirim.”

Bölüm 22

“Ben bu damardan kan alma işini hiç anlamıyorum.”

Nicholas, Georgie’ye şaşkınlıkla baktı... Hayır, şoke olmuş demek daha doğru olurdu.

Hayır, nutku tutulmuştu.

Çünkü hayatının en olağanüstü cinsel deneyiminin üzerinden sadece beş dakika geçmişti -ki Nicholas’ın cinsel deneyimler *yaşamaya* yalnızca birkaç hafta önce başladığı düşünülürse bu belki de o kadar da anlamlı bir tanım değildi- ama yine de.

Dünyayı kendi eksenlerinde döndüreceklerinden emindi. Hava değişecekti. Gündüz gece olacaktı.

Hatta çekim kuvvetlerini yaratmış olsalar, buna bile şaşırmazdı. Ay’ı yeryüzüne indirebilirlerdi. Ama bunların hiçbirisi karısının damardan kan almayla ilgili bu ani merakını açıklayamıyordu.

“Az önce ne dedin?” diye ona sordu.

“Damardan kan alma,” dedi Georgie bir kez daha, yataкта ve çıplak olmalarına rağmen romantizme zerre kadar ilgi duymuyormuş gibi görünüyordu. Birbirlerinin kollarında yatıyorken. Georgie ona daha doğrudan bakabilmek için ağırlığını iyice o tarafa kaydırды. “Hiç aklıma yatmıyor.”

“Anlamana gerek var mı?” Nichloas küçümsemiş gibi görünmemeyi umuyordu, niyeti bu değildi. Ama bu karmaşık bir konuydu. Meslekten olmayanların çoğu bunun arkasındaki bilimi anlayamazdı.

Dürüst olmak gerekirse aslında Nicholas da anladığından pek emin değildi. Hatta kimsenin anladığından emin değildi, sadece işe yarar gibi görünüyordu. En azından bazı zamanlarda.

“Şey, hayır,” dedi Georgie, yan yatıp başını elinin üstünde tutabilmek için kocasının üzerinden çekilerek. “Pek sayılmaz. Ama bugün sabahki dersin bir kısmını dinledim. Bana pek mantıklı gelmedi.”

“Bugünkü ders özellikle kan almayla ilgili değildi,” dedi ona. “Sadece dersin sonunda dolaşımı bozduğundan bahsedildi.” Georgie birkaç kez gözlerini kırptırdı.

“Konu *buydu*. Dolaşım.”

Yine hiçbir şey söylemedi. Ve sonra, sanki onun sözlerini duyduğuna ve alakasız bulduğuna karar vermiş gibi, “Doğru. Sorun şu. İnsanlar savaş meydanlarında düzenli olarak kan kaybından ölürken, başka zamanlarda kan kaybından ölen diğer insanlardan bahsetmiyorum bile, kanın vücuttan atılmasının yararlı olabileceğini nasıl düşündüklerini anlamıyorum.” Bir an Nicholas’a baktı. “Kanın hayatta kalmak için gerekli olduğu ortada.”

“Ah, tamam ama hayatta kalmak için kanımızın *tamamı* gerekli mi?”

“Ama daha fazlasının daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?”

“Şart değil. Vücutta çok fazla akışkan sıvı bulunmasına ödem denir ve bu çok tehlikeli olabilir.”

“Ödem mi?”

“Yani şişlik,” diye açıkladı Nicholas.

“Bu ekimoz olayına benziyor,” dedi Georgie dudağını hafifçe kıvrarak. “Hani sen doktor gibi konuştuğun için neden bahsettiğini anlamamıştık.”

“Çürük mü demek istiyorsun?” diye masumca sordu Nicholas.

Georgie omzuna vurdu.

“Omzumda ekimoz oluşmasına neden olacaksın,” dedi Nicholas sızlanırmış gibi yaparak.

“Yani *bu* bir sözcük mü?”

“Eh, hiç değil.”

Georgie kıkırdadı ama sonra inatla asıl konuya geri döndü. “Hâlâ söylemedin... Hastalardan neden kan alındığını?”

“Her şey dengeyle ilgili,” dedi Nicholas. “Salgıların dengesiyle.”

“Salgı,” diye tereddüt ederek tekrarladı Georgie. “Bu da kabul edilen bilimsel bir gerçek mi?”

“Bazı çekişmeli teoriler var,” dedi Nicholas. “Bazı okulların düşünce tarzına göre kan almak istenmeyen ve beğenilmeyen bir yöntem. “Bazı düşünce ekollerinde kan alma işlemi giderek daha az rağbet görüyor. Doktorun kahramanca tıbbı mı yoksa solidizm* mi bağlı olduğuna göre büyük oranda değişiyor.”

Georgie bunu kabul etmesi zor bir şey olarak görmüş gibiydi. “Dur bir dakika. Yani şimdi bana cesur ve kahraman tıp diye bir görüş olduğundan mı söz ediyorsun?”

“Bazıları tüm tıbbın kahramanlıktan ibaret olduğunu söyler,” diye şakayla takıldı Nicholas.

* Solidizm, 18. yüzyılda kullanılan, bedenin hastalıklarının sıvılardan (humor theory) değil de katı dokulardan (solid parts) kaynaklandığını savunan bir tıbbi görüştür. Bu terim, John Brown gibi hekimlerin savunduğu “solidist” yaklaşımla ilişkilidir ve antik dönem humoral patoloji anlayışına (kan, safra, balgam vb.) karşı çıkar. (y.h.n.)

“Kes şunu,” dedi Georgie sabırsızca. “Bunun hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Bir bilim dalının kendisini *kahraman* olarak etiketlemesi sanki biraz kendini beğenmişlik gibi görünüyor.”

“Bu ifadenin kökeninden tam emin değilim,” diye Nicholas itiraf etti. “Aynı zamanda kahramanca kan alma teorisi olarak da bilinir.”

“Bu bana hiç de rahatsız edici gelmedi,” diye mırıldandı Georgie.

“Muhtemelen bu nedenle esas terim kabul gördü zaten,” diye yanıtladı Nicholas.

“Peki ne demek?”

“Vücudun salgıları dengede olduğunda kişinin sağlığına ulaşacağı anlamına geliyor,” dedikten sonra daha fazlasını açıkladı. “Kara safra, sarı safra, balgam ve kan.”

“Tüm salgılar,” diye sonuca vardı Georgie.

“Kesinlikle. İşte bu yüzden teori, vücudun sert ve katı kısımlarının özellikle hayati önem taşıyan hastalıklara karşı duyarlı olduğu fikrini kabul eden solidizm teorisiyle çelişiyor.”

Georgie kaşlarını çatı. Nicholas, karısının derin düşüncelere dalmışken böyle yaptığını fark etmişti. Georgie bir şey üzerinde derinlemesine düşündüğünde yüzü sürekli hareket hâlindeydi. Kaşlarını çatabiliyor ya da gözleri fıldır fıldır dönebiliyordu.

Karısı pasif bir düşünür değildi.

Sonra Nicholas’ın aklına bir şey geldi. “Sen hiç kan verdin mi?” diye sordu. “Solunum hastalığın için?”

“İki kez,” dedi Georgie.

“Peki işe yaradı mı?”

Georgie omuz silkti. “Doktora göre yaradı.”

Nicholas bu cevabı tatmin edici bulmadı.

“Doktorun ölçütü neydi?”

“Başarı ölçütü mü?”

Nicholas başını salladı.

Georgie ona baktı. “Ölmüş olmamam.”

“Ah, Tanrım bu...”

Georgie başını iki yana sallayarak sözünü kesti. “Anne-me göre bu, tedavinin sona erdiğinin nihai kanıtıydı.”

Nicholas bunun komik olduğunu düşünmese de gülümsedi.

“Ama,” diye devam etti Georgie, “kan vermemin benim iyileşmemle ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Hatta kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Yorucuydu. Ve canımı acıttı.”

“Yorgunluk beklenen bir şey. Çünkü vücudun yeni, daha sağlıklı kan üretmek için çalışması gerekiyor.”

“Böylece diğer üç salgı ile dengeleniyor,” diye bitirdi Georgie.

“Düşünce bu.”

Georgie kaşlarını çatı ve o anda boğazının gerisinden tuhaf, hırıltılı bir ses geldi. Nicholas onun sabırsız olduğunu fark etti.

“Peki, kan vermesem iyileşemeyeceğimi nereden bileceğiz?” diye sordu Georgie. “*Daha hızlı iyileşemeyeceğimi?*”

“Bilemeyiz,” diye itiraf etti Nicholas.

Georgie gözlerini Nicholas’ın gözleriyle buluşturdu ve delici bakarak bakışlarını sabitledi. “Bu koşullar altında hâlâ benim kanımı alır mıydın?”

“Buna cevap veremem,” dedi Nicholas. “Tüm koşulları *bilmiyorum*. Nefes almanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorum. Sığ mıydı, hızlı mıydı? Ateşin var mıydı? Kas ağrıların var mıydı? Dalağında sertlik var mıydı?”

Soruları büyük ölçüde tıp bilimine dayalı olmasına rağmen bir an durakladı. “Elinde tüm gerçek veriler yoksa tıbbi tavsiye vermek tehlikelidir.”

“*Doktorun* bu verilere sahip olduğundan emin değilim,” diye mırıldandı Georgie.

“Benden daha fazlasına sahip olduğu kesin.”

Georgie bunu küçük bir homurdanmayla reddetti. “Ama bir düşün,” dedi. “Zorluk nefes almamdaydı. Yani bendeki sorun her ne ise, damarlarımda değil, ciğerlerimdeydi.”

“Her şey birbiriyle bağlantılı,” dedi Nicholas.

Georgie gözlerini devirdi. Bakışları sertti. “Hiçbir şeyi açıklamayan basmakalıp sözlerle cevap vermeye devam ediyorsun.”

“Ne yazık ki tıp bir bilim olduğu kadar sanattır da.”

Georgie parmağını ona doğru salladı. “Başka bir basmakalıp söz daha.”

“Öyle demek istemedim,” dedi Nicholas. “Yemin ederim. Keşke uygulamalarımıza rehberlik edecek daha fazla kanıtımız olsaydı. Gerçekten. Ve evet, nefes almakta zorluk çeken bir hastadan kan almayı tercih edeceğimden emin değilim. En azından ilk önlem olarak.”

“Ama ortada nefes almakta zorlanan biri varsa,” dedi Georgie usulca, “ikinci bir önlem için zaman olmayabilir.”

Nicholas’ın içini soğuk bir ürperti kapladı, hani hissedilmese de sezilen türden bir ürperti. Georgie’nin solunum krizlerinden birine hiç tanıklık etmemişti. Gerçi yıllarca bunlardan söz edildiğini duymuştu. Üzerinde pek düşünmemişti; bunları hep olaydan çok sonra, Georgie’nin kalıcı bir etki bırakmadan atlattığı belli olduktan sonra öğrenmişti. Bu yüzden ciddiyetinin farkına varmamıştı.

Üstelik çok gençti. Bir tıp insanının deneyimlerine ve düşünce dünyasına sahip değildi. Kesinlikle bir doktor gibi düşünemiyordu.

“Georgie,” dedi yavaşça, konuşurken kafasının içindeki düşünceleri de birbiriyle kaynaşıp birleşiyordu, “doktorun hiç sana astım hastası olabileceğini söyledi mi?”

“Ah evet, elbette,” diye yanıtladı Georgie, sorusunu biraz saçma bulduğunu ima eden bir ses tonu ve ifadeyle.

“Hayır, hayır,” dedi Nicholas. Onun tepkisini anlamadığını hissetmişti. Pek çok doktor, özellikle de bir üniversiteye bağlı olmayan ve dolayısıyla tıbbi gelişmeler konusunda güncel bilgileri olmayanlar, her türlü solunum hastalığını tanımlamak için “astım” kelimesini kullanıyorlardı. Nicholas bunu ona açıkladıktan sonra “Hiç senin hastalığını *spazmodik* ya da *konvülsif* astım, yani nefes alırken aralıklı kasılmalar veya sarsılmalarla gelen türde bir astım olarak adlandıran oldu mu?”

Georgie bunu bir düşündü, sonra özür dilercesine omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi. “Bana böyle bir şey söylemediler. Belki aileme söylemişlerdir.”

“Bu, farklı insanlarda farklı şekilde kendini gösteren, çok spesifik bir tür solunum bozukluğudur,” diye açıkladı Nicholas.

“Peki bu teşhis koymayı zorlaştırır mı?”

“Tedavisi o kadar zor değil. Farklı insanlar farklı tedavilere yanıt verir. İyi haber şu ki nadiren ölümcül oluyor.”

“Nadiren,” diye tekrarladı Georgie, sesi durgundu.

“Birlikte çalıştığım ve geçen yıl vefat eden profesörüm, tam da bu konuyla ilgili kapsamlı makaleler yazdı.”

Bunun üzerine Georgie gülümsedi. “Ne tesadüf.”

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi Nicholas, “o tıbbın hemen hemen her konusuyla ilgili kapsamlı makaleler yazdı. Hayatının en önemli işi, hastalıkların sınıflandırılıp tedavi edilmesi idi.”

“Kitabında bunları mı yazdı?” diye Georgie sordu. “Okumak isterim.”

Nicholas biraz şaşırarak baktı ona. “Okuyabilirsin.”

“Sen okudun mu?”

“Ben çoktan okudum,” diye yanıtladı Nicholas. Dr. Cullen’ın kitabını Edinburgh Üniversitesi’ndeki her tıp öğrencisinin okuması zorunluydu. Nicholas bazı sınıf arkadaşlarının kitapta ilgilenmedikleri bölümleri atladıklarını biliyordu ama o tüm dikkatini çalışmaya vermek için elinden geleni yapmıştı.

Ama bu her zaman kolay olmamıştı. *Nosologiae Methodicae Synopsis Nosologiae Methodicae*, tek kelimeyle yoğun bir kitaptı. “İlginç buldun mu?” diye sordu Georgie.

“Elbette. Çoğunu. Tıbbın her yönünü ilginç bulan bir doktor var mı bilmiyorum.”

Georgie düşünceli şekilde başını salladı. “Sanırım okumaktan keyif alacağım.”

“Muhtemelen. Ama onun yazdığı kitaplardan farklı birini daha çok beğenebilirsin. Bu, hastalıkların sınıflandırılmasından ziyade bunların nasıl tedavi edileceğiyle ilgili.”

“Ah, evet, kulağa daha ilginç geliyor. Sende var mı?”

“Evet.”

“Burada mı yoksa Scotsby’de mi?”

Nicholas dolup taşmış olan kitaplığına baktı ve ardından başını o yöne doğru eğdi. “İşte, tam orada.”

Georgie bakmak için eğildi ama onun hangi kitabı işaret ettiğini bilmesi mümkün değildi. “Alabilir miyim? Yoksa ona ihtiyacın olacak mı?”

Nicholas gülümsedi. “Seni tekrar görene kadar ihtiyacım yok.”

Tüm yüzü beklentiyle aydınlandı ve Nicholas, onun

First Lines of the Practice of Physic adlı kitabını okumak için kendisi de dahil olmak üzere şimdiye kadar gördüğü tüm tıp öğrencilerinden çok daha heyecanlı göründüğünü fark etti.

“Teşekkür ederim,” dedi Georgie derin bir iç çekip yastığa sarılmadan önce. “Sen yokken bir meşguliyetim olacak.”

“Çok mu sıkıcı?”

Georgie’nin ağzının bir köşesi aşağıya doğru kıvrıldı; üzgün değil ama biraz utangaç. “Öyle denemez. Aslında yapacak çok şey var. Ama aynı zamanda yapacak hiçbir şey yokmuş gibi geliyor.”

“Sanırım yapmak *istediğin* hiçbir şey yok,” dedi Nicholas.

“Bunun gibi bir şey.” Georgie onun yüzüne bakmak için yastığının üzerinde biraz doğruldu. “Evimizi kurmak *istiyorum*. Bunun bana büyük mutluluk vereceğini düşünüyorum. Ama Scotsby’de değil.”

“Bir hafta daha,” dedi Nicholas ve elini sıktı.

Georgie başını salladı ve tekrar yastığa gömülürken gözlerini kapattı. “Keşke şu an gitmek zorunda olmasaydım.”

“Keşke,” diye mırıldandı Nicholas. Gerçi yatağı sadece kendisi için bile yeterince rahatsızdı. Geceyi burada geçirirlerse ikisi de uyuyamayacaktı. Üstelik istediği sebeplerden dolayı da değil. “Saat kaç?” diye sordu Georgie. Gözleri kapalıydı ve neredeyse dayanılmaz derecede hâlimden memnun görünüyordu.

Dayanılmazdı çünkü Nicholas onu kaldırmak zorunda kalacaktı.

Komodine uzanıp cep saatine baktı. “Birazdan vedalaşmamız gerekecek,” dedi. “Yarım saat sonra arabaya dönmemiz gerekiyor.”

“Gitmek istemiyorum,” diye sızlandı Georgie.

Nicholas kıkırdayarak onu dürttü.

“Burada kalamaz mıyım?” diye sordu Georgie, sadece bir gözünü açarak. “Kilise faresi kadar sessiz olurum. Sen bana yiyecek getirirsin, ben de senin tıpta tedavi tekstlerini okurum ve...”

“...ve Bayan McGreevey odamı temizlemeye geldiğinde muhtemelen kalp krizi geçirir.”

“Temizliği her gün mü yapıyor?”

“Gün aşırı.”

Şimdi Georgie paniğe kapılmış görünüyordu. “Gün aşırı...”

“Bugün gelmez,” diye sözünü kesti Nicholas.

“Ah, çok şükür.” Doğrularak oturdu ve üzülerek çarşafı da kendisiyle birlikte yukarı doğru çekti. “Burada kalmamla ilgili sadece şaka yapıyordum, biliyorsun. Aslında çoğunlukla şaka yapıyordum.”

Onu çenesinin altından yakaladı. “Bu da beni akşamları geri dönmek için çok daha hevesli kılıyor.”

Giyinmek için yataktan kalktı, elbisesini giyerken kitaplığa baktı. Düğmeleri iliklemek için yardıma ihtiyacı olacaktı ve kocasının tek istediği ensesindeki yumuşak teni öpmekken bunu nasıl yapacağını merak ediyordu.

Onun kendisine aç bakışlarından habersiz, “Bana kitabı vermeyi unutma,” dedi. “Çünkü hangi kitabı kastettiğini bilmiyorum.”

“Yeşil olan, sol tarafta, sonlara doğru,” dedi Nicholas. “Ama dur vereyim.” Bu kitabı okumak istemesi Nicholas’a hâlâ tuhaf geliyordu ama... Gerçekten düşündüğünde hiç de tuhaf değildi. Tıpla ilgisi olmayan birinin bu kadar kalın bir metni okumak isteyeceğini hiç düşünmemişti. Ama Georgie için değil. Onun için bu mantıklıydı. Nicholas kadınları kabul eden bir tıp fakültesi olup olmadığını merak

etti. Karısının mükemmel bir öğrenci olacağına dair bir hi vardı içinde.

Giyinmeyi bitirdiler ve fark edilmeden pansiyondan dışarı çıktılar. Edinburgh için sıcak bir gündü ve arabaya doğru yürüyüş çok keyifliydi. Nicholas'm bir kolu Georgie'nin koluna dolanmış, diğer kolu ise kalın tıp kitabını tutuyordu. Şu an hiçbir şeyden konuşmuyorlardı, gerek de yoktu. Hava açık ve sıcaktı, yan yana oldukları için o kadar rahat ve mutluydular ki içlerinde bu huzuru derin bir şeyle doldurma dürtüsü yoktu.

Araba Eski Kent'in kıyısında bir yerde, nispeten sakin bir meydanda bekliyordu. Jameson ve sürücü koltukta oturmuş bir ekmeği paylaşıyorlardı, Georgie'nin hizmetçisi de içeride bekliyordu.

"Nihayet geldiniz," dedi hizmetçi, onlar yaklaştıklarında arabadan başını dışarı çıkararak. "Geç oluyor."

Aslında geç değildi ama Nicholas o an bunu belirtmek için bir neden göremedi. Marian'ın arabaya binmesini bekledi, ardından Georgie'nin binmesine yardımcı oldu.

Ama Georgie içeri girmek için başını eğdiğinde Nicholas elini bırakmadı.

"Nicholas?" dedi hafif eğlenceli bir ifadeyle bakarak.

Nicholas baktı. Onun o çok tanıdık gelen onun yüzüne. Daha doğrusu *bir zamanlar* tanıdık olan. Ve bir şekilde şu an yeni olan. Gözleri aynıydı, maviydi, neşeliydi ama onunki kadar parlak değildi. Burnu, her zamanki burnuydu. Dudakları, saçları ve onunla ilgili her küçük şey aynıydı ama... Georgie yeniydi.

Nicholas yeniydi.

Daha yeni başlamışlardı.

“Seni seviyorum,” dedi Nicholas.

Georgie’nin gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Seni seviyorum,” dedi Nicholas ve onun eldivenli elini alıp dudaklarına götürdü. “Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm.”

Georgie etrafına bakındı, bakışlarında panik ifadesi yoktu ama her an birisinin dışarı fırlayıp “Sürpriz!” diye bağırmasını bekliyormuş gibi biraz afallamıştı.

“Seni seviyorum aptal kız,” dedi Nicholas.

Georgie’nin dudakları aralandı. “Aptal mı?”

“Bana inanmadığın için.”

“Sana inanıyorum.”

“Güzel.” Nicholas onun cevap vermesini sabırla bekleyerek gülümsedi.

Georgie gözlerini kırpmıştırmaya başladı, dudakları hafifçe kımlıladı. Omzunun üzerinden hızla hizmetçisine baktı, Nicholas, Georgie’nin neden böyle yaptığını bilmiyordu, belki de refleksti. Ama Georgie tekrar döndü ve “Beni seviyor musun?” dedi.

“Evet.”

“Pekâlâ.” Georgie yutkundu. “Ben de seni seviyorum.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.”

Georgie ağzı açık kalmış hâlde bakakaldı. “Cevap olarak sadece *bunu* mu söylüyorsun?”

“Sen demin sadece ‘Ne?’ dedin,” diye hatırlattı Nicholas.

“Şaşırmıştım.”

Nicholas omuz silkti. “Ben şaşırmadım.”

Georgie bir an için nefesini tuttu. “Sen...”

“Ah ah ah,” dedi Nicholas, Georgie’nin koluna incecğini tahmin ettiği darbeden kaçınmak için bir adım geri çekilerek. “Bunu yapmak isteyemezsin. Beni seviyorsun.”

Georgie'nin gözleri kısıldı. Bu Nicholas'ı sadece güldürdü.

“Seviyorsun,” dedi Nicholas. “Bunu geri alamazsın.”

“Bana bunu *şimdi* söylediğine inanamıyorum,” dedi Georgie.

Nicholas arabanın basamağına çıkıp bir eliyle denge kurmak için tavanın kenarını tutarken diğer eliyle de karısının beline sarıldı.

“Nicholas?”

“Bekleyemedim,” dedi Nicholas.

Georgie kızardı, gülümsedi ve “İnsanların gözünün önünde mi?” diye fısıldadı.

“Umurunda mı?”

Georgie başını iki yana salladı. “Ya senin?”

“Zerre kadar umurumda değil,” dedi Nicholas ve onu tekrar öptü. “Ama ne yazık ki gitmen için seni bırakmak zorundayım. Karanlık çöktükten sonra yollarda olmanı istemiyorum.”

Georgie başını salladı, Nicholas da arabadan aşağı atladı. “Cuma akşamı görüşürüz,” dedi. “Derslerim biter bitmez Scotsby'ye gelmek üzere hemen yola çıkacağım.”

Nicholas arabanın kapısını kapattı ve onun giderek uzaklaşıp gözden kayboluşunu izledi. Kahretsin, onu özleyecekti.

Bay McDiarmid, yeni evlerini gelecek hafta sonunda alabileceklerini söylemişti.

Nicholas bunu bekleyemedi.

Bölüm 23

İki gün sonra Georgie Edinburgh'a geri döndü. Orada olmaması gerekiyordu. Daha doğrusu Nicholas onu beklemiyordu. Çünkü o akşam Scotsby'ye gitmeyi planlamıştı ama Georgie, Bay McDiarmid'den, yeni evlerinin kiralanmasıyla ilgili imzalanması gereken ek belgeler olduğuna dair bir mesaj almıştı. Nicholas'ın bu işi ancak ertesi hafta halledebileceğini düşünerek gitmeye karar verdi ama aslında şehre geri dönmek için de bahane arıyordu.

Her şeyi planlamıştı. Ders çıkışı ona bir sürpriz daha yapacaktı, Bay McDiarmid'i görebileceklerdi, böylece Nicholas kâğıtları imzalayabilecek ve birlikte Scotsby'ye döneceklerdi. Elbette bu Nicholas için tüm yolu atla gitmekten daha rahat olurdu.

Artık Edinburgh'da yolu bildiğine göre -en azından amfi salonuna gidecek kadar- bir refakatçiye ihtiyacı olmadığına Marian'ı ikna edebilmişti. Nasılsa Jameson onunla olacaktı, sürücü de öyle. Üstelik Georgie artık evli olmayan, genç bir kız değildi. Evden her çıktığında refakatçiye ihtiyacı yoktu.

Ayrıca Marian'ın Scotsby'deyken eve dönüş yolculuğunda arabada Nicholas'la başbaşa olacaklardı.

Georgie evlilik hayatına yeni başlamış olabilirdi ama aptal değildi.

Ama önce şehre yolculuk yapmalıydı. Arabada kitap okumakta hiçbir zaman zorluk yaşamamıştı, bu yüzden zamanın daha çabuk geçmesine yardımcı olması için Nicholas'ın verdiği tıp kitabını yanına almıştı.

First Lines of the Practice of Physic, Yazan: Dr. William Cullen. Şu ana kadar sadece önsöz ve giriş bölümünü okumayı başarmıştı. Toplamda elli iki sayfaydı, yani yavaş okuduğu söylenemezdi. Konu büyüleyiciydi ama daha önce hiç buna benzer bir şey okumamıştı ve bu onun her zamanki okuma tercihlerinden çok daha fazla dikkat ve zaman gerektiriyordu.

Ayrıca Nicholas'm ona sadece ilk cildi verdiğini de öğrenmişti. Dört cildin ilkinin.

Bunu aylarca okurdu.

Sonra pansiyonun rafındaki diğer kitapları düşündü. Acaba Nicholas hepsini okumuş muydu? Bir insanın bunu yapabilmesi mümkün müydü?

Kent'te onun astımını tedavi eden Dr. Simmons'ın, *First Lines of the Practice of Physic* gibi kitapları okuyup okumadığını merak etti. Okuduğu ciltteki kayıtlara göre kitabın ilk yayım tarihi 1777'ydı. Dr. Simmons neredeyse altmış yaşındaydı. Tıp eğitimini 1777'den çok önce tamamlamış olmalıydı. Acaba eğitime tek başına mı devam etmişti? Böyle yapmak zorunda mı kalmıştı?

Öğrenimlerini bitirdikten sonra doktorların takibini kim yapıyordu? Herhangi biri mi?

Georgie'nin soruları vardı.

Ama bekleyebilirdi. Onları düşünmek yerine kitapla meşgul oldu. Birinci bölümün ilk sayfasını çevirdi.

Ateşli Humma ya da Ateşli Hastalıklar.

Ateşli hastalıklar. Bu ilginç bir konuydu.

Sayfayı oldukça hızlı bitirdi ve sonrakine geçti.

Birinci Cilt.

Bir dakika, bu hangisi idi, *Birinci Cildin, Birinci Bölümü mü mü?*

Georgie devam etti.

Birinci Bölüm.

Gözlerini kırptırdı. Birinci Cildin, Birinci Kısımının Birinci Bölümü.

Aman Tanrım.

En azından Dr. Cullen, sonraki kitabını daha küçük parçalara bölmüştü, çoğu yarım sayfa bile değildi. Sayfanın üzerindeki beyaz boşluk, her konuyu zihninde ayırmayı ve o sayfa ile ilgili bir özet yapmayı kolaylaştırıyor gibiydi. Birinci Kısım sekiz bölümden ibaretti, birden yedinciye kadar olan kısım sadece giriş bölümüydü.

Meraktan birinci cildin sonuna doğru ilerledi. İki yüz otuz dört ayrı bölüm!

Ateşli hastalıklar ve ateşlenmek hakkında bilinmesi gereken iki yüz otuz dört farklı bölümün olması nasıl mümkün olabilirdi?

Nicholas'ın çalışmalarına zaten çok saygı duyuyordu ama şimdi çok daha yeni bir saygı mertebesine geçmişti.

Georgie yaklaşık bir saat boyunca kitap okudu ve ara sıra başını kaldırıp penceresinden bakıp yanından geçtikleri kırsal bölgeyi izledi. Elinde değildi. Gözlerini biraz dindirmesi gerekiyordu. Belki de Dr. Cullen'ın metnini bu kadar kısa ve küçük bölümlere ayırmasının nedeni buydu. Belki de insanların bu kadar zor bir konuya yarım sayfadan fazla odaklanamayacağını anlamıştı.

Bu kadar ilginç bir şeyi okumak nasıl bu kadar zor

olabilirdi? Kırk dördüncü bölümdeydi ama biraz cesaret kırıcı şekilde başlıyordu: “Bunu açıklamak zor olabilir...”

Georgie derin bir iç çekti. Anlamak da zordu. Belki biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gözlerini kapattı.

Sadece bir an.

Bir sonraki metne geçmeden önce birkaç dakikalığına zihnini temizlemeye yetecek kadar bir süre. “Efendim? Bayan Rokesby?”

Georgie sersemlemiş hâlde gözlerini açtı. Gelmişler miydi?

“Efendim,” dedi Jameson, arabanın açık kapısından ona bakarak, “geldik, Edinburgh’dayız.”

Gelmişlerdi. Georgie gözlerini kırpıştırarak uyandı ve pencereden dışarı bakarken istemsizce alnını kaşıdı. Üniversite amfi salonunun hemen dışında bir yere park etmişlerdi. Faytonu orada uzun süre bırakamazlardı. Plan, onun ve Jameson’ın inmesi, ardından sürücünün faytonu hafta içinde daha önce beklediği meydana götürmesiydi.

“Özür dilerim,” dedi Georgie eşyalarını toplarken. “Uyuyakalmışım.”

“Sorunsuz bir yolculuktan hanımefendi,” dedi Jameson.

Ve uzun bir kitaptı, diye düşündü Georgie. Aşağı inmesine yardım etmek için elini uzattı ve araba yola çıkınca Georgie dönüp, “Benimle binaya gelmene gerek yok,” dedi.

Jameson’ın dışarıda kalmayı tercih edeceğinden çok emindi. Çünkü en son dersi dinlerken anlatılanları duyabilecekleri mesafeye yaklaştıklarında midesi kalktığı için yüzü neredeyse yeşile dönmüştü. Marian daha sonra ona Jameson’ın kan gördüğünde bayıldığını itiraf ettiğini söylemişti.

Ama Jameson reddederek başını iki yana salladı. “Kusura bakmayın hanımefendi ama tek başınıza içeri giremezsiniz.”

“İyi olacağım,” diye güvence verdi Georgie. “Nereye gideceğimi tam olarak biliyorum. Ayrıca amfinin hemen dışında oturmak için bir bank var. Bay Rokesby’nin ortaya çıkmasını beklerken sessizce orada oturabilirim.”

Jameson ikna olmuşa benzemiyordu. “Bay Rokesby’nin onaylayacağını sanmıyorum.”

“Umursamaz bile,” dedi Georgie ama bu küçük bir yalandı. Nicholas kesinlikle Jameson’un ona eşlik etmesini tercih ederdi ama Jameson yapmamışsa muhtemelen buna da kızmazdı.

“Amfinin hemen önünde oturacağım,” diye devam etti. “Bir şey olursa tek yapmam gereken ona seslenmek olacak, biliyorum. Bay Rokesby koşarak gelecektir.”

Ancak Jameson ikna olmadı, bu yüzden birlikte binaya girdiler. Georgie, sanki orada olması gerekiyormuş gibi görünmesini sağlayacağını düşünerek büyük yeşil ders kitabını yanında getirmişti.

Orada *olmaması* gerektiği açıkça ortadaydı. Edinburgh Üniversitesi kız öğrenciyi kabul etmiyordu ama belki birinin asistanı ya da devlet yetkilisi bir ziyaretçi gibi görünebilirdi.

Hâlâ olası değil ama kitapla kendini daha iyi hissetmişti. Âdeta akademik bir zırh gibiydi.

İçeri girdiler ve Georgie tiyatronun açık kapısının hemen yanındaki bankta oturdu. Jameson koridorun karşısında duruyordu ama birkaç dakika içinde hasta gibi göründüğünü fark edince yeterince uzakta durmadığını anladı. Şaşırtıcı değildi. Bugünkü dersin konusu yara bakımıyla ilgiliydi ve profesör solucanlardan bahsetmeye başlamıştı.

Ve kurtçuklardan.

Georgie konunun önemini anladığından emin değildi

ama bu onun için şu an önem arz etmiyordu. Jameson'un teni grileşmiş, beti benzi atmıştı; düşmemek için duvara tutunuyordu. Dışarı çıksa daha iyi hissedeceği kesindi. "Jameson," diye fısıldadı Georgie dikkatini çekmeye çalışarak.

Jameson duymuyordu. Ya da muhtemelen tüm enerjisini dik durmaya verdiği için seslendiğinin farkında değildi.

"Şşşt. Jameson!"

Jameson ses vermedi ama birkaç kez yutkundu.

Georgie'nin gözleri büyüdü. Bu hiç iyi görünmüyordu. "Jame..." Tamam boş ver, seslenmeyi bırak, dedi kendi kendine. Georgie hemen ayağa kalktı ve hızla onun yanına gitti. "Jameson, bence sen..."

"Uff uf midem çok kö..."

Aman Tanrım. O gidiyordu... "Kusacağım!"

Georgie, her şey diye düşündü, Jameson'm midesindeki her şey ağzından çıktı.

Georgie birden geriye sıçradı ama üzerine gelmesinden kaçınacak kadar hızlı değildi. Ayakkabılarına ve muhtemelen elbisesinin eteğine sıçramıştı ve... Aman Tanrım, balık yemiş olmalıydı.

Şimdi de Georgie'nin midesi bulanmaya başladı. Oh hayır... "Ah, Bayan Rokesby," diye inledi Jameson. "Yapabileceğimi sanmıyorum..."

Görünüşe göre ilk seferde her şeyi kusamamıştı çünkü akabinde tekrar midesi ağzına gelmiş ve kahvaltısının artıklarını da şimdi kusmuştu.

Georgie eliyle ağzını kapattı. *Koku*. Aman Tanrım, bu koku onun da midesini bulandırmıştı.

"Dışarı çıkmam lazım," diye inledi Jameson.

"Çık!" Georgie bulan midesini tuttu. Buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Kokudan uzaklaşabilirse kendi kahvaltısını tutabilirdi. "Lütfen!"

İnsanlar amfiden dışarı akın ederken Jameson da koşarak dışarı çıktı.

“Neler oluyor?” diye soran bir dolu insan.

“Birisi mi hastalandı?”

“Bu ne...”

Birisi yerdeki kusmuk pisliğinin içinde dalıp kaydı.

Bir başkası kayıp Georgie’ye çarptı.

Bu insanlar hizmet etmek, günü kurtaran doktor olmak istiyordu.

“Hasta mısınız hanımefendi?”

“Ateşiniz mi var?”

Hepsi ileri geri koşmaya devam ediyorlardı ama bunların hiçbirisi Nicholas değildi ve Georgie bu yüzden bir türlü kokudan uzaklaşamıyordu.

Nefes almamaya çalıştı.

Sonra birazcık hava aldı.

Sonra biraz daha. Ama çok kötü kokuyordu ve öğürüyordu.

Sonra bir tane daha denedi ama işe yarayacak gibi görünmüyordu.

Nefesi kesildi.

“Bayan, siz...”

“Nicholas,” diye hırıldadı. “Nerede...”

Nefes alamıyordu. Ağzını açtı ve havayı içine çektiğini sandı ama ciğerlerine ulaşmıyordu.

Nefes alamıyordu.

Havaya ihtiyacı vardı.

Herkes çok yakındı.

Nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu.

+

Nicholas neredeyse her zaman amfinin ön tarafına yakın

bir yerde otururdu. Gözlerinin eskisi gibi görmediğinden şüpheleniyordu -muhtemelen son birkaç yılda yapmak zorunda kaldığı yoğun okumalardan dolayı- ve ders verirken profesörlerinin yüzlerindeki ifadeyi görebilmek için daha fazla dikkat sarf etmek zorunda kaldığını fark etmişti.

Bugün ikinci sıradaydı, bu yüzden amfinin dışında tuhaf bir şeyler olduğunu en son fark edenlerden biriydi. Arkasını döndüğünde çıkışın yakınındaki öğrencilerin çoğu gitmiş ve birkaçı da koltuklarından fırlayıp aceleyle dışarı çıkmıştı.

Nicholas yanında oturan adama bir bakış attı. İkisi de omuz silkti.

“Ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Nicholas.

“Sanırım koridorda biri bayılmış,” dedi bir başka öğrenci.

“Birinin koridorda ne işi var?” diye sordu bir başkası.

Nicholas tekrar omuz silkti. Dersin devam ettiği saatlerde amfinin dışındaki koridor genellikle boş olurdu. Ama bazen geciken bir öğrenci, fark edilmeden arka koltuklardan birine geçmeyi umarak koşup oraya geçiyordu ve ara sıra insanların sınıfın boşalmasını beklerken banklarda oturduğunu tahmin ediyordu. Georgie de buraya birkaç saat önce geldiğinde, hizmetçisi dışarıda beklemekte ısrar ettiği için aynı şeyi yapıp bankta oturuyordu.

“Dr. Monro!” diye acil bir sesleniş geldi.

İnsanların akın akın bir noktaya doğru koşuşturup durmasını gözle görülür bir tedirginlikle izleyen profesör, notlarını bıraktı ve dik basamakları hızla çıktı.

“Yardım için kalkmalı mıyız?” diye sordu yanında oturan adam Nicholas’a.

Gerek yok anlamında başını iki yana salladı. “Çok kalabalık. Önümüz dolu, dışarı çıkamayız.”

Bu konuşmanın hemen ardından, henüz kimse konuş-

mayıp ortalık sessizleştğinde birden binanın içinde panik dolu bir bağırış çınladı.

“KADIN NEFES ALAMIYOR!”

Kadın?

Nicholas ayağa kalktı. İlk başta yavaştı, beyni bacaklarına yeni ulaşır gibi.

Kadın?

Burada hiç kadın yoktu. Burada hiçbir zaman kadın olmamıştı, istisnalar dışında...

Georgie... Fırladı.

Yanında oturan adamın yanından geçip tökezleyerek koridora doğru koştu.

Georgie buradaydı. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Buradaydı ve ona ihtiyacı vardı.

Merdivenleri koşarak çıktı ve koridora ilerledi. Bir grup insan yerdeki birinin etrafını sarmıştı.

“Yoldan çekilin,” diye bağırdı birisi. “Dr. Monroe’ya yol açın!”

Nicholas öne ilerledi. Henüz onu görememesine rağmen, “Benim karım,” dedi. “O benim karım.”

Sonunda kalabalığı yarmayı başardı ve işte oradaydı. Oturmuş, nefes almaya çalışıyordu.

“Yere yatırın!” dedi Dr. Monroe, onca yıldır bu mesleği yapan, dolayısıyla ne yapacağını bilen bir doktor otoritesiyle kendinden emin şekilde.

Ama Georgie’yi yatırır yatırmaz spazm geçirmeye başlamıştı.

“Durun!” diye bağırdı Nicholas. “Böyle yatarsa yeterince hava alamaz.”

“Onu yanımdan uzaklaştırın,” diye çıkıştı Dr. Monroe.

Nicholas onu kolundan yakaladı. “O benim karım.”

Dr. Monroe keskin ifadeyle ona döndü. “Onun iyiliğini

istiyorsan geri çekil ve işimi yapmama izin ver.”

Nicholas yutkundu ve bir adım geri çekildi. Ve o sırada karşısında duran ve Büyük Britanya’nın en tanınmış ve saygı duyulan doktorlarından biri olan profesörün çalışmasına başlamasını izledi.

Nicholas doğru bilgi olduğunu umarak, “Onun geçmişinde spazmodik astım var,” dedi. Georgie’nin ona söylediği her şey bu teşhisi gösteriyordu. Ve şimdi ona baktığında gördüğü şey de kesinlikle buydu. Georgie’nin nefes alışları daha çok zorlukla soluk alıp vermeye benziyordu ve ciğerlerini çaresizce doldurmaya çalışırken kasılıyordu.

Dr. Monro kısaca anladığını ifade ederek başını salladı.

“Efendim,” dedi Nicholas, “sanırım dik oturması gerekiyor.”

Georgie’nin gözleri onunla buluştu. Nicholas’ın söylediğini onaylayarak başını sallamaya çalıştığını görebiliyordu.

Doktor homurdandı ama oturma pozisyonuna geçmesine yardım etti. Böylece Georgie az da olsa nefes almaya başlamıştı ama Nicholas bunun yeterli olmadığını görebiliyordu.

Lütfen, diyordu gözleri. Elini Nicholas’a doğru uzattı.

Nicholas elini iyice ona yaklaştırdı. Belki doktorun alana ihtiyacı vardı ama Georgie’nin de ona ihtiyacı vardı.

“Az önce ne dedim ben?” diye tersledi Dr. Monro.

“Elimi tutmak istiyor,” dedi Nicholas, sesini mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak. “Rahatlamaya ihtiyacı var.”

Doktor hızla başını sallayıp onayladı, “Ne sıklıkla nefes darlığı çekiyor?” diye sordu Nicholas’a.

“Yetişkinliğinde pek sık değil,” diye yanıtladı Nicholas.

“Çocukken çok daha sık çekiyormuş.”

Bunu doğrulaması için Georgie’ye baktı. Georgie çok

hafifçe başını sallayıp doğruladı. Artık daha düzenli nefes alıyordu ama her nefes verişinde hırıltılı sesler çıkarıyordu.

“İyileşiyor gibi görünüyor efendim,” dedi Nicholas. Onu desteklemek için kolunu omuzlarının altına koyarken dikkatle ona baktı. “Daha çok hava alıyor musun?”

Georgie yine hafifçe başını salladı. “Daha... İyi.”

Doktor sert bir tavırla, “Henüz tatmin olmadım,” dedi. “Hastanın iyileştiği ancak sonra hastalığın tekrar ortaya çıktığı pek çok vaka gördüm. Özellikle histeriye yatkın genç kadınlarda.”

Nicholas sert bir tavırla, “Histeri eğilimi yok onun,” dedi.

“Biliyorum... Ne...” Georgie bir şeyler söylemeye çalıştı ama nefes almakta çok zorlanıyordu.

“Konuşma,” dedi Nicholas. “Konuşmak için zamana ihtiyacın var.”

“Ama... O...”

“Kanını boşaltmamız gerekiyor,” dedi Dr. Monro.

“Ne?” Nicholas ona şaşkınlıkla baktı. “Hayır. Şu an iyileşiyor.”

“Bu işlem de iyileşmesini hızlandıracak.” Kalabalığa baktı. “Neşterlerim. Hemen şimdi getirin!”

Birkaç adam koşarak uzaklaştı. Dr. Monro, Georgie’nin bileğini tuttu ve nabzını ölçmeye başladı.

“Efendim, hayır,” dedi Nicholas. “Ondan kan alınmaması gerekiyor.”

Profesör ona küçümseyen bir bakış attı.

“Daha önce de aldırmıştı,” dedi Nicholas. “İşe yaramıyor.”

Nicholas içinden doğru olması için dua etti. Çünkü bunlar olurken orada yoktu. Detayları bilmiyordu. Yine de Georgie bunun işe yaramadığını söylemişti, Georgie’nin

toplanmış öğrencilere, “Aktif olan koldaki kanın daha güçlü dolaşım özelliklerine sahip olduğunu keşfettim,” dedi. Sonra da gözlerini Nicholas’a çevirdi. “Ve bunun onun sağ kolu olduğunu düşünüyorum.”

Birisi bir neşter setiyle döndüğünde Nicholas kısaca başını sallayarak onayladı. “Ama ondan bir şey alamayacaksınız...”

“Mükemmel,” dedi Dr. Monro. “Şimdi elimdeki seçtiğim neşterlere bak bakalım, hangisini seçmemi istersin?”

“Hayır.” Nicholas, Georgie’yi iterek ondan uzaklaştırdı.

“Bay Rokesby,” dedi doktor, “size şu an karınızın yanından uzaklaşmanızı tavsiye ederim.”

“Hayır.”

“Bay Rokseby,” dedi Dr. Monro sertçe, “size henüz doktor olmadığınızı ve doktor olmanızın benim onayıma bağlı olduğunu hatırlatabilir miyim? Bunu bir kez daha söyleyeceğim. Karınızın yanından uzaklaşın.”

Nicholas bir an bile tereddüt etmedi. “Hayır,” dedi tekrar. Ve hemen Georgie’yi kollarının arasına alıp ayağa kalktı. “Onu dışarı çıkaracağım.”

“Soğuk hava üzerinde büyük şok etkisi yaratacaktır,” dedi Dr. Monro. “İçeride kalması gerekiyor.”

Nicholas onu duymazdan geldi. Toplanan kalabalığa, “Yolu açın,” dedi.

“Bu kötü bir fikir,” diye uyardı doktor.

Nicholas bakmadı bile.

“Ölürse,” dedi Dr. Monro, “sorumluluk sizindir.”

Nicholas karısı kucağında koridorda yürürken Georgie’ye, “Ölmeyeceksin,” dedi.

“En azından bugün değil,” dedi Georgie zayıf bir gülümsemeyle.

Nicholas ona şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Normal bir zamanda olsaydı böyle bir şaka yaptığın için seni azarlardım ama bu şartlar altında şakanı iyileştığının göstergesi olarak kabul ediyorum.”

Georgie başını salladı ve soluk alıp verdiğinde daha önce olduğundan daha az hırıltı duyuldu.

“Lütfen seni dışarı çıkarmakla doğru şeyi yaptığımı söyle,” dedi Nicholas.

“İçerisi çok kalabalıktı.” Georgie birkaç nefes aldı. Nicholas onun nefeslerinin yavaş oluşuna odaklandığını görebiliyordu.

“Ve koku,” diye ekledi Georgie, Nicholas çıkmak için ön kapıyı ittirirken.

Nicholas da fark etmişti. “Kustun mu?”

Georgie başını iki yana salladı. “Jameson.”

“*Jameson* mı kustu?”

“Dersi dinliyorduk. O...” Georgie öksürdü. “Çok hassas.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Nicholas. “Doktor olduğumda ofisiine yaklaşmasına asla izin vermemem gerektiğini hatırlat.”

Tabii doktor olursa. Çünkü Dr. Monroe’nun tehdidini yerine getirip getiremeyeceğini bilmiyordu. Onun bu kadar kinci olabileceğini düşünmüyordu ama hiç bu kadar kızgın da görmemişti.

Nicholas’ın umurunda değildi. En azından şu anda. Georgie’yi dışarı çıkarmayı başarmıştı ve şehrin havası istediği kadar berrak olmasa da dışarı, her taraftan düzinelerce adamın akın ettiği amfının koridorundan katbekat daha iyi görünüyordu.

Georgie’nin yanaklarında ilk pembelik izleri görülmeye başlamıştı.

“Beni bir daha böyle korkutma,” dedi Nicholas. Sesi titriyordu. Böyle bir şey olacağı hiç aklına gelmemişti.

Georgie uzanıp yanağına dokundu. “Teşekkür ederim.”

“Kanının boşaltılmasına izin vermediğim için mi?”

“Bana inandığın için.”

Bir ağacın altındaki taş bankta oturuyorlardı. Nicholas onu hâlâ böyle halka açık bir alanda tuhaf karşılanacak kadar yakınında tutuyordu. Ama bırakmaya hiç hazır değildi.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Nicholas.

“Daha iyi. Çok iyi değil ama daha iyi.”

“Peki, normal duruma dönmek genellikle ne kadar sürüyor?”

Georgie çaresizce omuz silkti. “Gerçekten bilmiyorum. Söylemesi zor.”

Nicholas başıyla onayladı. Sonra, kendisini birden bunu söylemek zorunda hissetti...

“Seni seviyorum, biliyorsun.”

Georgie yavaşça ona gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

“Sana bunu her gün söyleyeceğim.”

“Memnun olurum.”

Nicholas kaşlarını çattı. Birazcık bozulmuştu. *Pek de* umduğu cevap değildi bu. “Veee?”

Georgie, onun ellerinden birini alıp dudaklarına götürdü ve öptü. “Ben de her gün söyleyeceğim.”

“İşte bu çok daha iyi.”

“Düşünüyorum da,” dedi Georgie, başını şaşkınlıkla sallayarak, “bunca yıldır burnumun dibindeymişsin.” Başını kaldırdı, gözleri birden alaycı bir ifadeye büründü. “Freddie Oakes’a teşekkür etmeli miyim? Lütfen gerek yok de.”

“Freddie Oakes mu?” diye tekrarladı Nicholas.

“Bizi bir araya getiren oydu.”

Nicholas hayretle gözlerini devirdi. “Bir şekilde yollarımız kesişirdi. Belki biraz daha uzun sürerdi.”

Georgie uzun, yavaş ama peş peşe nefes alıp verdi ve Nicholas sadece çok ufak bir hırıltı kalıntısı duymaktan memnun oldu. “İnsanlar bizi izliyor,” diye fısıldadı Georgie.

Nicholas binaya baktı. Ön kapı açıktı ve sınıf arkadaşlarından birkaçı kapının önündeki basamaklarda duruyordu.

“Ben iyiyim!” diye seslendi Georgie. Onlara el salladı ama sonra bu çaba küçük bir öksürüğe yol açtı.

“Kes şunu,” diye çıkıştı Nicholas.

“Ama benim için endişeliler. Bu çok hoş bir şey.”

“Hoş filan değil, tacizkâr.”

“Bunun için onları suçlayabilir misin?”

Nicholas aslında onları suçlamaması gerektiğini düşündü. Sonuçta o bir grup tıp öğrencisinin önünde yere yığılmıştı. Merak etmemeleri tabii ki mümkün değildi.

“Peki sen neden buradasın?” diye sordu Nicholas birdenbire.

“Bay McDiarmid evle ilgili imzalanması gereken birtakım belgelerden söz etti. Ben de sen hazır buradayken sana söylemek istedim. Sonra da birlikte Scotsby’ye dönebileceğimizi düşündüm.”

“Belgeleri boş ver,” dedi Nicholas. “Hadi artık eve gidelim.”

“Hayır! Onları ne kadar erken imzalarsan, yeni eve o kadar çabuk taşınırız.”

“Ama ev biraz daha bekleye...”

“Böylece seninle daha erken bir araya gelebiliriz,” diye sözünü kesti Georgie kararlı bir şekilde. Nicholas parmağının ucuyla onun eline vurdu. “Aslında haklısın. Ama imza işi biter bitmez Scotsby’ye döneceğiz. Ve ben Bay McDiarmid’le ilgilenirken kesinlikle arabada kalacaksın. Dinlenmeni istiyorum.”

Son Söz

Birkaç yıl sonra

“Bunu doktorun yapması gerekmez mi?”

Georgie gülümsedi ve Bay Bailey’ye ne yaptığını bildiğine dair güvence verdi. “Dr. Rokesby benden sık sık yaraları dikmemi ister,” dedi. Ama Bay Bailey bu cevaptan pek tatmin olmadı. Kolunu aniden masadan çekerek Georgie’nin başarıyla kapattığı yaranın küçük bölümünü az kalsın yeniden açılmasına neden olacaktı.

“Doktoru istiyorum,” dedi Bay Bailey.

Georgie derin nefes aldı ve bir kez daha yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Hastaların Nicholas’ı neden istediğini anlıyordu. Saygın Dr. Rokesby’ydi o. Georgie de -son birkaç yılda edindiği tüm bilgilere rağmen- Bayan Rokesby’ydi ve her zaman öyle kalacaktı.

Bayan Rokesby olmayı seviyordu. Hem de çok.

Ama böyle bir zamanda, Bay Bailey’ye sert bir bakış atıp, “Ben de doktorum,” demek çok işe yarayabilirdi.

Bay ve Bayan Doktor Rokesby. Ne güzel olurdu. Ancak ne yazık ki Edinburgh Üniversitesi’ndeki araştırmaları kuşkuyla karşılanmıştı.

Bir gün mutlaka bir kadına tıp diploması verilecekti. Georgie bundan emindi. Sadece onun yaşadığı hayatta değil.

Ne yazık ki bundan emindi.

“Dr. Rokesby!” diye seslendi Georgie. O sırada Nicholas, yan odada durumu Bay Bailey’den çok daha ciddi olan başka bir hastayla ilgileniyordu.

Nicholas başını içeri uzattı. “Bir sorun mu var?”

“Bay Bailey kolunu sizin dikmenizi istiyor,” diye yanıtladı Georgie.

“Emin olun, benim yerime onu istersiniz,” dedi Nicholas sözlerini Bay Bailey’e yönelterek. “Karım iğne konusunda benden çok daha beceriklidir.”

“Ama doktor olan sizsiniz.”

Georgie, bu cümle karşısında Nicholas’m ne söyleyeceğini tahmin ederek hayretle gözlerini devirdi. Bunu daha önce de yaşamışlardı ve Bay Bailey gibi adamları ikna etmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordu ama yine de sinir bozucuydu.

Nicholas adamı küçümseyici bir gülümsemeye “O bir kadın Bay Bailey,” dedi. “Sizce kadınlar iğne ve iplik konusunda her zaman daha iyi değiller mi?”

“Sanırım...”

“Bakalım şu ana kadar ne yapmış.”

Bay Bailey Nicholas’a göstermek için kolunu uzattı. Georgie ona emanet edilmesine itiraz etmeden önce pek bir şey yapamamıştı ama beş dikiş düzgün ve derli topluydu, ayrıca evet, Nicholas’ın yapabileceğinden daha iyiydi. Nicholas, Bay Bailey’e dönmeden önce Georgie’ye hızlıca sırıtarak, “Harika,” dedi. “Ne kadar dengeli olduklarına bakın. Bir yara iziniz olacak; bundan kaçış yok ama onun becerisi sayesinde en az düzeyde olacak.”

“Ama acıyor,” diye sızlandı Bay Bailey.

“Bunun da çaresi yok,” dedi Nicholas, sonunda ses tonundan sabırsızlanmaya başladığı anlaşılıyordu. “Size bir

kadeh viski vermemi ister misiniz? Bunun çok faydasını gördüm.”

Bay Bailey başını sallayıp istediğini belirtti ve isteksizce Georgie’nin işine devam etmesine izin verdi.

Nicholas diğer odaya dönmeden önce karısının kulağına, “Sen bir sabır taşıydın,” diye mırıldandı.

Bay Bailey’e dönmeden önce yüzüne özellikle yumuşak bir gülümseme ve nazik bir ifade yerleştiren Georgie, “Devam edelim mi?” diye sordu.

Bay Bailey bunun üzerine kolunu tekrar masaya koydu ve “İzleyeceğim,” diye uyardı.

“İzlemelisiniz,” dedi Georgie hoş bir ifadeyle. Adamın kan görünce bayılacak türden biri olmaması gerçekten kötüydü. Öyle olsaydı bütün bu işlem çok daha kolay olabilirdi. Yirmi dakika sonra dikişin düğümünü attı ve eserine hayran kaldı. Mükemmel bir iş çıkarmıştı ama bunu Bay Bailey’e söyleyemezdi.

Bunun yerine ona bir hafta içinde mutlaka buraya gelmesini söyledi ve dikişleri alma zamanının gelip gelmediğine karar vermeden önce Dr. Rokesby’nin yarayı bizzat kendisinin kontrol edeceğine dair güvence verdi.

Böylece sonunda ikna olan Bay Bailey gitmişti, o da ellerini temizleyip gömleğini çıkardı. Saat neredeyse altı olmuştu. Nicholas’ın Bath’ta açtığı küçük kliniğini kapatmak kadar geç olduğu anlamına geliyordu. Edinburgh’da yaşamayı seviyorlardı ama burası aileden çok uzaktı. Bath, Kent’in yakınında değildi ama ikisi de düzgün bir muhitte olmak istemişti, ailelerinin evlerini ziyaret etmek kolaydı.

Üstelik Georgie böylece kendi ailesiyle arasında biraz mesafe olmasından da hoşlandığını keşfetmişti. Onları seviyordu, seviliyordu da ama hiçbir zaman yetenekli, yetişkin bir kadın olarak görmüyorlardı.

Her öksürdüğünde annesi hâlâ paniğe kapılıyordu.

Hayır, böylesi daha iyiydi. Kliniğe baktı. Olması gereken yer burasıydı.

Nicholas'ın hastasını kapıya kadar geçirirken "Her akşam yatmadan önce ona üç damla verin," dediğini duydu. "Ve önerdiğim lapayı uygulayın. Üç gün içinde kendini daha iyi hissetmezse yeniden muayene edip durumu değerlendirebiliriz."

"Ya daha iyi hissederse?" diye sordu bir kadın.

"O zaman tabii ki çok seviniriz," diye yanıtladı Nicholas.

Georgie gülümsedi. Onun sıcak ve güven verici yüzü anında gözünde canlanabiliyordu. Gerçekten mükemmel bir doktordu.

Ve mükemmel bir adam. Ön kapı kapandı ve Nicholas'ın kilidi çevirdiğini duydu. Üst katta yaşıyorlardı, odalarına arkadan bir merdivenle ulaşılabilirdi.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Nicholas kapı eşiğinde görüldüğünde. "Sana."

"Bana mı? Umarım iyi şeyler düşünmüşsündür."

"*Gülümsüyorum.*"

"Evet, gülümsüyorsun. Bağlantıyı kuramadığım için beni bağışla."

Georgie küçük odayı geçti ve onu öpebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Sadece," dedi, "kesinlikle olmam gereken yerin burası olduğunu ve senin de" -uzanıp diğer yanağından onu öptü- "birlikte olmam gereken yegâne adam olduğunu düşünüyordum."

"Bunlar benim söyleyeceklerimdi," diye mırıldandı Nicholas. Eğildi.

Ve bu kez o Georgie'yi öptü.